

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων
δέον μετέχειν, καὶ τῆς βοδωνιάς, τοῦ ἄνθους
δρεψάμενος, τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος)

ΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

**Διακοίνωσις πρὸς τὴν R. L. Travail et Vrais
Amis fidèles, ἐπ' ὀνόματι τοῦ μασωνικοῦ συλλό-
γου τῶν Μυσταγωγικῶν σπουδῶν.**

Ἡ μελέτη τῶν τεκτονικῶν μυστηρίων μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ ἀρχικὴ
μονάς, εἰς ἣν ἀνάγονται πάντα τὰ πράγματα, ἐκδηλοῦται ἡμῖν ὑπὸ
τριπλῆν ἔποψιν.

Παρατηροῦμεν ἐν αὐτῇ ἐν στοιχείῳ ἐνεργητικόν, ὅπερ ἀποκαλοῦ-
μεν δύναμιν· ἕτερον στοιχείον παθητικόν, δηλούμενον κοινῶς διὰ
τῆς λέξεως ὕλη· τέλος τρίτον τινα ὄρον οὐδέτερον ἢ ἰσορροπιζόντα,
ὅστις παρίστησι τὴν διάνοιαν (τὸν νοῦν).

Δύναμις, ὕλη καὶ διάνοια ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς τρεῖς πλευ-
ρὰς τοῦ τεκτονικοῦ τριγώνου.

Δὲν εἶνε ταῦτα ὀντότητες δυνάμεναι νὰ ὑφίστανται ἀφ' ἑαυτῶν,
καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν μὲν ἐκ τῶν δέ. Κεχωρισμένως ἐκάστη αὐτῶν
δὲν συνίστησι πλέον ἢ ἀφρημένην αὐτόχρημα ἔννοιαν, ἄμοιρον πά-
σης ἀντικειμενικῆς συστάσεως.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ δύναμις δὲν δύναται νὰ γίνῃ καταληπτὴ,
ἂν δὲν ἐφαρμόζηται εἰς τὴν ὕλην· ὡσαύτως καὶ αὕτη δὲν δύναται

νά υπάρξει ἢ ἀναλόγως τῶν δυνάμεων, ὡς περ ἐκδηλοῖ. Ἄφ' ἐτέρου δύναμις καὶ ὕλη δὲν δύνανται νά ενεργήσωσι καὶ ἐπενεργήσωσιν ἢ μὲν ἐπὶ τῆς δὲ ἢ διὰ τῆς διανοίας : δηλ. κατὰ τοὺς ὠρισμένους νόμους, οὐδέποτε δὲ κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τυφλοῦ τινος ἢ ἀτάκτου μοιραίου.

Δύναμις, ὕλη καὶ νοῦς παριστῶσι λοιπὸν τρεῖς ὅρους ἀδιαχωρίστως συνηνωμένους. Εἶνε οἱ τρεῖς θεμελιώδεις καὶ ἀχώριστοι παράγοντες πάσης υπάρξεως : ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶνε τὰ τρία ἀρχικά στοιχεῖα, τὰ εἰς πᾶν ὄν ἀνευρισκόμενα, καὶ ἅτινα οἱ ἐρημητικοὶ φιλόσοφοι παρίστων ἐν τῷ συμβολισμῷ των διὰ τοῦ θείου, τοῦ ἄλατος καὶ τοῦ ὕδραργύρου.

Παρατηρεῖ τις ἐξ ὧσων ἐλέχθησαν ὅτι δύναμις καὶ νοῦς δὲν εἶνε ἐπακριβῶς ἰδιότητες τῆς ὕλης, καθ' ἣν ἔννοιαν ἐκλαμβάνουσι τὸ τοιοῦτο οἱ ὀπαδοὶ ὕλισμου τινος στενοκύκλου.

Οὐδεὶς τῶν ὄρων τούτων κέκτηται τὸ δικαίωμα πραγματικῆς προτεραιότητος ἐπὶ τῶν ἐτέρων δύο : διότι δύναμις, ὕλη καὶ νοῦς δέον νά θεωρῶνται ὡς συνιστῶντα, ἐν ἐπακριβεῖ ἰσοδυναμίᾳ, τὰς ἀρχικὰς ἰδιότητας τοῦ μοναδικοῦ πράγματος, ὅπερ δύνανται μὲν ν' ἀποκαλέσωσιν ὕλην, ἂν θέλωσι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ ἐπεκτείνειν λίαν σφόδρα τὴν συνήθη ἔννοιαν αὐτῆς τῆς λέξεως, ὅπως ἀνυψωθῶσι μέχρι τῆς ὑπερόχου κατανοήσεως τῆς ἀληθοῦς πρώτης ὕλης τῶν σοφῶν, ἐν ἄλλαις λέξεσι, τοῦ ἀκαταλήπτου *substractum* πάσης υπάρξεως.

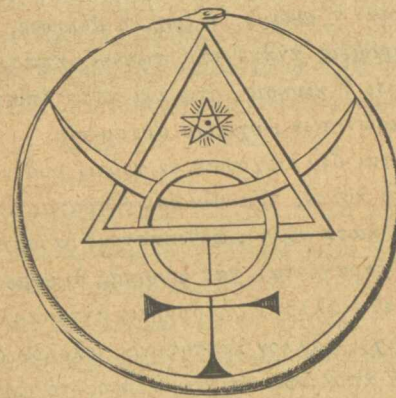
Παραγνωρίσασαι καθολοκληρίαν τὰς ἐν μυσταγωγία στοιχειώδεις ταύτας ἀρχὰς αἱ διάφοροι φιλοσοφικαὶ αἱρέσεις, μᾶς παρουσιάζουσι τὸ ὀδυνηρὸν θέαμα τῶν ἀτελευτήτων αὐτῶν συζητήσεων. Αἱ μὲν ἠθέλησαν νά ἐξαρτήσωσι τὸ πᾶν ἐκ τῆς δυνάμεως· ἄλλαι ἀπεναντίας ἐκ τῆς ὕλης καὶ ἄλλαι πάλιν ἐκ τῆς διανοίας, ἐνῶ πράγματι τὸ πᾶν ἀπορρέει ἀπὸ τῆς μονάδος, ἣτις οὔτε δύναμις εἶνε, οὔτε ὕλη, οὐδέ διάνοια, ἀλλὰ ἐν ἣ συνθετίζονται αὐτοὶ οἱ τρεῖς ὅροι.

Ἡ μονὰς αὕτη, ἢ ἀκατανόητος καθ' ἑαυτήν, εἶνε τὸ ἀπόλυτον, ἐν ᾧ τὸ πᾶν συναμιγνυται. Εἶνε τὸ ἄπειρον, τὸ ἄφατον, τὸ ὄν μὴ

ὄν τῶν Καββαλιστῶν, τὸ παρα-βραχμ τῶν Ἰνδῶν. Εἶνε τὸ ἐν ἐν τρισὶν ὄλων τῶν Ἑσωτερισμῶν. Εἶνε ἢ ἄνευ διαστάσεως μαθηματικῆ στιγμῆ, ἢ παντοῦ καὶ ἐν οὐδενὶ μέρει ἐνυπάρχουσα. Εἶνε τὸ πανταχοῦ παρὸν κέντρον, ὅθεν διηνεκῶς ἀπορρέει, ἵνα καὶ αὐθις ἐν αὐτῷ ἐπανεέλθῃ, πᾶσα δύναμις, πᾶσα ὕλη, πᾶσα διάνοια.

Ἄλλ' ἀφῶμεν τὴν ἐκ τοῦ τοιοῦτου ὕψους ἐπισκόπησιν αὐτοῦ τοῦ ἐνός, διότι ἐνώπιον τῆς τοιαύτης μελέτης τὸ λογικὸν ἡμῶν ἱλιγγιᾶ, ἐκλείπει.

Ἀφῶμεν τὸ ἀπόλυτον, ἵνα κατέλθωμεν βαθμούς τινας καὶ μελετήσωμεν τὴν μονάδα ἐν σχέσει πρὸς ἕκαστον τῶν ὄρων τῆς τριάδος· δυνάμεως, ὕλης, διανοίας.

Ἀφικνούμεθα τότε εἰς τὸ θεμελιῶδες *postulatum* τῆς μυσταγωγικῆς ἐπιστήμης, καθ' ἃ αἱ δυνάμεις ἅπασαι δὲν τυγχάνουσιν οὔσαι ἢ διάφοροι ἐκδηλώσεις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως, καθὼς, ἀφ' ἐτέρου, αἱ διάφοροι ἐπόψεις, ὅφ' ὡς παρατηροῦμεν τὴν ὕλην δὲν εἶνε ἢ εἰδικαὶ τροποποιήσεις μοναδικῆς τινος ὕλης, καὶ ὅτι, ἐπὶ πλέον ἢ διάνοια, διαμοιρασθεῖσα, διὰ τρόπον τὸσφ ἀνίσου, μεταξὺ τῶν ὄντων ἀπάντων τῶν βασιλείων τῆς φύσεως, δὲν προέρχεται, πράγματι, ἢ ἐκ μιᾶς μοναδικῆς ἐστίας τοῦ ἐκλάμποντος διανοητικοῦ φωτός.

Τὰ πράγματα ταῦτα δὲν εἶνε ὑποθέσεις διὰ τοὺς μύστας. Ὅσοι ἐνεβάθουν εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν μασ.·· συμβόλων γινώσκουσιν ὅτι τὰ πράγματα οὕτως ἔχουσι, διότι δὲν θά ἠδύναντο νά ἔχωσιν ἄλλως. Ἡ πειραματικὴ ἐπιστήμη, δι' ἣν καυχᾶται ἡ ἐποχὴ μας, τρεῖνε ἐπὶ

μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὸ διαπιστῶσαι, δι' ἀποδείξεων ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν γεγονότων, τὴν διαβεβαίωσιν, εἰς ἣν οἱ σκεπτικοὶ κατέληξαν διὰ σειρᾶς ὄντολογικῶν δι' ἐπαγωγῆς συμπερασμάτων, ἅπερ περιττὸν ν' ἀναπτύξωμεν ἐνταῦθα, ἐν τῇ ἀκριβείᾳ αὐτῶν ἀλληλουχίᾳ.

Ἀρκεσθῶμεν, πρὸς τὸ παρὸν, εἰς τὴν προσέλκυσιν τῆς προσοχῆς τῶν ἐμβριθῶν καὶ μετὰ πόθου ζητητῶν τὴν διαφώτισιν αὐτῶν τῶν μυστηρίων, ἐπὶ τινων συμπερασμάτων ἀπορρεόντων φυσικῶς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἃς ἐξηγέκομεν.

Ἐὰν αἱ δυνάμεις ἅπασαι δὲν τυγχάνουσιν οὔσαι, ἢ διάφοροι ἐκδηλώσεις μιᾶς μοναδικῆς δυνάμεως, ἐπεταὶ ὅτι αἱ λεγόμεναι φυσικαὶ δυνάμεις, οἷαι : τὸ φῶς, ἡ θερμότης, ὁ ἠλεκτρισμός, ὁ μαγνητισμός, δὲν εἶναι, κατ' ἀρχὴν, διαφόρου φύσεως ἐνίων δυνάμεων λεγόμενων ψυχικῶν, οἷαι ἡ σκέψις, ἡ ζωὴ, ἡ θέλησις, ἡ φαντασία.

Αἱ φυσικαὶ δυνάμεις ἀνάγονται, τῶντι, ἅπασαι εἰς μίαν ἀρχὴν μοναδικήν, ἣτις εἶνε ἡ κίνησις, ἣτις καὶ αὕτη ἐπίσης εἶνε τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον ἁπασῶν τῶν ψυχικῶν δυνάμεων.

Αἱ δυνάμεις αὗται δὲν ἐνέχουσιν ἐν τούτῳ οὐδὲν τὸ μυστηριώδες, τὸ ἀφηρημένον, τὸ αὐλον, εἶνε δυνάμεις πραγματικαί, ἡ δὲ δρᾶσις αὐτῶν ἐκδηλοῦται κατὰ νόμους αὐθεκάστους (αὐστηρούς), λίαν ἀναλόγους πρὸς τοὺς παράγοντας τὰς φυσικὰς δυνάμεις.

Ἡ σκέψις δὲν εἶνε ἄλλο τι, ἢ δόνησις ἀντανακλωμένη εἰς ὅ,τι ἡ ὀργανικὴ ὕλη παρέχει μᾶλλον λεπτότερον, μᾶλλον διυλισμένον. Τὴν συγκρίνουσιν ἐν τῇ ἀποκρύφῳ ἐπιστήμῃ πρὸς τὸ φῶς.

Ἡ ζωὴ εἶνε δόνησις εἶδους ἀδρότερου ἀνακαλοῦσα τὰ ἀποτελέσματα τῆς θερμότητος.

Ἡ θέλησις παρουσιάζει ἐκπληκτικὰς προσομοιότητας πρὸς τὸν ἠλεκτρισμόν.

Ἡ φαντασία, τέλος, δεικνύει ἀναλογίας τινὰς πρὸς τὸν μεταλλικὸν μαγνητισμόν.

Ἄλλ' αἱ παρομοιώσεις αὗται οὐδὲν τὸ ἀπόλυτον ἐνέχουσι καὶ δὲν πρέπει νὰ περιπέσωμεν εἰς ὑπερβολικὴν αὐτῶν ἐκτίμησιν, μεγαλοποιούντες αὐτὴν ἐν ἀποπλανήσει.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι αἱ φυσικαὶ δυνάμεις : φῶς, θερμότης, ἠλεκτρισμός, μαγνητισμός ἀλληλομεταβάλλονται. Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὰς ψυχικὰς δυνάμεις : τὴν σκέψιν, τὴν ζωὴν, τὴν θέλησιν, τὴν φαντασίαν.

Ἡ ἀλληλομεταβολὴ αὕτη τῶν ψυχικῶν δυνάμεων δὲν προσεῖλκυσε ἀρκούντως μέχρι σήμερον τὴν προσοχὴν τῶν συγχρόνων. Καὶ οἱ ὀπαδοὶ δ' ἔτι τῆς Ἀποκρύφου ἐπιστήμης δὲν κατενόησαν εἰσέτι τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν λογικὴν βάσιν παντὸς μυστηριώδους διενεργήματος. Ἐπρεπεν ἐν τούτοις νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ τέχνη τῶν μυστῶν συγκεφαλαιοῦται ἐν ταῖς δυσὶ ταύταις λέξεσι :

ΓΙΝΩΣΚΕΙΝ ΣΚΕΠΤΕΣΘΑΙ

Διότι ὁ γινώσκων πραγματικῶς νὰ σκέπτηται γινώσκει καὶ πῶς νὰ χρησιμοποίησιν τὴν διάνοιάν του : κατέχει τὴν ἰσχὴν τοῦ παρέχειν αὐτῇ ιδιότητος ζώσας, νὰ τὴν μεταμορφῶνῃ εἰς ζωὴν.

Δύναται προσέτι, συγκεντρῶν τὴν διάνοιάν του νὰ ἐξάρῃ τὴν θέλησίν του καὶ νὰ ἐπηρεάσῃ ἀρκούντως καὶ τὴν τῶν ἄλλων.

Ἐπὶ πλείον, ὅταν δυνηθῇ τις ὀρθῶς κρίνων νὰ διευθύνῃ τὴν διάνοιάν του, θὰ δυνηθῇ νὰ δεσπόσῃ καὶ τῆς φαντασίας του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαντάξῃται ὀρθῶς καὶ νὰ δεσπόζῃ, ἐν δέοντι καιρῷ, τὰς φανταστικὰς τῶν ἄλλων δυνάμεις.

Μένει ἤδη νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς δύναται τις νὰ μάθῃ νὰ σκέπτηται. Ἄλλὰ τοῦ ζητήματος τούτου τυγχάνοντος λίαν συμπεπλεγμένου, τὸ ἀναβάλλομεν εἰς ἄλλην προσεχῆ μελέτην.

Μέχρι δὲ τότε ἃς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ γινώσκειν ὅτι τὸ γινώσκειν σκέπτεσθαι εἶνε συνώνυμον πρὸς τὸ τυγχάνειν μύστης.

OSWALD WIRTH, - M. .

Μέλος τοῦ Gr. M. τῶν Μυσταγωγικῶν σπουδῶν.

Ἡ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΛΙΘΩΝ

... Ἀναγνώσται τινὲς θὰ διαλογισθῶσιν ἴσως τὰ ἐξῆς : Ἄλλὰ, τέλος πάντων, τί ὠφελεῖ νὰ παλαιώμεν, νὰ ὑποφέρωμεν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ὑλικοῦ περικαλύμματος, ἂν πράγματι ἦεν δυνατόν νὰ ὑπάρξωμεν ἄνευ αὐτοῦ ;»

Λυποῦμαι μὴ δυνάμενος νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἀναγνώστην ἐπ' αὐ-

τοῦ τοῦ ζητήματος, καθότι καὶ ἐδῶ μὲ «δεσμεύει» ἡ ἐπιφυλακτικότης. Θὰ τολμήσω ἐν τούτοις νὰ προσδράμω εἰς τὴν «παραβολὴν». Ἐπειδὴ δὲ πρόκειται περὶ ζητήματος, περὶ ὃ καταγίνομαι ἐν ἐτέρῳ ἔργῳ (δημοσιευθεσομένη ἴσως ποτέ), θὰ λάβω τὸ ἐλεύθερον ν' ἀντιγράψω ἐμὲ αὐτόν, ἀναγράφων μῦθόν τινα ἐκ τοῦ εἰρημένου συγγράμματός μου.

Ἦτο ποτὲ καιρός, ὅτε οἱ μᾶλλον εὐπαιδευτοὶ τῆς ἐποχῆς των ἐπίστευον ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνον, ἐκ τῶν ὄντων, αἰσθάνεται. Ἐγνώσθη μετέπειτα εἰς ὅποιαν πλάνην εἶχον περιπέσει, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὄχι καθολοκληρίαν: Ἡ ὕλη, ἅπασα ἡ ὕλη τυγχάνει αἰσθητικῆ. Ἡ ὕλοζωία εἶνε θεωρία ἀκριβῆς, ἀληθῆς: ὅλα τὰ σώματα π. χ., ἄνευ ἐξαίρεσεως, αἰσθάνονται τὸ ψῦχος καὶ τὴν θερμότητα: τοῦτο δὲ μᾶς τὸ μαρτυροῦσι . . .

Ὁ αἰθέρ, δηλ. ἡ ζωὴ ὑφίσταται πανταχοῦ.

Λοιπόν, ἡμέραν τινα (ἦτο ἐποχὴ καθ' ἣν ὠμίλουν οἱ λίθοι) λίθος τις εὐτελής, ἄμορφος διηγείτο τὰ βάσανά του πρὸς ἄλλον ἐκ τῶν ὁμοίων του, λέγων: Ὅν τι, τιτλοφορούμενον βασιλεὺς τῆς Δημιουργίας, ἀντιποιεῖται τοῦ δικαίωματος τοῦ νὰ μᾶς θραύη ἐμὲ τε καὶ τοὺς ἐμούς, νὰ μᾶς θανατώνη ὑπὸ τὰ κτυπήματα ἐργαλείου τινὸς σκληροῦ καὶ κοπτεροῦ. Μᾶς συντρίβει, μᾶς ἀποστερεῖ τοῦ οὐσιωδαιτέρου ἡμῶν πράγματος, καί, ὡς φοβοῦμαι, δὲν θ' ἀποστῇ τοῦ ἔργου τούτου πρὶν ἢ μᾶς ἐκμηδενίσῃ καθ' ὅλοκληρίαν.»

Ὁ ἄλλος ἀπήντησε: τὰ βάσανά σου δὲν ἔχουν σύγκρισιν πρὸς τὰ ἰδικά μου: αὐτὸς ὁ βάρβαρος βασιλεὺς, αὐτὸς ὁ ἄσπλαγχνος θεός, ὁ ἄνθρωπος, διότι πρέπει νὰ τὸν ὀνομάσωμεν μὲ τὸ βδελυρόν του ὄνομα, μᾶς ἀποστῆ ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς γῆς, ἔνθα ἀναπαυόμεθα καλὰ καὶ ἡσυχὰ ἀπὸ τόσῳ μακροῦ χρόνου, ὥστε ἀπωλέσαμεν τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀρχῆς μας, μᾶς ἀρπάζει δι' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου σιδήρου, ὑφ' ὃ στενάζεις, ἀδελφέ, τὸ δὲ χειρότερον μᾶς ρίπτει εἰς καμίνοὺς φλογεράς, ἔνθα τὸ αἱμά μας ἐξανθρακούμενον ἐκφεύγει ἐν ἀτμῷ, ἔνθα τὰ ὀστά μας διαπυρούμενα τὸ πρῶτον, ἀναλύονται ἔπειτα ὑπὸ τὴν καταχθόνιον αὐτοῦ πνοήν . . . »

Οὕτω πῶς οἱ δύο εὐτελεῖς καὶ ἄμορφοι λίθοι ἐξεχέοντο εἰς παραπونا ὁ εἰς εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἄλλου.

Ἄλλὰ μετὰ τινα καιρὸν ἔκτοτε συνηντήθησαν καὶ πάλιν αἱ δύο λίθοι ἠνωμέναι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως, ὃν κατηρώοντο, ἐπὶ τοῦ

μετώπου αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, ὃν ἐβλασφήμουν προηγουμένως. Συνηντήθησαν ἡ μία ὑπὸ τὸ σχῆμα κύκλου χρυσοῦ καὶ ἀκτινοβόλου, ἡ ἑτέρα ὑπὸ τὸ σχῆμα ἀδάμαντος ἐξ οὗ μυρίαὶ λάμπεις ἀνέβλυον. Καὶ πᾶς τις τὰς ἐθαύμαζε.

Ἐλεγον τότε πρὸς ἀλλήλας ὀλίγον συγκεχυμένοι: «Ὅπόσον μωραὶ ἤμεθα, ἀδελφὴ, παραπονούμεναι διὰ τὴν τύχην μας! Ἀντὶ ὄγκο λίθων, ἐξ ὕλης ἀκατεργάστου, ὅπου ἤμεθα, διήλθομεν δι' ὅλων τῶν βαθμῶν τῆς τελειοποιήσεως, καὶ σήμερον λάμπομεν διὰ τῆς ζωηρότερας λάμπειος ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ κυρίου μας, ὅστις μᾶς συνενοῖ πρὸς ἑαυτὸν ἐν τῇ δόξῃ του!

(Ἐκ τῆς Physiologie Transcendantale τοῦ Dr Paul Gibier.)

ΙΑΤΡΙΚΗ. ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ. ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι προκατειλημμένος κατὰ τῶν ὑπνοβατίδων: ἀπ' ἐναντίας συμπάθῳ λίαν πρὸς αὐτάς: ἀλλ' ἐπειδὴ τινες τῶν πυθωνισσῶν τούτων ὑπερβαίνουσι τὰ ὅρια, καλὸν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου κατὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν.

Φανερόν ὅτι ὁμιλῶ περὶ τῶν καταχρήσεων μόνον τῶν διαπραττομένων παρὰ τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἅς ἀπεκαλεσα ἐν προηγουμένη πραγματείᾳ ψωραλέα πρόβατα. Αἱ τίμιαι καὶ εἰλικρινεῖς ὑπνοβάτιδες θὰ ἐπιδοκιμάσουν βέβαια τοὺς λόγους μου, διότι δὲν ἀφορῶσιν εἰς αὐτάς.

Τὸ σχέδιον τῆς ὑπνοβάτιδος εἶνε ἐπάνω κάτω προσδιωρισμένον: αἱ ὀνομασίαι ἄλλως τε τὸ δεικνύουν: *Παρελθόν, ἐνεστώσ, μέλλον*. Δὲν ἐξέρχεται λοιπὸν αὐτῆς τῆς τριάδος. Αἱ παρὰ τῆς ὑπνοβάτιδος διδόμεναι συμβουλαὶ εἶνε δύο εἰδῶν: Ἐπιθέσεις καρδίας, ὑποθέσεις χροῦματος. Ἡ μὴ ἐξερχομένη τῶν δύο τούτων ὄρων δὲν ἔχει φόβον παρενοχλήσεων, διότι οὐδένα μέλει ἂν τις τῶν συμβουλευομένων θελήσῃ νὰ ἐξοδεύσῃ 2, 5, ἢ 10 φράγκα διὰ μίαν παρηγορίαν, ἀναλόγως τοῦ καμπινέτου καὶ τοῦ μέρους τῆς παρηγορητρίας. Τὸ βαρύ-

τερον διὰ τὴν ὑπνοβάτιδα, καὶ τὸ κινδυνωδέστερον διὰ τὸν πελάτην εἶνε, ὅταν πρόκειται περὶ θεραπείας νόσου.

Ἡ ὑπνοβάτις, οὐδεμίαν λέξιν ἀνατομίας ἢ φυσιολογίας γινώσκουσα, κάμει τὴν διάγνωσιν ἄψε σβύσει, ὃ δὲ δυστυχῆ· ἀσθενῆς, ἐμπιστευόμενος εἰς τὸν χρησμὸν τῆς σίβυλλας, λαμβάνει τὰ δῆθεν φάρμακα, τὰ συνιστάμενα ἐξ ἀπλοῦ ὕδατος, μαγνητισμένου ἕως, καὶ διὰ τοῦτο, ἀντὶ φρ. 10 τὴν λίτραν.

Ἡ ὑπνοβάτις ὑπερβαίνει βεβαίως ἐνταῦθα τὴν ἀρμοδιότητά της, ἐξέρχεται τοῦ ὁρίου της διατάττουσα ὅ,τι δῆποτε εἰς ἀσθενῆ τινα. Καθῆκόν της εἶνε νὰ στέλλῃ εἰς κλινικὴν μαγνητιστικὴν, ἢ εἰς ἰατρόν, τὸ πρόσωπον τὸ ζητοῦν θεραπείαν, ὅχι δὲ νὰ δίδῃ συνταγὴν ἢν δὲν ἐννοεῖ. Ἐὰν δὲ περιωρίζετο πάλιν εἰς τὸ δίδειν φάρμακα ἀνώδυνα ἐξ ὕδατος μαγνητισμένου, δὲν θὰ πρόκειτο τότε ἢ περὶ ζητήματος αἰσχροκερδείας, ἐπὶ πωλήσει μιᾶς λίτρας ὕδατος ἀντὶ φράγκων 10· ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τοιοῦτου πράγματος· αὕτη δίδει συνταγὴν.

Εἰς γειτνιαζουσαν ὁδὸν τῆς ὁδοῦ Ὁρλεάν, εἰς Μοντρούζ, ὑπάρχει γραφεῖον, διατηρούμενον ἄλλοτε ὑπὸ τῆς κυρίας Η. . . εἰς ὃ συρρέει πλῆθος πελατῶν ἐξ ἀνθρώπων τῶν ἀγρῶν· αἱ ἐπισκέψεις πληρόνονται φρ. 2, 3, ἢ 5· ἀνώτεροι τούτων τιμαὶ εἶνε σπάνια. Αὐτὸ τὸ γραφεῖον ἀνήκει τώρα εἰς νεάνιδά τινα, λίαν μελάγχρουν, ἡλικίας 20-22 ἐτῶν, τιτλοφορουμένην κυρίαν, καὶ ἔχουσαν πρὸς τοῦτο τοὺς λόγους της. Ἐπειδὴ ἡ δεσποσύνη αὕτη, λίαν γνωστὴ παρὰ τῷ μαγνητιστικῷ κόσμῳ, τυγχάνει ἄμοιρος παντὸς αἰσθήματος εὐαισθησίας καὶ συνειδήσεως, διατάττει εἰς τοὺς πελάτας καὶ πελατιδὰς της φάρμακα κοστιζόντα, ἐν πρώτοις, πολὺ ἀκριβὰ· ἂν τῆς ὦσον ὠφέλιμα, τόσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτούς, διότι ὡς πρὸς αὐτήν, τὸ θεραπεῦσαι ἀσθενῆ τινα τυγχάνει πρᾶγμα δευτερεύον· τὸ πρῶτιστον ζήτημα εἶνε τὸ χρῆμα.

Συνενηνομένη μετὰ τινος γείτονος φαρμακοποιοῦ, μοιράζεται μετ' αὐτοῦ τὸ τίμημα τῶν φαρμάκων, τὰ ὅποια ἐξοδεύουσι. Ἀναλογεῖ εἰς ἕνα ἕκαστον ἀνά φράγκα 150-200 κατὰ μῆνα. Προστιθεμένων 100 ἐτέρων φρ., ἐξ ὕδατος μαγνητισμένου, καὶ ἐτέρων 4-500 φράγκων, ἐξ ἰατρικῶν ἐπισκέψεων, ἀνέρχεται ὅλον τὸ ποσὸν τῆς μηνιαίας καθαροῦς ἀπολαβῆς εἰς φρ. 800. Τόσα λοιπὸν ὠφελεῖται ἡ γόησσα αὕτη ἐξασκοῦσα παρανόμως ἰατρικὴν καὶ φαρμακοποιάν.

Στατιστικὴ τις ἀναβιβάζει εἰς φράγκα 5.800,000 τὸ κατ' ἔτος συναζόμενον ποσὸν ἐκ 570 τοιούτων γραφείων ἐν Παρισίοις. Ἴδου δὲ πῶς ἐπιλαμβάνεται τοῦ πράγματος ἡ νέα γόησσα.

(Ἐπεταί συνέχεια)

GASTON CAZALIS,

Revue des Sciences Psychologiques τοῦ Δεκεμβρίου 1890.

ΜΟΥΝΑ-ΣΕΧΕΡΗ Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ ΠΑΜΑΪ

Κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον τελευταίαν περιοδείαν μας (τοῦ 1883) ἐπετύχομεν εὐτυχῶς ἐνὸς παπύρου σπουδαιοτάτου, πολυτιμοτάτου, λίαν εὐαναγνώστου, γεγραμμένου δι' ὠραίων ἱερογλυφικῶν χαρακτῆρων τῆς λεγομένης ἱερατικῆς γραφῆς, μήκους 28 μέτρων καὶ 82 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Τὸ χειρόγραφόν μας εἶνε γεγραμμένον ἐπὶ παπύρου καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά· διαιρεῖται εἰς σελίδας ἤτοι στήλας κεχωρισμένας δι' ἐρυθρῶν καὶ ἐντελῶς καθέτων γραμμῶν. Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τοῦ κειμένου εἶνε ἐρυθρὰ, τὰ δὲ λοιπὰ μελανὰ, γεγραμμένα διὰ μελάνης οἰονεῖ σινικῆς.

Μετὰ τὴν τεχνικὴν καὶ μεθοδικὴν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐκτυλιξίν τοῦ κυλινδροειδοῦς παπύρου ἡσχολήθημεν περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περιεχομένου. Ἡμεθεὶς εἰς τοῦτο προητοιμασμένοι διὰ πολυχρονίου σπουδῆς τῆς ἱερογλυφικῆς γραφῆς τῶν μνημείων. Δυνάμεθα ὅθεν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἡ μετάφρασις ἐγένετο εὐσυνειδήτως καὶ κατὰ γράμμα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀναγνώστης θὰ μαρτυρήσῃ βεβαίως μετὰ τὴν ἐπισταμένην ἀνάγνωσιν, ὅτι τὸ ἔργον εὐωδιάζει ἀρώματος ἀρχαίου καὶ πρωτοτύπου.

Ὁ πάπυρος φέρει τὸν τίτλον:

Η ΧΕΙΡ ΤΗΣ ΜΟΜΙΑΣ

Ἦτο τῶντι τετυλιγμένος ἐν τῇ δεξιᾷ μιᾷ μεγαλοπρεποῦς μορίας. Εἶχε τεθῆ ἐκεῖ καθ' ὀριστικὴν διαταγὴν τοῦ προσώπου ὅπερ διηγείται ἐν αὐτῷ τὰ τοῦ βίου του.

Πρὶν ἢ δημοσιεύσωμεν τὴν μετάφρασιν τοῦ παπύρου μας, εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς αἰγυπτιακῆς χρονολογίας, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ ἐνοήσωμεν τὴν ἀρχαιότητα τοῦ διηγήματος τῆς Φαραωνίδος Μουνα-Σεχερῆς.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀνέγραφον ἐν τοῖς χρονικοῖς των τὰ συμβάντα οὐχὶ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ὡς εἴθισται, ἀλλὰ κατὰ δυναστείας, σημειοῦντες δηλ. τὰ ὅσα συνέβησαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τάδε ἢ τάδε δυναστείας. Τοῦτου ἕνεκα δὲν δύναται νὰ ὀρίσῃ τις ἐπακριβῶς τὴν ἐποχὴν συμβάντος τινός.

Ἴδου κατὰ τὸν αἰγυπτιολόγον Chabas αἱ χρονολογίαι καὶ ἐποχαίαι χρησιμεύσασαι συνήθως ὡς χρονικὰ σημεῖα :

Ἐποχὴ μυθική :	πρὸ τοῦ 40οῦ αἰῶνος π.Χ.
Μῆνος, ἀρχὴ τῆς ἀρχαίας βασιλείας	40ὸς αἰὼν »
Κατασκευὴ τῶν μεγάλων πυραμίδων (4ῆ Δυναστεία)	33ος » »
Παπί	(6ῆ ») 28ος » »
Δυναστεία 13ῆ	24-22ου» »
Εἰσβολὴ τῶν πομένων	; » »
Ἐξῴσις αὐτῶν, ἀρχὴ τῆς νεωτέρας βασιλείας	(18ῆ ») 18ος » »
Θάμης 3ος	(» ») 17ος » »
Σίτης Αὐσ καὶ Ραμσής	(19ῆ ») 15,14ος » »
Σισκόνδος 1ος κατακτητῆς τῆς Ἰερουσαλήμ	(22α ») 10ος » »
Σαῖται	(24ῆ ») 7ος, 6ος » »
Καμβύσης καὶ Πέρσαι	(27ῆ ») 5ος » »
Ἔλχος	(30ῆ ») 4ος » »
Λαγίδαι	3, 2, 1ος » »

Βεβαίως καὶ πρὸ τῶν ἐποχῶν τούτων ὑπῆρχε λαὸς Αἰγύπτιος, διότι καὶ ἡ Αἴγυπτος ἔσχε τοὺς προϊστορικοὺς της χρόνους, τὴν μυθώδη ἐποχὴν της. Πόσον διήρκεσαν οἱ χρόνοι οὗτοι ; Οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ

γινώσκῃ, ἀλλ' ὅτι δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν εἶναι ὅτι ἡ ιστορικὴ χρονολογία τῆς Αἰγύπτου ἀρχεταὶ πρὸ 42 αἰῶνων.

Ἴδου δὲ καὶ ὁ κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα μ. Χ. χρονογράφος Γεώργιος Σύγγελος τί λέγει ἐν τῷ «Παλαιῷ αἰγυπτιακῷ χρονικῷ» του :

Ὁ Ἡφαίστος ἐβασίλευσε τὸ πρῶτον, ἀλλ' ἄγνωστον ἐπὶ πόσα ἔτη	
Ὁ Ἥλιος υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ἐβασίλευσεν εἴτα	30000 ἔτη
Ὁ Κρόνος μετὰ τῶν 12 ἄλλων θεῶν ἐβασίλευσε	3984 »
Οἱ ὀκτῶ ἡμίθεοι ἐβασίλευσαν	217 »
Μετ' αὐτοὺς 15 γενεαὶ σημειοῦνται κατὰ τὸν Σοθιακὸν κύκλον	443 »
Ἡ 16ῆ δυναστεία τῶν Τανιτῶν (8 γενεαὶ) ἐβασίλευσε	190 »
Ἡ 17,18ῆ » » Μερφιτῶν (18 ») »	478 »
Ἡ 19,20ῆ » » Διοσπολιτῶν (13 ») »	422 »
Ἡ 21,22α » » Τανιτῶν (9 ») »	169 »
Ἡ 23ῆ » » Διοσπολιτῶν (2 ») »	19 »
Ἡ 24ῆ » » Σαῖτῶν (3 ») »	44 »
Ἡ 25ῆ » » Αἰθιοπίων (3 ») »	44 »
Ἡ 26ῆ » » Μερφιτῶν (7 ») »	177 »
Ἡ 27ῆ » » Περσῶν (5 ») »	124 »
Ἡ 28ῆ » » (χάσμα)	. . . »
Ἡ 26ῆ » »	39 »
Ἡ 30ῆ » » Τανιτῶν	18 »

Τὸ ὅλον κατὰ τὸ κείμενον 36525 ἔτη

Ἐπιπροστίθησι δὲ ὁ συγγραφεὺς ὅτι ὁ ἀριθμὸς 36525 διαιρούμενος διὰ τοῦ 1461 φέρει ἐπακριβῶς 25 Σαθιακὰς περιόδους.

Ἐπανέλθωμεν ἤδη εἰς τὸν παπύρον μας. Ἴδου ἡ κατὰ γράμμα μετάφρασις :

«Ὀνομάζομαι ΜΟΥΝΑ-ΣΕΧΕΡΗ. Εἰμι θυγάτηρ τοῦ ΠΑΜΑΙ (1) τοῦ διαδεχθέντος τὸν SHESHANK καὶ βασιλεύσαντος 51 ἔτη. Ἀπὸ

(1) Ἐπώνυμον ἐνὸς Φαραῶ τῆς 25 δυναστείας, μεταξύ (καθὰ γενικῶς πιστεύεται) τῆς ἐποχῆς τοῦ Σεσάνη 3ου καὶ Σεσάνη 4ου ὃν ὁ Chabas ἀποκαλεῖ Séscond.

τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας μου ὁ πατήρ μὲ προώρισε διὰ τὸν ναὸν καὶ τὴν λατρείαν τῆς ΒΑΣΤ (Ἑστίας).

Ἀνετράφην ἐν τῷ ναῷ τῆς θεᾶς μετὰ τινῶν ἄλλων νεανίδων. Κατὰ τὸ 13ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου καθιερώθη Παλλὰς τῆς ἡλιακῆς ἢ τῆς Βλαστήσεως τῶν δύο τόπων ταύτης θεᾶς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καθιερώσεώς μου εἰς τὴν θεᾶν ταύτην, τὴν εἰς Βούβαστιν κυρίως λατρευομένην, εἰσῆλθον μετὰ τῆς μεγάλης ἱερείας εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ. Ἐξεπλάγην ἐκεῖ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ σχήματος τῆς εἰκονιζομένης θεᾶς. Ἦτο ἀγαλμα ὑψηλὸν πέντε μεγάλων πήχεων, (1) κεκαλυμμένου δι' ἐσθῆτος συγκεκολλημένης· ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ τὸ σείστρον, (2), ἐν τῇ ἀριστερᾷ μίαν αἰγίδα μετὰ οὐσέχς (στρεπτοῦ). Ἐκ τοῦ βραχίονος ἤρτητο σκεῦος (3) διὰ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ. Ἡ κεφαλὴ ἐσκέπετο ὑπὸ φενάκης ἐκ βοστρύχων τετραγωνικῶν. Τὰ ὦτα ἔφερον ἀρτήματα χρυσᾶ. Πλησίον δὲ τῆς θεᾶς εὐρίσκοντο ἐπὶ . . . (ἐδῶ μία λέξις δυσανάγνωστος) ἀγαλμάτια τοῦ ΝΗΒΡΗ-ΤΟΥΜ καὶ τοῦ ΑΡ-ΠΑ-ΚΡΑΤ.

Ὁ Θεὸς ΝΕΒΡΗ-ΤΟΥΜ νεώτερος υἱὸς τοῦ ΠΤΑΧ καὶ τῆς ΣΕ-ΚΕΤ, ὁ μέγας προστάτης τῆς βλαστήσεως, ἦτο ὄρθιος ἐπὶ τινος λέοντος. Ἐφερον ἐπὶ κεφαλῆς ἄνθος λωτοῦ, ἐξ οὗ ἐζήρχοντο δύο μακρὰ πτερὰ· ἐπ' ὧμου ἔφερε τὸ οὖρ κεκαοῦ (τὴν μαγικὴν ράβδον).

Ὁ Θεὸς τῆς αἰωνίου νεότητος, τῆς ἐσαεὶ ἀναγεννωμένης ΑΡ-ΠΑ-ΚΡΑΤ ἔφερε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, συμβολικὸν τῆς ιδιότητος τοῦ ΗΟΡΒΣ, παιδίου.

Ἐθαύμαζον τὸ πολυτελές τοῦ μέρους τούτου τοῦ ναοῦ, ἀπαστραπτοντος ἐκ χρυσοῦ· δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποσπάσω τὰ βλέμματα ἐκ τῶν κοιλαναγλύφων καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκονογραφιῶν· δὲν θά ἐπί-

(1) Ὁ μέγας ἢ βασιλικὸς πῆχυς=525 χιλιοστομέτρων, ὁ δὲ μικρὸς=450. Ἱερογλυφικῶς ἐσημεῖοτο οὕτως: ■■■■ ἐκαλεῖτο δὲ *Ma* καὶ ἐσημαίνει συμβολικῶς τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς Ἀληθείας.

(2) Τὸ σείστρον ἦτο μουσικὸν ὄργανον.

(3) Τὰ τοιαῦτα σκεῦη ἦσαν ἐν μεγάλῃ χρήσει παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. Γενικῶς κατεσκευάζοντο ἐξ ὀρειγάλκου· ἐγκαλωπιζονται δὲ διὰ διαφόρων γλυφῶν καὶ τορνευμάτων. Πολλάκις ἐχαράσσοντο ἐπ' αὐτῶν παραδόσεις, ἀλληγοραὶ κλπ. Συχνάκις ἀπαντᾶται δένδρον γεγλυμμένον, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἡ θεὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιχέει ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ τεθνεῶτος ἀναγεννητικὸν τι ρευστόν.

στευον ὅτι θά ἔβλεπον ἐντὸς ἐνὸς ἀγιαστηρίου τοιαύτας καὶ τοσοῦτο ἐνδιαφερούσας σκηνάς. Ὁ ἐνδον τοίχος τοῦ ναοῦ κατείχετο ἐξ ἀναγλύφου, παριστῶντος τὴν θεᾶν Ρεθῶ (1), σύζυγον τοῦ θεοῦ Μανδοῦ (2) τίκτους τὸν θεὸν ΑΡΦΡΕ. Ἡ τίκτουσα ὑποστηρίζεται καὶ περιθάλλεται παρὰ διαφόρων θειαινῶν πρώτης τάξεως· ἡ θεία μαιεύτρια ἔλκει τὸ βρέφος ἐκ τοῦ μητρικοῦ κόλπου· ἡ θεία τροφὸς τείνει τὰς χεῖρας ὅπως παρὰλάβῃ αὐτό, ἡ δὲ λικνίσουσα αὐτό, τὸ περιθάλλει ὡσαύτως. Ὁ πατήρ τῶν θεῶν ΑΜΜΩΝ-ΡΑ ὡς καὶ ἡ θεὰ ΣΟΒΕΝΗ (ἡ αἰγυπτιακὴ Βιλείθια, ἡ προστάτρια τῶν τοκετῶν) παρίστανται ἐπίσης.

Εἰς ἐτέραν πλευρὰν εἰκονίζονται αἱ δώδεκα ὥραι τῆς ἡμέρας καὶ αἱ 12 τῆς νυκτός· εἶνε δηλαδὴ εὐειδεῖς γυναῖκες φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῆς τὸν χοῦδ (3) (δίσκον περωτόν).

Ὁ Μέγας-ἱερεὺς εἰσῆλθε διὰ τινος μικρᾶς θύρας κειμένης ἀριστερᾷ· ἐνεδύετο στολὴν λινὴν (4), ἀπαραιμίλλου λεπτότητος, ἐλαφρότητος, λευκότητος· ἡ παρυφὴ τῆς στολῆς ἦτο πεποικιλμένη διὰ χρυσοῦ καὶ πορφύρας· ἡ φυσιογνωμία τοῦ μεγαλο-ἱερέως ἦτο σοβαρά, τὸ δὲ βᾶδισμα ἐπιβλητικόν. Ὅτε εἰσῆλθεν εἶχε τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς στολῆς· ἡ κεφαλὴ ἦτο ἐντελῶς κεκαρμένη· ἔφερε περὶ τὸν τράχηλον περιδέριον ἐξ εἰκονισμάτων παριστῶντων Θεοῦς καὶ Θεᾶς. . . . (5)

Μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ εἴσοδον τῆς ἱερατικῆς πομπῆς, ἕκαστος τῶν

(1) Ἐκαλεῖτο καὶ *Ra-toué*, ἔφερε δ' ἐπὶ κεφαλῆς δίσκον καὶ κερατοειδεῖς ἀκτῖνας τῆς Hathor (Ἀφροδίτης).

(2) Ἐκαλεῖτο καὶ Μεντοῦ καὶ Μοῦτ. Θεὸς ἡλιακός, ἔχων κεφαλὴν ἱερακος καὶ ἐπ' αὐτῆς δίσκον καὶ δύο εὐθεὰ καὶ ἐπιμήκη πτερα. Ἦτο θεὸς πολεμιστῆς, κρατῶν ἐν χειρὶ τὸ Khopesh (ρομφαίαν), ἀποκαλούμενον οὕτω ἕνεκα τῆς ὁμοιότητός του πρὸς τὸν βόειον μῆρὸν (αἰγυπτιαστὶ Khopesh). Τοῦτο δὲ ἦτο σύμβολον ἀνδρίας.

(3) Ὁ δίσκος ἦτοι ὁ κύκλος μετὰ στιγμῆς ἐν τῷ κέντρῳ δηλοῖ συμβολικῶς τὰς φωτεινὰς ἰδέας· ὁ δὲ περωτός δίσκος τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ δρόμον τοῦ ἡλίου.

(4) Ἡ χρῆσις τῶν μαλλίνων ἦτο ἀπηγορευμένη τοῖς ἱερεῦσι καθότι τὸ μαλλίον, ἡ θριξ, ἡ ἱππόβοριξ προέρχονται ἐκ πηγῆς ἀκαθάρτου, ἐνῶ τὸ λῖνον γεννᾶται ἐκ τῆς ἀθανάτου γῆς.

(5) Παραλείπομεν β. χ. τέσσαρας παραγράφους περιγραφούσας τὰ τῶν ἀμφιεσεων κλπ. τῶν ἐτέρων ἱερέων.

παρεστώτων ἔστη πρὸ τῆς ἔδρας, ἦν ὤφειλε νὰ καθέζη. Τότε δὲ ὁ Μέγας-ιερεὺς ἀτενίσας πρὸς τὸ μέρος μου (ἤμην κατάντικρου αὐτοῦ) ἐπεκαλέσθη διὰ βραχείας προσευχῆς τὴν θεάν, εἶτα τοὺς θεοὺς, ἵνα διαχύσασι τὸ φῶς ἐν τῷ πνεύματι ἀπάσης τῆς ἡμεγύρεως.

Μετὰ ταῦτα ἀπετάθη πρὸς με διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

«Θύγατερ, ἰδοὺ ὅτι προήχθης εἰς ἰκανόν τινα βαθμὸν ἐκπαιδεύσεως· ἡ μεγάλη ἰερεία, ἐπὶ τῇ εὐνοικῇ ἐκθέσει τῆς ἀδελφῆς καθηγητρίας, ἐνέκρινε νὰ εἰσέλθης ἤδη εἰς τὴν Μύησιν (εἰς τὰ Μυστήρια). Ἄπαντες οἱ ἱερεῖς, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγὼ ὁ ἀγαπητὸς ἀρχηγὸς αὐτῶν, εὐτυχεῖς ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ ταύτῃ ἀναγγελίᾳ, ἐσπεύσαμεν νὰ συγκατατεθῶμεν εἰς τὴν πρότασιν τῆς Μεγάλης-ιερείας καὶ νὰ ὀρίσωμεν τὴν μύησιν σου κατὰ τὴν προσεχεστέραν ἡμέραν· ἀπεφασίσαμεν ἵνα αἱ δοκιμασίαι σου ἄρξονται ἀπὸ σήμερον, πρώτην τῆς δευτέρας δεκάδος τοῦ μηνὸς Τύβι (1), σημεῖον τοῦ Ὁρίωνος τοῦ δεσπόζοντος καὶ ἐπηρεάζοντος τὸ ἀριστερὸν οὖς, — ὅπερ φέρει μᾶλλον πλησίον τὸν λόγον τῆς καρδίας — διότι ἄπαντες ἐνταῦθα ποθοῦμεν ἵνα ἀριστεύσης καὶ πιστοποιηθῇ ὅτι κατέχεις τὴν ἀπαιτουμένην μάθησιν, ὅπως εἰσέλθης εἰς τὴν μύησιν. Αἱ δοκιμασίαι, καίτοι δυσχερεῖς, θὰ ὑπερνικηθῶσι παρὰ σοῦ εὐχερῶς. Δύνασαι νὰ ἀρχίσῃς ὀπόθεν θέλῃς, ἀφοῦ πρῶτον ἐπεξηγήσῃς, χάριν τῶν ἀκροατῶν σπουδαστῶν, τὰ τῶν ὠρῶν αὐτῆς τῆς εὐτυχοῦς ἡμέρας καὶ τὰ τῆς ἐπηρείας αὐτῶν. Θάρρει. Εἶπον!

Οὕτως ἐνθαρρυνθεῖσα εἶπον ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς:

Τὴν 1ην ὥραν ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σαχοῦ		
(ὁ Ὁρίων)		ἐπηρεάζει τὸν ἀριστερὸν βραχίονα.
Τὴν 2αν ὥραν	»	τοῦ ἀστέρος τῆς
*Ισιδος (ὁ Σειριος)	»	τὴν καρδίαν.
Τὴν 3ην ὥραν ἡ ἀρχὴ τῶν δύο ἀστέρων		
(οἱ Δίδυμοι Ἴσως)	»	τὴν »
Τὴν 4ην ὥραν ὁ ἀστερισμὸς τῶν δύο ἀστέρων	»	τὸ ἀριστερὸν οὖς.

(1) Ὁ πρῶτος μὴν τῆς χειμερινῆς τετραμηνίας. Οἱ μῆνες συνίσταντο ἐκ 30 ἡμερῶν. Κατὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους ἠριθμοῦν 5 ἡμέρας ἐπαγομένης, ἃς ὠνόμαζον οὐρανίας ἢ ἑορτασίμους, διότι τὴν 1ην ἐκάλουν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Ὁσίριδος, τὴν 2αν τὴν τοῦ Ἀροεῖ κλπ. Αἱ δὲ τῆς ἐβδομάδος ἡμέραι ἔφερον τὰ ὀνόματα τῶν ἐπτὰ πλανητῶν.

Τὴν 5ην ὥραν τὸ ἄστρον τοῦ ποταμοῦ		ἐπηρεάζει τὴν καρδίαν.
Τὴν 6ην » ἡ κεφαλὴ τοῦ Λέοντος	»	»
Τὴν 7ην » τὸ βέλος	»	τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν.
Τὴν 8ην » τὰ μακρὰ ἄστρον	»	τὴν καρδίαν.
Τὴν 9ην » οἱ ὑπηρέται τῶν ἐμπροσθίων		
τοῦ Μεντέ (Λέοντος)	»	τὸν ἀριστερὸν βραχίονα.
Τὴν 10ην ὥραν τὸ τετράπουν Μεντέ (ἢ Μενίτ,		
ὁ Λέων)	»	τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν.
Τὴν 11ην ὥραν οἱ ὑπηρέται τοῦ Μεντέ	»	τὸν ἀριστερὸν βραχίονα.
Τὴν 12ην » ὁ ποῦς τῆς νῦς	»	ἰδ. (1)

Τὰ μέλη τῶν διακεκριμένων ἀνδρῶν τυγχάνουσιν ὑπὸ τὰς ἐξῆς ἐπηρείας:

Ἡ κόμη των ἀνήκει εἰς τὸν Οὐράνιον Νεῖλον· ἡ κεφαλὴ εἰς τὸν θεὸν Ρᾶ (2) ("Ἡλιον). οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὴν Νούτ (3) ἢ εἰς τὴν Hathôr (τὴν Ἀφροδίτην)· τὰ ὦτα καὶ ἡ γενειὰς εἰς τὸν θεὸν Ἀπ-χρηοῦ, τὸν φύλακα τῶν τροπικῶν· ὁ ἀριστερὸς κρόταφος εἰς τὸ ἐν τῷ ἡλίῳ ζῶν πνεῦμα· ὁ δεξιὸς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀμμωνος· ἡ ρίς

(1) Ταῦτα ἔχουσιν ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὴν σημείωσιν τῶν ἐπηρειῶν, τὴν ἐπὶ τοῦ περιφήμου χρυσοῦ κύκλου κεχαραγμένην τοῦ διασήμου μνημείου, τοῦ κακῶς εἰς τὸν Ὁσωμανδῖαν ἀποδιδόμενου, ἧτις σημείωσις κατὰ τὸν Διόδωρον τὸν Σικελιώτην, εἰδείκνυε τὰς ὥρας τῶν ἀνατολῶν τῶν ἀστερισμῶν καὶ τὰς ἐπηρείας ἐκάστου αὐτῶν.

Ἡ ἀρχαία αἰγυπτιακὴ ἀστρονομία ἦτο ὀθεν συνδεδεμένη πρὸς τὴν ἀστρο-λογίαν· τοῦτο δὲ διότι ἡ θρησκεία ἦτο ἡ βάσις τοῦ κοινωνικοῦ διοργανισμοῦ. — Καὶ ἕτερος πάπυρος εὐρεθεῖς εἰς τὴν μομίαν τοῦ Πεταμήνοφ, υἱοῦ ἐνὸς ἀρχοντος τῶν Θεβῶν ἐπὶ Τραϊανοῦ, ἐπιβεβαιῶν τὴν ἀνωτέρω ἰδέαν τοῦ ὑπὸ μελέτην παπύρου μας, ὅτι δηλ. ὑφίστατο ἐν Αἰγύπτῳ μίγμα τι ἐπιστήμης καὶ θρησκευτικῶν ἰδεῶν, δι' ὧν οἱ ἱερεῖς ὑπέθετον τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ μέλη του ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν καὶ τὴν προστασίαν τῶν πλανητῶν καὶ τῶν θεῶν.

(2) Ῥα σημαίνει ποιεῖν, προετοιμάζειν, διατάσσειν. Ὁ Ρα διωργάνωσε τὸν κόσμον μετὰ τὴν ὕλην, ἣν τῷ ἐχορήγησεν ὁ Πτάχ, ὁ ἀρχικὸς θεός. Ἐκ τούτου τὸν συγγέουσι πολλάκις μετὰ τὴν δημιουργίαν. Ὡς Πτάχ-Σοκάρ-Ἐοσίρις δηλοῖ συμβολικῶς τὴν ἀδρανῆ δύναμιν τοῦ Ὁσίριδος μεταβαλλομένην εἰς ἀνατέλλοντα ἥλιον. Τὸν Ρα λέγουσι καὶ Φρέ, εἰκονίζοντες αὐτὸν μετὰ κεφαλὴν ἰέρακος, πτηνοῦ ἀφιερωμένου τῷ Ὁρω.

(3) Θιὰ προσωποποιῶσα τὸ οὐράνιον διάστημα ἢ τὸν διάστηρον θόλον.

καὶ τὰ χεῖλη εἰς τὸν Ἄνεπυ τὸν υἱὸν τοῦ Nephtys ὀδηγοῦ τῶν ὀδῶν· οἱ ὀδόντες καὶ ὁ τράχηλος εἰς τὴν θεὰν Σέλη (ἢ τὴν Ἴσιδα)· οἱ βραχίονες εἰς τὸν Ὀσίριδα· τὰ γόνατα εἰς τὴν Νεϊθ· οἱ ἀγκῶνες εἰς τὸν μέγαν θεὸν Γκὲλ· τὰ γεννητικὰ μόρια εἰς τὸν Ὀσίριδα ἢ εἰς τὴν θεὰν Κοχτ, οἱ δάκτυλοι εἰς τὰς ἀγαθὰς θεάς· κλπ.

Τούτων λεχθέντων, θὰ περιγράψω τὸν Houd (τὸν πτερωτὸν δίσκον) ὅστις γενικῶς δηλοῖ συμβολικῶς τὸν Pā (τὸν ἥλιον), εἴτε ὅταν ἦνε Ὡρος (ἀνατέλλων), εἴτε ὅταν ἦνε Τοῦμ (δύων)· εἶνε ἐπίσης ὁ θεὸς Shou (φῶς)· εἶνε ὁ ἐν ἀρχῇ φανείς ἥλιος, ὁ διοικῶν ὅ,τι παράγει, εἰς τρόπον ὥστε ὁ Houd εἶνε ὁ δρόμος τοῦ ἡλίου ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμάς, δηλ. ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου.

ὑπὸ ἀστράων ὅμως καὶ πλανητικῆν ἔποψιν, ὁ δίσκος εἶνε αὐτὴ ἢ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου· ὦ! ποσάκις εἶδον αὐτὴν ἐν ἐγγρηγόρσει ἐνῶ αἱ σύντροφοί μου ἐκοιμῶντο παρ' ἐμοί! Τὸ χρῶμά του εἶνε ὡς τὸ τοῦ ὕδατος τοῦ Harī (Νεΐλου) (1), μεσαίου βαθμοῦ (ὡχροπρασίνου)· κατὰ τὴν τοιάδε ἢ τοιάδε προσωπικότητα, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ ψυχὴ αὐτῆ, εἴτε εἰς σῶμα Oudja (ἐν πλήρει ὑγείᾳ) εἴτε εἰς σῶμα ἀδύνατον, αἱ διαστάσεις της εἶνε διάφοροι· ἀλλ' οὐδέποτε εἶνε στρογγύλη ὡς σφαῖρα, εἶνε (λέξις ἀνεξήγητος, ἥς ἡ ἔννοια θὰ εἶνε βεβαίως σχήματος φακοειδοῦς), αὐξομειοῦται ἀπαύστως καὶ ἀναλόγως τοῦ μέρους καθ' ὃ κινεῖται καὶ ἵπταται· τυγχάνει διαστάσεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλης, ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τῆς ἰσχύος καὶ τῆς βώμης τοῦ γήινου σώματος, ὅπερ ἐμψυχοῖ· ἀλλ' ἡ διάμετρος οὐδέποτε ὑπερβαίνει τὸν ἡμισὺν δάκτυλον τοῦ μικροῦ πήχεως (=περὶ τὰ 8—9 ἑκατοστόμετρα). Εἶνε φωτεινὴ καὶ λάμπει ὡς ὁ φωσφορισμὸς τῆς θαλάσσης.

Ὅτε κατὰ πρῶτον εἶδον μίαν ψυχὴν ἐξεληθοῦσαν τοῦ γήινου περικαλύμματος αὐτῆς, ἦτο πρῶτη ἡμέρα τῆς δευτέρας δεκάδος τῆς Παωνίας· ἡ ἀδελφὴ μου Βίρα ἐκοιμᾶτο πλησίον μου κεκοιπακυῖα ἐκ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας· ὁ δίσκος της (ἢ ψυχὴ της) προσῆλθε πρὸς με καὶ μοι εἶπε.

(1) Τὸ ἱερὸν ὄνομα τοῦ Νεΐλου εἶναι Harī, τὸ δὲ δημῶδες aour atour δηλ. ποταμός. Τὸν εἰκονίζον ἐπὶ τῶν μνημείων διὰ τῶν τριῶν χρωμάτων· ἐρυθροῦν κατὰ τὴν μεγάλην πλημμύραν, ὡχροπράσινον κατὰ τὴν μετρίαν, καὶ κυανοῦν κατὰ τὴν ἡρεμίαν. Τὸ ὡχροπράσινον χρῶμα ἦτο ὡς τὸ τῆς πέτρας βηρύλλου (aigue-marine).

—Καλημέρα ἀδελφὴ, διατί νὰ μένης οὕτω ἐντὸς τοῦ πλανητικοῦ ἄξονος, ἐνῶ ἐγὼ σὲ ἀναζητῶ ἀνά τὸ ἀστρῶν διάστημα; Ἐλθέ λοιπὸν νὰ ἴδῃς τὰ θαυμάσια τῶν διαστημάτων, τὰς φίλας σου τῶν ἀρχαίων προϋπάρξεων σου, τοὺς συγγενεῖς, ἅπαντας τέλος ἐκείνους, οἵτινες σὲ ἠγάπησαν καὶ οἵτινες, μὴ οἰκοῦντες πέραν τοῦ ἐβδόμου κύκλου, δύνανται νὰ ζήσωσιν ἐντὸς τοῦ ἀστρῶν κύκλου τοῦ γήινου κόσμου μας.

Ὁμολογῶ ὅτι πολὺ ἐξεπλάγην βλέπουσα αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ φωτεινοῦ δίσκου ὁμιλοῦν με ἄνευ φωνῆς, καὶ ὅμως κατενόουν ὅ,τι μοὶ ἔλεγεν ἡ Βίρα, διότι ἡ φωνή της οὐσία της εἰσέδυσεν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ σῶμά μου καὶ ἐμάντευε τοὺς διαλογισμούς μου· ἤκουον δὲ τὴν φωνὴν της, χωρὶς νὰ γίνεται καταληπτός παρὰ τοῦ ὠτός οὐδεὶς κρότος. Τὸ περιεργον δὲ ὅτι ἤκουον αὐτὴν τὴν φωνὴν ὅτε μὲν διὰ τοῦ μετώπου, ὅτε δὲ διὰ τοῦ κοιλώματος τοῦ στήθους καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ ὠτός, ἀλλὰ τότε ἡ φωνὴ ἐκείνη μοῦ διετάρασσε τὸν ἐγκέφαλον.

Ἡμῖν εἰς τὸ ἔπακρον ἐκπεπληγμένη καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν θαυμαστικὴν ἐκπληξίν μου, οὐδ' ἐάν εἶζων καὶ πολυαριθμὰ henti (περιόδους ἐτῶν).

Ἡ Βίρα μοὶ ἔλεγε: θαυμάζεις κοράσιον δι' ὅ,τι σοὶ συμβαίνει· τοῦτο ἐννοεῖται διότι πρῶτην ἤδη φοράν μία φίλη σου κοιμωμένη ἔρχεται πρὸς σε. Ἄλλ' ἀξιούσαι αὐτῆς τῆς πνευματικῆς προαγωγῆς ἕνεκα τῆς πρὸς με ἀγάπης σου, καὶ ἰδοὺ διατί ἐνῶ διατελεῖς ἐν ἐγγρηγόρσει καὶ ἐμὲ σκεπτομένη μὲ προσεῖλκυσε παρὰ σοί. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μεγάλη θεὰ τὸ ἠθέλησε, μετὰ πλείστης τῆς εὐχαριστήσεως προσῆλθον παρὰ τῆ νεαρᾶ μου φίλη. Θὰ σοὶ προξενήσω ἤδη μίαν ἑτέραν ἐκπληξίν, πολλῶν θαυμασιωτέραν, ὡς πρὸς σὲ ἐννοεῖται, ἥτις δὲν ἐμυήθης εἰσέτι εἰς τὰς γνώσεις τῆς μητρὸς μας Ἴσιδος, συζύγου καὶ ἀδελφῆς τοῦ Ὀσίριδος, μητρὸς δὲ τοῦ Ὡρου.

Θὰ κατέλθω καὶ θὰ μείνω ἐντὸς τῆς χειρὸς σου· θ' ἀπέλθω εἴτα καὶ θὰ ἐπανεέλθω· θὰ μὲ ἴδῃς διερχομένην τῶν τοίχων, νὰ εἰσέρχωμαι καὶ ἐξέρχωμαι κατὰ βούλησιν, διότι, ἐν τῇ ἀστρῶν καταστάσει, τὰ ὑλικά στοιχεῖα οὐδόλως μᾶς στενοχωροῦσι· διερχόμεθα ἐντὸς τοῦ ὅπως τὸ γήινον σῶμα διέρχεται τῆς φλιᾶς θύρας τινός.

Ἄμω ὡς εἶπε ταῦτα, ὁ φωτεινὸς δίσκος, ὅστις ἦτο ἀπέναντί μου ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς κεφαλῆς μου, κατῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἢ ἐκράτουν ἀνοικτὴν, ὡς μοὶ τὸ ἐνέπνευσεν αὐτῆ, καὶ ἀμέσως ἦσθάν-

θην εἰς τὴν παλάμην ὡσεὶ δίσκον ἐστρωμένον ἐκ πρασίνου μίλτου, φωτίζοντα τὸν θάλαμον· μετ' ὀλίγον διελύθη καὶ ἐξηφανίσθη καθολοκληρίαν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἶδον τὸν αὐτὸν δίσκον ἐξερχόμενον τοῦ τοίχου· ἐπρωχώρησε πρὸς με, περιέγραψε καμπύλας γραμμὰς ὑπερθεν τῆς κεφαλῆς μου καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ μετώπου μου. Ἡσθάνθη τότε διεισδύσαν καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα ῥίγος εὐχαριστήσεως.

Καὶ ἡ Βίρα μοι εἶπε: Βλέπεις, φίλη, πόσον εὐχάριστον τὸ ζῆν ἐν τῷ ἀστρώφ διαστήματι· ἐδῶ τὸ σαρκικὸν περικάλυμα οὐδ' ὄλως στενοχωρεῖ τὰς κινήσεις μας· ἐκτὸς τούτου ἡ ἀπόστασις δὲν ὑφίσταται. Ἄμα τῇ σκέψει καταφθάνει τις εἰς τὸ ποθοῦμενον μέρος ὅποια δ' ἄλλως τε εὐτυχία τὸ ν' ἀναπνέῃ τις τὸν ἀρχικὸν αἰθέρα, τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον πάντων τῶν πραγμάτων! Ὁ αἰθὴρ εἶναι ἡ μόνη δύναμις τοῦ παντός.

Ἄλλά, εἶπον εἰς τὴν Βίραν, πῶς ποιῶσα εἰσέρχεται εἰς τὸ γήινον περικάλυμμά σου;

Τοῦτο εἶναι ἀπλούστατον, εἶπε· ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἡ βούλησίς μου. —Εἶπε· καὶ εἶδον τὸν φωτεινὸν δίσκον εἰσδύσαντα, κάτωθεν τοῦ στήθους, εἰς τὸ σῶμά του. Τοῦτο ἐκινήθη ἑλαφρῶς, ὡς ἀνατιναχθέν, καὶ ἡ Βίρα ἐξεγερθεῖσα ἀμέσως μοι εἶπε. «Ἄ! ἀδελφὴ μου, σ' ἐνόμιζα πολὺ μακρὰν καὶ ἐξεπλάγην ἰδοῦσα σε ἐνταῦθα.» Ἦμην εἰς τόπον ἀλόχοτον καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἔνθα παρετήρησα θαυμάσια πράγματα. Εἶδον μέγαρα πολυτελέστατα, περικυκλούμενα παρὰ κήπων περικαλλεστάτων, ἐν οἷς ἡ βλάστησις εἶχε ὅλως ἴδιον χαρακτῆρα· τὰ ἄνθη τῶν δενδρυλλίων προσείλκυον ἰδιαζόντως τὴν προσοχὴν μου ἕνεκα τοῦ κομποῦ σχήματος, τῶν ὑπερμέτρων ἀναλογιῶν, τοῦ ἠδύπνου καὶ εὐώδους αὐτῶν.

—Δὲν ἐνθυμεῖσαι ἄλλο τι ἰδιάζον; τῇ εἶπον. Δὲν ἤλθες εἰς ἀναζήτησίς μου; Τί σοὶ εἶπον;

—Ἄ, ναί! ἀπήντησε. Μετὰ τὴν ἐν τῷ σώματί μου εἴσοδον εἶχον λησμονήσει, ἀλλὰ σὺ μοι ἐπαναφέρεις εἰς τὴν μνήμην τοῦτο: Σὲ προέτρεψα νὰ με συνοδεύσης ἀνά τὸ ἀστρῶν διαστήμα· ἀλλὰ σὺ δὲν με ἤκουσες καὶ με ἠνάγκασες μάλιστα (ἵνα εἶπω οὕτω) νὰ ἐπανεῖσέλθω εἰς τὸ σῶμά μου. Διατί νὰ μ' ἐλύσης ἐδῶ; ἤμην τόσῳ εὐτυχὴς ἐκεῖ κάτω! καὶ τὰ δάκρυα ἔρρευαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Μοι εἶπε δὲ μετὰ ταῦτα: Ἄλλά σὺ δὲν ἐνθυμεῖσαι νὰ ἔκαμες περιδείας τινὰς καθ' ὕπνον;

—Ὅχι εἶπον, μόνον ἐνίστε μετὰ τὸν πρῶτόν μου ὕπνον μοι φαίνεται ὅτι, καταβαίνουσα τὴν κλίμακα τοῦ ναοῦ, ὁ πῶς μου προσκρούει δυνατὰ κατὰ μιᾶς βαθμίδος καὶ τότε ἐξεγείρομαι ἀνατιναζομένη, τὸ δὲ σῶμά μου φαίνεται ὡς τὸ τοῦ κολοιοῦ.

—Τότε εἶνε ἡ στιγμή, εἶπεν ἡ Βίρα, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ σου ἐπανεῖσέρχεται εἰς τὸ σῶμα, ἀφοῦ περιώδευσε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀνά τὸ ἀστρῶν διαστήμα. Σήμερον ὅπου τὸ ἠξεύρεις θὰ ἐννοήσης καλὰ ὅτι σοὶ ἐγνώρισα.

Καὶ τῶνόντι ἠδυνήθην κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας νὰ ἐξακριβώσω τὸ πᾶγμα, ἐκτοτε δὲ εἶχον γνῶσιν τῶν μετὰ τῆς Βίρας κοινῶν ἡμῶν περιουσιῶν.

Ἦχθησε τὸ σειστρον ἦτο δεκάτη ὥρα· ἀνεβλήθη ἡ συνέχεια τῶν ἐξετάσεών μου διὰ τὴν ἐπομένην εἰς τὴν 8ην ὥραν.

Πρὶν ἢ ἐξέλθωμεν τοῦ ναοῦ, ὁ μέγας ἱερεὺς ἀπέτεινε εἰς τὴν θεὰν μίαν δέησιν· νεανίσκοι τότε διέχεον διὰ τῶν θυμιατηρίων τὸ Κύφι⁽¹⁾ τοῦ Πούντ· ἡ ἀτμόσφαιρα εὐωδίαζε καθ' ἕν χρόνον ἡ ὀμίγηρις ἀπεχώρει τοῦ ἱεροῦ τόπου,

Τὴν ἐπαύριον ὀλίγον πρὸ τῆς 8ης ὥρας, δύο ἱερεῖαι προσῆλθον καὶ με ὠδήγησαν εἰς τὸ ἀληθὲς ἱερόν τοῦ ναοῦ· τὴν προτεραιάν εἶχον ὀμιλήσει ἐν τῷ μαμμισίφ (παρεκκλησίῳ).

Ὁ καθωραϊσμός τοῦ ἱεροῦ ἦτο πολλῶ πολυτελέστερος τοῦ μαμμισίου· οἱ παρεστῶτες ἦσαν ὀλιγώτεροι τῶν τῆς προτεραιᾶς· διότι ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπετο ἡ εἴσοδος ἢ εἰς τοὺς Μεμυημένους· ἀλλὰ τὸ σῶμα τῶν ἱερέων ἦτο πλήρες. Παρίσταντο τῶνόντι ὁ Ποντίφηξ ἡ Μέγας-Ἱερεὺς⁽²⁾, οἱ Ἀρχιπροφῆται⁽³⁾, οἱ Προφῆται, οἱ Στολισταί⁽⁴⁾,

(1) Τὸ Κύφι ἦτο ἄρωμα ἐκ 16 συστατικῶν συγχείμενον· τὸ ἕκαιον ἔμπροσθεν τῶν ἀγαμάτων τῶν Θεῶν. Ἡ συνταγὴ τοῦ ἀρώματος τούτου· εὔρηται ἐν τῷ 80ῳ Κεφ. τοῦ ἐγχειριδίου τῆς «Ἰσίδος καὶ Ὀσιρίδος».

Πούντ ἦτο τὸ μέρος· τὸ περιλαμβάνον τὸ ἀφρικανικὸν ἔδαφος ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Βαβελ-Μαντῆ μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Γαρδαφού.

(2) Οἱ Μεγάλοι-Ἱερεῖς ἀνεμιγνύοντο καὶ εἰς τὰ τῆς Πολιτείας. Διάφοροι δὲ βασιλεῖς περιεβάλλοντο τὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου Ἱερέως μιᾶς θεότητος.

(3) Οἱ Ἀρχιπροφῆται, οἱ πατέρες ἱερεῖς ἢ προφῆται ἦσαν οἱ συντηρηταὶ καὶ ἐπιτηρηταὶ τῶν ναῶν.

(4) Οἱ Στολισταὶ ἐφρόντιζον τὰ τῶν Θεῶν, τῶν θυσιῶν, τῶν μαθημάτων.

οἱ Γραμματεῖς τῆς Ἱερᾶς Κρυπτογραφίας (1), οἱ Ἱερογράμματοι (2), οἱ Ἅγιοι-Πατέρες (3), οἱ Παστοφόροι (4), οἱ Ταριχευταί (5), οἱ Νεωκόροι.

Ἐκαστος ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ του ἔστη πρὸ τῆς ἰδίας ἑδρας. Ὁ Ποντίφηξ ἦτο ἐπὶ τοῦ θρόνου του ὕψωσε τότε τοὺς βραχίονας ὑπεράνω τῆς ὁμηγύρεως καὶ διευθύνας τὰς χεῖρας πρὸς αὐτὴν ἐπεκαλέσθη τὴν μεγάλην θεὰν δι' αὐτῶν τῶν λόγων:

ὦ σὺ μεγάλη καὶ ἀληθὴς μήτηρ, ὦ σὺ, Προστάτρια, δέχθητι εὐνοϊκῶς τὰς ἐπικλήσεις μας.

(6)

Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀγαθῶν ἄτινα εὐδοκεῖς νὰ ἐπιδαφιλεύης ἡμῖν καθεκάστην ἡμέραν, καθεκάστην ὥραν, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, δεόμεθα σου ἰδιαζόντως κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα ἔλθῃς εἰς ἀρωγὴν τῆς εὐγενοῦς παρθένου, θυγατρὸς τοῦ Παμαῖ κατὰ τὴν τελευταίαν δοκιμασίαν της.

Ἡ εὐγενὴς παρθένος ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ Παλλάς.

Καθιερωθεῖσα Παλλάς ἔσται θυγάτηρ σου· θ' ἀπέχη τότε πάσης πράξεως μὴ ἐνεχούσης τὴν δόξαν σου ὡς μόνον σκοπὸν.

Διεύθυνον, ὦ μεγάλη Προστάτρια, ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀσπίλου καὶ

(1) Ἐκτὸς τῆς μυστικῆς ἢ ἱερατικῆς γραφῆς (ὡς ἡ τοῦ παπύρου μας) ὑπῆρχε καὶ ἡ δημοτικὴ γραφή.

(2) Οἱ Ἱερογράμματοι ἢ σοφοὶ κατεγίνοντο περὶ τὴν ὠροσκοπίαν, τὴν ἀστρολογίαν, τὴν σύνταξιν τῶν ἡμερολογίων ἦσαν δὲ καὶ οἰωνοσκόποι μάντιες κλπ.

(3) Μεταξὺ τῶν Ἁγίων Πατέρων συμπεριλαμβάνοντο οἱ ψάλται καὶ οἱ διατηροῦντες τὰ χρονικὰ τῶν Βασιλέων.

(4) Παστοφόροι ἦσαν οἱ ἱερεῖς οἱ ἐπ' ὤμων φέροντες ναῖσκους κατὰ τὰς λιτανείας.

(5) Οἱ προεδρεύοντες κατὰ τὰς ταριχεύσεις τῶν Βασιλέων καὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

(6) Αἱ στιγμαὶ αὗται εἰς τὸν πάπυρόν μας εἶναι ἐρυθραῖ. Οἱ Αἰγυπτιολόγοι παραδέχονται ὅτι αἱ ἐν τοῖς ἱερατικοῖς χειρογράφοις ἐρυθραῖ αὗται στιγμαὶ ὑπεδείκνυνον τὴν παῦσιν τῆς φωνῆς ἢ δὲ παῦσις αὕτη πάλιν τῆς φωνῆς ἔδιδε καιρὸν εἰς τοὺς παρστώτας νὰ διασκέπτωνται ἐπὶ τῶν ἐκφρασθεῖσων ἰδεῶν.

ἀγνῆς παρθένου καὶ (μία λέξις δυσανάγνωστος) ὡς καὶ ἐφ' ἀπάσης τῆς ὁμηγύρεως τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας τὰς ἀναγκαιούσας πρὸς τὰς ἀγαθὰς καὶ εὐγενεῖς πράξεις.

Ἄνευ αὐτῶν τῶν ἀκτῖνων οὐδεμία εὐθρομία.

Ἄνευ εὐθρομίας, οὐδεμία εὐτυχία.

Εἶπον!

Καταβιβάσαντος τοῦ Μεγάλου-Ἱερέως τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, οἱ ἱερεῖς ἐκάθησαν, εἶτα δὲ ἀπασα ἡ ὁμηγυρις μετὰ τὴν καταβίβασιν τοῦ δεξιῦ βραχίονος· ἀλλ' ὁ μέγας-ἱερεὺς μείνας ὄρθιος ἔχυσε σπονδὰς εἰς τὴν Θεὰν καὶ διέταξε νὰ διαχύσουν τὸ ἄρωμα τοῦ Κύφι τοῦ Πούντ ἐπὶ τῶν Amschirs.

Μετὰ ταῦτα μοι ἀπέτεινε τὸν λόγον ὡς ἐξῆς:

Ἐπίστης καλῶς, κόρη μου, τὴν πρώτην δοκιμασίαν διὰ τὴν καθιέρωσίν σου· ἡ σύνοδος τῶν ἱερέων καὶ ἐγὼ ὁ ἀγαπητὸς αὐτῶν ἀρχηγὸς εὐηρεστήθημεν λίαν καὶ ἀπεφασίσαμεν ἵνα σήμερον ἡμέραν δευτέραν τῆς δευτέρας δεκάδος τοῦ μηνὸς Τόβι ὑποστῆς τὴν τελευταίαν δοκιμασίαν, ἐξ ἧς θὰ ἐξέλθῃς, εἴμεθα βέβαιοι, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας. Εἰπέ τὸ ὅπερ ἐξέλέξας ἐπιστημονικὸν θέμα. Θάρρει· δύνασαι ν' ἀρχίσῃς.

Εἶπον!»

Ἐκάθησε τότε ἐπὶ τοῦ θρόνου του· ἐγὼ δ' ἔλαβον τὸν λόγον καὶ εἶπον:

«Μεγάλοι, ἀγαπητοὶ τῶν Θεῶν, ἔντιμοι καὶ σεβάσμιοι διδάσκαλοι, θὰ πραγματευθῶ ἐνώπιον τῶν ὑψηλῶν προσώπων ὑμῶν ζήτημά τι, λίαν δύσκολον καὶ ἀκροσφαλές:

Περὶ τοῦ ἀρχικοῦ αἰθέρος.

Αὐτὸ τὸ παγκόσμιον ρευστὸν εἶναι ὅλως ἀγνωστον παρὰ τῷ ὄχλῳ καὶ τοῖς πολλοῖς, ὀλίγιστα δὲ γνωστὸν καὶ παρ' αὐταῖς ταῖς ἀνωτάταις τάξεσι. Τόλμη δι' ἐμὲ τὸ νὰ πραγματευθῶ περὶ τοιοῦτου εὐρέος ζητήματος ἐνώπιον ὑμῶν· εὐελπιζομαι ὅμως ὅτι θὰ μὲ ὑποστηρίξῃ εἰς τοῦτο ἡ Θεὰ· τὸ γινώσκω ἐκ σημείων ἀναμφιβόλων, ἅπερ ἐξεδήλωσέ μοι· καθότι τὴν πρωΐαν ἐν τῇ ἐξεγέρσει μου ἔσχον εὐόωνα προ-

μηνύματα : τὸ πτηνὸν Βεννοῦ (1) διῆλθε δεξιόθεν μου. εἰς νωκὸρος ἔλλώπισε διὰ τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ· ἐκτὸς τούτων, κατὰ τὴν πλανητικὴν ἐξέγεροσίν μου, ἤκουσα τὴν φίλην καὶ σύντροφον Βίραν νὰ μοὶ λέγῃ ἐκ τῆς ἀστρώας σφαίρας τοῦ γηίνου κύκλου ταῦτα : Ἐξορκίζω σε ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς τοῦ ἐν Ὀσίριδι νὰ μὴ δειλιάσῃς νὰ διεξέλθῃς αὐτὸ τὸ εὐρὺ ἀντικείμενον, διότι ἀφοῦ ἀνέγνωσ κατὰ τὸ πλεῖστον τοὺς πρωτίστους ἱερατικούς παπύρους τῆς πρώτης ἡμῶν βιβλιοθήκης, ἐκείνης ἦν δηλοῦμεν διὰ τοῦ τίτλου Ἰατρικὴ τῆς ψυχῆς, θὰ δύνασαι συνεπῶς καὶ νὰ πραγματευθῆς ἐν πεποιθήσει αὐτὸ τὸ ζήτημα (2).

Ἴδου τὰ αἷτια ἄτινα μ' ἐνθαρρύνουσι νὰ πραγματευθῶ σήμερον περὶ τοῦ ἀρχικοῦ αἰθέρος ἢ τοῦ Παγκοσμίου Ρευστοῦ.

Ἄρχομαι λοιπὸν λέγουσα ὅτι ἐν τοῖς κόσμοις δὲν ὑπάρχει ἢ μία καὶ μόνη ἰσχὺς ἢ δύναμις· αὕτη εἶναι ὁ Αἰθέρ. Αὐτὸς φωτίζει, αὐτὸς ἐπιδρά, αὐτὸς μετακινεῖ, αὐτὸς γεννᾷ, αὐτὸς διενεργεῖ τὴν βλάστησιν, αὐτὸς συμπυκνοῖ, συνθετίζει τὰ μόρια, οἰδαήτινα ταῦτα, αὐτὸ τὸ ρευστὸν ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐδημιούργησεν ὅ,τι ὑπάρχει, δημιουργεῖ τὸ πᾶν, ἀνευ αὐτοῦ οὐδὲν θὰ ὑπῆρχε, μετ' αὐτοῦ δὲ τὸ πᾶν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Ἄξιοπαράτηρητον δὲ τοῦτο : Αὐτὸς ὁ ὢν τὸ πᾶν, ὁ ὢν πανταχοῦ, ὁ ὢν ὁ μέγας αὐτουργός, ὁ δίσκος (ἢ ψυχὴ) τοῦ κόσμου εἶναι ἀόρατος εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ζώωντων. Αὐτὸ τὸ ἀστάθμητον ρευστὸν εἶνε πετροικισμένον διὰ δυνάμεως ἀνεκτιμητοῦ· ἂν οἱ ἀνθρω-

(1) Τὸ τοῦ Ὀσίριδος πτηνόν, τὸ ἔμβλημα τῆς ἀναστάσεως. Ἡ Ἑλληνοαιγυπτιακὴ ἀρχαιότης μετέβαλε τὸ Bennou εἰς φοῖνικα, ὅστις, ὡς γνωστὸν, ἀνεγεννᾷτο ἐκ τῆς τέφρας του. Τὸ Βεννοῦ ἦτο προσέτι ἐν τῶν ὀνομάτων τοῦ πλανήτου « Ἀφροδίτη » διότι αὐτὸ τὸ ἄστρον διὰ τῶν ἀλληλοδιαδόχων ἐμφανισέων του παρέχει μίαν ἰδέαν τῶν περιόδων τῆς ἀναγεννήσεως. Τὸ δὲ πτηνὸν τοῦτο εἶναι ὁ σχοίνικλος (σχοίνιων), τὸ εὔσαρκον καὶ παρὰ τῶν Γάλλων καλούμενον vanneau.

(2) Εἰς τὸ ὑπέρθυρον τῶν αἰγυπτιακῶν βιβλιοθηκῶν ἦτο ἡ σημείωσις τῶν γραμματέων. Ἴδου οἱ τίτλοι βιβλίων τινῶν τεθειμένων ἐκεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς θεᾶς Σαβέχχ : Ὀδηγία πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων τοῦ κακοῦ ματζοῦ. Ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ παγκοσμίου ρευστοῦ τοῦ αἰθέρος. Προστασία τοῦ βασιλέως ἐν τῷ οἴκῳ του. Εὐχαι πρὸς εὐλογίαν (ἢ προστασίαν) μηνύματος, οἰκίας, πόλεως, διαμερίσματος, κράτους. Ὀδηγία πρὸς λατρείαν τοῦ Ὄρου. Ἀπογραφὴ τῶν ἐν τῷ ναφ' τῆς μεγάλης θεᾶς σκευῶν κλπ., κλπ.

ποι ἐγίνωσκον νὰ τὸ ἀποθηκεύσουν, νὰ τὸ διευθύνουν, θὰ ἠδύναντο ν' ἀλέθουν τὰ γεννήματα, νὰ πλάσσουν τὸ ἄλευρον, νὰ ψήνουν τὸν ἄρτον, νὰ, παρέχουν τὴν πλανητικὴν ζωὴν (ἐν ἅπασιν τοῖς βαθμοῖς :).

Αὐτὸ τὸ ρευστὸν φωτίζει τοὺς κόσμους· διότι οἱ ἥλιοι οὐδὲν τι ἄλλο εἰσὶν ἢ ἀπόρροια αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἱατρικῇ εἶναι τὸ φάρμακον, ἢ παγκόσμιος πανάκεια. Περὶ τοῦ μέρους τούτου τοῦ ζητήματος θὰ πραγματευθῶ σήμερον. (Ἐπειδὴ τὸ τεχνικὸν μέρος τοῦ θέματός μου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μεταδοθῇ διὰ τῆς γραφῆς, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀναγράψω ἐδῶ. Γράφω μόνον τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ λόγου μου, ὅπερ εἶναι κυρίως φιλοσοφικόν· Ἴδου τί εἶπον :)

Παρὰ ταῖς κατωτέρας φυλαῖς, παρὰ τῷ ὄχλῳ ἀπαιτεῖται πρὸς θεραπείαν τῶν δεινῶν τοῦ σώματος, ἐξ οὗ πασχουσιν, ἢ χρήσις ἀπλῶν πραγμάτων, διαφόρων χόρτων, ὀρυκτῶν, κλπ. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ φάρμακα δέον συναμα νὰ συνοδεύωνται μετὰ χυδαίων γοητειῶν καὶ ἐπωδῶν ἀνευ τούτων νομίζει ὁ ὄχλος ὅτι δὲν περιθάλπεται σπουδαίως.

Παρα ταῖς ἀνωτέρας ὁμως τάξεις, ὡς τὸ ἀπέδειξα, μόνον ἢ ἐπιθεσις τῶν χειρῶν ἐνὸς μάγου (1) ἀρκεῖ πληρέστατα νὰ θεραπεύσῃ πᾶσαν νόσον, διότι ἅπασαι αἱ νόσοι προέρχονται ἐκ μιᾶς μόνης αἰτίας : ἐκ τῆς γεννήσεως δηλ. τοῦ ζωῦφιου, τοῦ σπέρματος τούτου τῶν ὑποδεεστέρων ρευστῶν, ἀπάντων νοσῶδῶν τυγχανόντων. Μόνη ἢ ἐκσφενδόνισις τοῦ παγκοσμίου ρευστοῦ, τοῦ αἰθέρος, ἀρκεῖ νὰ τὰ ἐκμηδενίσῃ ἐν οἴῳ δῆτινι σώματι, κἂν εὐρεθῶσι, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ θεραπεύσῃ ὅλας τὰς νόσους.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ συμπέρασμα τοῦ ἐπιστημονικοῦ μου (λόγου).

Μετὰ τὰς συνήθεις ψδᾶς, ὁ Μέγας-Ἱερεὺς μὲ καθιέρωσε Παλλάδα, τελεσθεισῶν τῶν συνειθισμένων ἱεροτελεστιῶν, καὶ κατετάχθην ἀμέσως μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου κατετάχθην πλησίον τῆς Βίρας.

Ἡ ἱστορία τοῦ μετὰ ταῦτα βίου μου εὐρίσκεται ἐν τοῖς παπύροις, τοῖς τυλιγμένοις περὶ τοὺς πόδας μου ἐπιγράφονται δ' οὕτως :

J. MARCUS DE VÉZE.

(1) Σ. Μ. Ἡ Μαγεία ἔθεωρεῖτο τὸ πάλαι ὡς θεῖα ἐπιστήμη καὶ ἀδιαχώριστος τῆς θρησκείας, καίτοι ἀνείχθησαν εἰς αὐτὴν ἀσκήσεις καὶ μηχανήματα τῆς γοητείας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

Ἡ δεκατριετής λοιπὸν Μουνα-Σεχερῆ ἐγίνωσκε πρὸ 3000 περίπου ἐτῶν :

1ον) Τὰ τοῦ Αἰθέρος, οὐτινος τὴν ὑπαρξιν ἐβεβαίωσεν ὁ Πυθαγόρας, ἤρνούντο δὲ οἱ νεώτεροι σοφοὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος.

2ον) Τὴν τῶν νεωτέρων σοφῶν ὑπόθεσιν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

3ον) Τὰ τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ ὃν αἱ Ἀκαδημαῖαι κατεδίωξαν ἀπ' ἐνὸς αἰῶνος, νῦν δὲ παραδέχονται ὑπὸ ἄλλο ὄμως ἔνδυμα, τὸ τοῦ Ὑπνωτισμοῦ (χάριν ἱκανοποιήσεως τῆς τέως ἀγνοίας των). Ὁ δὲ Brouardel πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, συζητεῖ ἤδη, ἐν πλήρει συνεδριάσει, τὰς μυστηριώδεις ἐκδηλώσεις τῆς ψυχικῆς δυνάμεως, τῆς ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς μὲν ἀγνοουμένης ἐτι, ἀλλ' ἰσχυρᾶς, ἀλλ' ἀναμφισβητήτου πλέον καταστάσεως.

4ον) Τὰ τῶν μικροβίων, ἅτινα ἀνεκάλυψε μὲν ὁ Raspail, γνωματεύσας ὅτι ὄλαι αἱ ἀσθένειαι προέρχονται ἐκ σωματιδίων (μορίων) ἀπείρως μικρῶν εἰσδύοντων εἰς τὸν ὄργανισμόν, ἀλλ' ἀπαντες οἱ τότε συνάδελφοί του τὸν ἔσκωπτον δι' αὐτά, νῦν δὲ παραδέχονται τὴν τε γνώμην του καὶ τὰ ἀπείρως μικρὰ μόρια ταῦτα ὑπὸ τὸ ὄνομα μικρόβια, τὰ σπουδαζόμενα ἤδη καὶ κατατασσόμενα ἐν παντὶ χημικῷ ἐργαστηρίῳ, πρὸς ἐπαλήθευσιν καὶ ἀπαξ ἐτι τοῦ:

«Οἱ ἀγύρται τῆς προτεραιίας ἐγένοντο οἱ σοφοὶ τῆς ἐπαύριον».

5ον) Τὴν ψυχὴν, ἀντιληφθεῖσα αὐτῆς καὶ διὰ τῶν ἰδίων ὑλικῶν αἰσθητηρίων, τῶν προηγμένων ἐν ἠθικῇ, ἐν ἀγνίᾳ, ἐν γνώσει.

6ον) Τὸ ἐπωφελεῖσθαι ἐκ τῆς ἐκστάσεως, εἰς ἣν περιήρχετο ἐν τε τῇ ἐγρηγόρσει καὶ καθ' ὕπνον.

Ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνωσκεν ἡ δεκατριετής Μουνα-Σεχερῆ, πρὶν ἐτι μυηθῆ εἰς τὰ ἀνώτερα Μυστήρια!

ΜΑΓΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΙΚΗ

(ὑπὸ Jules Lermina)

... Διὰ τί; Διότι ἡ κοινωνία ἰδρῦθη συνεπέα ἀρχικοῦ περιστατικοῦ—ἔπερ δὲν συζητοῦμεν, ἀλλ' ἀποκαλύπτομεν—ἰδρῦθη, λέγομεν, ἀντιστρόφως. Ὁμοιάζει πρὸς πυραμίδα βασιζομένην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς...

Ἐνῶ ὁ πρῶτος ὅρος πρὸς τὴν διανοητικὴν ἐξέλιξιν ἐγκρατεῖται ἐν τῇ καταστάσει τοῦ θεμελιώδους λίθου, ἐν τῇ τελειοποιήσει τῆς ὕλης ὑπὸ ἔποψιν τῆς ὑγείας, τῆς ὠραιότητος, τοῦ εὖ εἶναι, οἱ ἐνδιαφερόμενοι πρὸς τὸ καθεστῶς, οὐτινος ἐπωφελούντο, διέδωκαν ἀνά τὸν κόσμον τὴν ἐγωϊστικὴν ἅμα καὶ ἀγρίαν θεωρίαν, τῆς σκληραγωγίας τῆς σαρκός: κατ' αὐτοὺς τοὺς ψευδοφιλοσόφους τὸ δεινοπαθεῖν ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐγγύσις τῆς μελλούσης εὐτυχίας· ἐν τούτοις αὐτοὶ δὲν ἠκολούθουν τὴν θεωρίαν των, ἀλλὰ τὴν ἄφινον ἐντελῶς ὑποθετικὴν, δραττόμενοι διὰ τὸν προσωπικὸν αὐτῶν λογαριασμόν τῆς ἀμέσου καὶ ἐνεστώσης εὐτυχίας. Τί εἶναι τὸ σῶμα; ἐφώνουν· μέρος ἀμελητέον! Εὐτυχεῖς, οἱ πεινῶντες διότι θὰ τύχωσιν ἀπείρων ἀντισταθμίσεων. Αὐτὴ ἡ σοφιστικὴ δικαιολόγησις τῆς ἀθλιότητος, ἡ χρησιμεύσασα ὡς βάσις ὄλων τῶν τυραννιῶν, ἔσχε τὸ χεῖριστον τῶν ἀποτελεσμάτων, τὸ ἐπιβραδύναι τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν.

Πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ ἐπιρροή τῆς γυναικὸς ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τελείας καταστροφῆς, ὑπὸ ἔποψιν μορφωτικῆς, καί, κατὰ συνέπειαν, ἐκ τῆς ἀπροσδιορίστου ἐπιβραδύνσεως τῆς διανοητικῆς προόδου. Χάρις εἰς τὴν γυναῖκα οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότης ἀπώλεσε, παρ' ὅλας τὰς ἐπιτιμήσεις, παρ' ὅλους τοὺς καταδιωγμούς, τὸ αἶσθημα τῆς μορφῆς, τῆς ὠραιότητος, τοῦ εὖ εἶναι. Ὁ ἔρωσ, διὰ τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ χαρακτήρος, τοῦ μορφωτῆρος συνάμα καὶ τοῦ ιδεώδους, ἀνεχαίτισε τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ νὰ παρασυρθῆ εἰς τὸν κατήφορον πρὸς ὃν τὴν ὄθουν· χάρις εἰς τὸν ἔρωτα ὁ ἀνθρώπος προήσπισε τὴν ῥώμην καὶ τὴν ὠραιότητά του κατὰ τῶν ἐξασθενήσεων

ψευδοῦς τινος μυστικισμοῦ, ἐν ᾧ χρόνῳ προπαρεσκευάζετο διὰ τοῦ ἔρωτος ἢ κανονικῆ ἐξέλιξις τῆς νοητικότητος αὐτοῦ.

Εὐχερὲς βέβαια τὸ κατακρίνειν τὴν ὕλην δι' ὅλας τὰς κακὰς πράξεις. Τὰ παραπτώματα τοῦ πνεύματος διατελοῦσιν ἀόρατα, ἐφ' ὅσον δὲν μεταφράζονται διὰ πράξεων, ὧν μόνη ἡ ὕλη τυγχάνει τὸ ὄργανον. Ἄλλ' ὅ,τι οἱ νοητικοὶ προεφυλάττοντο νὰ ὁμολογήσωσιν εἶνε τοῦτο: ὅτι αὐτὰ τὰ παραπτώματα, δι' ἃ τόσῳ πολὺ ἐπατάγουν, προηρχοντο ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς συμπίεσεως, τῆς ἀνθισταμένης εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τακτικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὕλης. Ὁ εὐχαριστημένος δὲν πράττει τὸ κακόν· τὸ θῦμα ἐπανίσταται κατὰ τοῦ τυράννου, τοῦ δημίου του· καὶ, μέχρις ἐναυῦθα, ὁ ἄδικος τύραννος τῆς ὕλης ἐτύγγανεν ἢ ψευδῆς νοημοσύνη, ἢ στρήφουσα τὴν ὕλην ἐν τῇ ὀρθοπαιδικῇ τῶν ψευδῶν κοινωνικῶν νόμων, τῶν ὑπαγορευθέντων χάριν τῆς εὐπραγίας ὀλίγων τινῶν, ἐπὶ τῇ τοῦ πλήθους βλάβῃ.

Ἄν ἡ νοημοσύνη, κατὰ τὰς πρώτας αὐτῆς ἐκδηλώσεις, δὲν ἐξετρελλαινέτο ἐξ ἀλαζονείας, θὰ ἠκολούθει τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως ὑπαγορευόμενον νόμον: θὰ ἐνήσχολεῖτο, κατὰ πρῶτον, εἰς τὴν προνόησιν τῆς κανόνισεως τῆς ἰδίας ἀναπτύξεως, ἐξασφαλίζουσα ἑαυτῇ, διὰ τῆς ὕλης, βάσιν τινὰ ἀκατάστρεπτον προόδου. Τὸ πνεῦμα δὲν ἐλκύεται πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰ μὴ διότι δὲν ἐλάφρυνε τὸ ὑπ' αὐτὸ κρεμάμενον βάρος.

Ποία θὰ ἦτο ἡ λογικὴ πορεία; Θὰ ἦτο αὕτη: Ὁ ἄνθρωπος ὄφειλε, εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν κοινωνικῶν, ὡς ὁ χελᾶ (chela) εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ ναοῦ, νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ ἐντελῆ σωματικὴν ὑγείαν, νὰ καθιδρῦσῃ δηλ. σύστημα τι διανομευτικόν, ἐξασφαλίζον παντὶ ζῶντι τὸ ἐπιναγκές τοῦλάχιστον τῶν τακτικῶν ἀναγκῶν. Αὐτὸ τὸ σύστημα ἔδει νὰ βασιζέται ἐπὶ τε τοῦ ἐνστικτοῦ καὶ τῆς ρώμης: ὅστισδήποτε δὲ θὰ προσέβαλεν αὐτὸ ὄφειλε νὰ τιμωρῆται διὰ τῶν τρομερωτέρων τῶν ποινῶν. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον, σὺν τῇ διελεύσει τῶν αἰώνων, τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς πείνης ἀγνοουμένων, τῶν γεννεσιουργῶν τούτων τῶν μανιωδῶν παθῶν, θὰ ἐξαμβλίσκοντο τὰ πάθη ταῦτα εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον ἐκδηλώσεις ραδίως περιστελλομένας.

Ἡ ἀνθρωπότης θ' ἀφικνεῖτο, διὰ φυσικῆς τινος ἐξελίξεως, εἰς τὸν δευτέρου σταθμόν, ἢ δ' ἀνωτέρα διανοητικὴ ἐξέλιξις θὰ ἤρχιζε.

Οἱ ἄνθρωποι, ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου (ipsosfacto) τῆς ὑπάρξεως, κατέχοντες ἀνεπαλλοτριώτως τὰ μέσα τοῦ ἐξασκεῖν τὸ πρὸς τὸν βίον δι-

καίωμά τους, θὰ προσελκύοντο, διὰ τῆς προόδου μάλιστα, πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ περιττοῦ, τῆς εὐχαριστήσεως τῆς λαίμαργίας ἢ τῆς τέχνης, αὐτῆς τῆς θωπείας τοῦ πνεύματος, τῆς οὐδένα λογαριασμόν μετὰ τῆς τακτικῆς καὶ ἀναγκαίας τροφῆς ἐχούσης, ἢ δὲ νοημοσύνη θὰ ἐχράτο πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν τῆς πρὸς αὐτὴν τὴν βελτίωσιν. Ἡ ἐπιστήμη, ἢ βιομηχανία, θὰ εἶχον ὠρισμένον τινὰ σκοπόν: δὲν θὰ ἐπηύξανον τὴν ἀθλιότητα καὶ τὰ βάσανα, ὡς τόσα ἄλλα ἀπελπιστικὰ παραδείγματα.

Οὐδεὶς θ' ἀρνηθῆ ὅτι ἡ ἀθλιότης τοῦ πλείστου μέρους προέρχεται ἔνεκα τῶν τῆς νοημοσύνης ἀνωμαλιῶν, ἐξ ὧν πάσχει ἡ ἀνθρωπότης. Δὲν βλέπομεν ἔτι καὶ σήμερον τοὺς δυστυχεῖς ἐργάτας τῶν ἐργοστασίων ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ ὑφαιρέσαι ἐκ τῆς καταθλιπτικῆς ἐργασίας ὀλίγας τινὰς ὥρας, ἀναγκαίας πρὸς τὴν στοιχειοδεσπᾶτην θεραπείαν τοῦ πνεύματος: Ἐπὶ πλέον, ἢ συνεχῆς προσοχή, ἢ ἐπιβαλλομένη εἰς τὰς ἀπλουστέρας τῶν ἀπολαύσεων τοῦ εὖ εἶναι, τοὺς παρὰ οὐρα εἰς τὴν ζήτησιν τῶν φαινομενικῶν ἀπολαύσεων, τῶν πλησιέστερα αὐτοῖς κειμένων, ἢ δὲ εὐχερῆς μέθη, κραυγὰ, ἀκολασία ἀποτελειοῦσι τὸ ἀρξάμενον ἔργον, τὸ παρὰ τῶν ἄλλοτε ψευδοφρονίμων διακωμισθέν.

Αὕτη λοιπὸν ἡ μεταξὺ τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος ἀρχικὴ παλὴ εἶνε τὸ μεγαλιέτερον τῶν διαπραχθέντων σφαλμάτων, ἐξ ὧν ἀπορρέουσιν ἅπαντα τὰ δεινὰ ἡμῶν.

Τὸ ἐγκλημα ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἀπεφύγαμεν ἐκόντες, πρὸ αἰώνων, τὴν ἐπανόρθωσιν αὐτοῦ τοῦ σφάλματος: Οἱ ἀγχίνοις ἔτριψαν τὰς χεῖρας, νομίζοντες ὅτι πᾶσα πλέον διεκδίκησις ἀπέβαιεν ἀδύνατος. Ἄλλὰ δὲν διείδον ὅτι, ἀκουσίως αὐτῶν τε καὶ τῶν καταδιωγμῶν αὐτῶν, θὰ συνεπληροῦτο, μεθ' ὅλα ταῦτα, ἢ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιτεταγμένη ἐξέλιξις, καὶ πρὸς βλάβην αὐτῶν τῶν ἰδίων.

Θεωρήσαντες τὸ σῶμα οἰνοὶ ράκος ἀνάξιον τῶν φροντίδων αὐτῶν, ὡς εἰ μὴ ἦτο πᾶν τι σεβαστὸν ἐν τῇ προοδευτικῇ κινήσει, κατέληξαν εἰς διπλὴν ἐξασθένησιν, ὑλικὴν τε καὶ ἠθικὴν. Τὸ ὑπερθερμανθέν πνεῦμά των, ἀδυνατοῦν νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα τοῦ βίου, καθὰ μὴ διελθὸν τοῦ πρώτου σταδίου τῆς τελειοποιήσεως τοῦ σώματος, κατέληθη ὑπὸ τινος εἶδους διαβρωτικοῦ πυρετοῦ, οὗτινος θλιβερόν θέαμα παρέσχε πᾶς ἐν παρακμῇ πολιτισμός. Ἡ Βαβυλών, αἱ Ἀθῆναι, ἢ Ῥώμη, τὸ Βυζάντιον, ἀπέδειξαν πόσον ὀλίγον βαρύνουσιν ἐν τῇ παγ-

κοσμίῳ ἐξελιξεί αὐταὶ αἱ ὑποτιθέμεναι διανοητικαὶ κατακτήσεις: ἡ ὕλη, ἡ πεινώσα, ἡ οὐδέποτε ἱκανοποιουμένη, ἀνταπέδωκε τὰ ἴσα ἐπὶ τῶν ἐρείπιων των. Καὶ νέοι πολιτισμοὶ ἀνιδρῦθησαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε ψευδοῦς ἀρχῆς, ἀλλὰ τῇ διαφορᾷ ταύτῃ ὅτι ἡ πείρα δὲν ἀπωλέσθη δι' ἅπαντας. Ἐνῶ οἱ σοφοὶ τοῦ Μεσαιῶνος, οἱ θαυμαστοί, ἀλλ' ἐγώισται ζητηταὶ τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς φύσεως, ἐνεκλείοντο ἐν τοῖς χημικοῖς αὐτῶν ἐργαστηρίοις, τὸ πλῆθος τῶν ἀποκλήρων, τῶν ἀπεστερημένων, ἤσθάνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀξίαν τῆς φυσικῆς ἐξελιξέως, ἧς τινος ἐτύγγανεν ἡ ἔκφρασις. Καὶ ἦλθεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἀληθῆς ἰσχύς, ἡ ὑγιής, ἀνέλαβε τὰ δικαίωματά της.

Τί συμβαίνει σήμερον; Τοῦτο:

Πᾶν εἰλικρινές ἤδη πνεῦμα δυσπιστεῖ πρὸς τὰς αἰσθηματικὰς θεωρίας τῆς ἀγάπης, ὑποπευόμενον τὴν μηδαμινότητα αὐτῶν. Ἴδου ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν τοῦ ἀνθρώπου δικαίων βασιζομένη ἀλληλεγγύη ἐπιβάλλεται μικρὸν πρὸς μικρόν. Ἰσχύς κατ' ἰσχύος. Οἱ πτωχοὶ ἀναμετρηθέντες ἠνόησαν τὴν ἰσχύν τοῦ Καθ' ἑνὸς περὶ οὗ ὠμίλει ὁ La Boetie. Εἶνε ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις, ἡ διασπασθεῖσα, ἡ ἀπ' αἰῶνων παρεμποδισθεῖσα, ἡ τὴν πορείαν της ἀναλαμβάνουσα. Οἱ ψευδονόημονες—μειονοψηφία τιτλοφορουμένη τὸ ἄριστον,—αἰσθάνονται τὸ ἔδαφος σειόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν· βεβαίως, τρομεραὶ κρίσεις ἐπίκεινται. Τίς ἄλλος πταίει, ἢ οἱ πειραθέντες ν' ἀνακόψωσι τὴν φυσικὴν πορείαν τῆς ἐξελιξέως, ἐν τῇ λογικῇ διαδοχῇ τῶν ἀνατραπέντων σταδίων της;

Καθ' ἕκαστον τι ἐπιβέβληται τῷ διερχομένῳ ἤδη κύκλῳ. Ποῖον τοῦτο; Δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ τὸ ὑποθέσωμεν· ἀλλὰ μᾶς φαίνεται ὅτι ὅταν ἡ γῆ αὕτη τελέσῃ τὸ στάδιόν της, τὸ ὄν, ἐλευθερωθὲν τῶν ὑλικῶν πόνων, δεῖν νὰ ἤ ὠριμον πρὸς τὴν εὐλογον ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας.

Πρὸς τί ἄλλο δεῖν νὰ τείνωσιν αἱ προσπάθειαι ἅπασαι ἡμῶν, τῶν κατ' ἐποπτεῖαν κεκτημένων τὴν κατάληψιν τῆς προόδου, ἢ πρὸς τὸ ἀμβλύναι τὴν προτεγγίζουσαν σύγκρουσιν, τὴν πιθανῶς τρομεράν; Πῶς δὲ δυνάμεθα τοῦτο; Ἀκούσατε: Ἐὰν οἱ ἀγχίνοες ἐχρῶντο, πρὸς σπουδὴν τῆς κοινωνικῆς μαγείας, τὸ χιλιόστον τῶν δυνάμεων, ἄς ἐγώιστικῶς κατηνάλωσαν, κατεσπατάλησαν πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαύσεων, τῶν στολιζομένων διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν καλλιτεχνικῶν, τότε θὰ προλεικνέτο τὸ πεδῖον τῆς συνεννοήσεως,

ἡ δὲ σύγκρουσις, ὅσα ἂν φαίνηται τρομερὰ ἐν τῷ ἐπαπειλητικῷ μυστηρίῳ αὐτῆς, θὰ ἀνεστέλλετο ἤδη. Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἦν φρίκην ἐδείκνυον αὐτοὶ οἱ ἀγχίνοες πρὸ τριακονταετίας περίπου πρὸς πᾶν ὅ,τι—ἔστω καὶ ἀμαυρότατον—ἔφερε τὴν ἐτικέταν τοῦ σοσιαλισμοῦ;

Καὶ ὅμως τὴν σήμερον δὲν ἔχει πλέον οὕτω τὸ πρᾶγμα. Ἄπαντες μέχρι ἐνὸς αὐτοκράτορος, αὐτοκρατικῆς οὐσίας, γινώσκουσιν ὅτι ἔχουσι νὰ λογαριασθῶσι μετ' αὐτοῦ. Τὸ χρέος τοῦ ἀληθοῦς θεοσόφου εἶνε νὰ συντελέσῃ πρὸς αὐτὴν τὴν συνεννόησιν, ἐπὶ συμβιβαστικῷ πεδίῳ, ἀναγνωρίζοντας, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, τὸ δίκαιον αὐτῶν τῶν διεκδικήσεων καὶ ὑποβοηθῶντος πρὸς σύστασιν προσκαίρου τινὸς *modus vivendi*. Διατί ὄχι; Μήτοι δὲν εὗρον τοιοῦτό τι πρὸς κατάργησιν τῆς δουλείας;

Παῦ. Λίαν σπουδαῖα τυγχάνουσι τὰ ζητήματα ταῦτα· ἀλλὰ πέπεισμαι ὅτι, ἀνακινῶν αὐτά, ἐξασκῶ τὸ ὑπέροχον γνωμικὸν τῶν θεοσόφων:

—Οὐδεμία θρησκεία τυγχάνει ὑπερτέρα τῆς ἀληθείας!

Ἐκ τῆς Revue des Sciences Psychologiques 15 Δεκεμβρ. 1890

ΤΟ ΤΡΙΣΥΝΘΕΤΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Συνέχ. σελ. 33 τοῦ α'. φυλλ).

Ἐν περιλείψει λοιπόν, καίτοι μὴ εἰσελθόντες ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο εἰς τεχνικὰ λεπτομερείας, μὴ εἰσελθόντες δηλ. εἰς τὴν χώραν τῆς ὑψηλῆς ψυχολογίας, ἀπεδείξαμεν αὐτὰ τὰ τρία διδόμενα: ὅτι ἡ βούλησις, ἡ ζωὴ, τὸ σῶμα εἶναι τρία στοιχεῖα ἐντελῶς μὲν ἀνεξάρτητα τὸ ἐν τοῦ ἄλλου, δυνάμενα ὅμως ν' ἀλληλενεργῶσι· ἐπειδὴ ἡ μὲν βούλησις κέκτηται εἰδικὰ ὄργανα ἐφ' ἅπαντος τοῦ ὀργανισμοῦ, νεῦρα ὅπως εἰδικὰ ἀνήκοντα αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου, ἔχει δηλ. μίαν ἰδίαν ἐπικράτειαν, ἡ δὲ ζωὴ κέκτηται ὡσαύτως ἴδια ἀγγεῖα: τὸ μέγα συμπαθητικόν, ὅπερ τὴν διευθύνει, εἶναι ἡ ἰδία πάλιν αὐτῆς ἐπικράτεια: τὸ σῶμα ὡσαύτως.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ τρία εἰδικά, τὰ τρία ὠρισμένα στοιχεῖα, ἐφ' ὧν νομίζω ὅτι συμφωνοῦμεν ἤδη καὶ ἐφ' ὧν δυνάμεθα νὰ ἐδραϊώσωμεν φιλοσοφίαν τινά, ὁσονδήποτε μεταφυσικὴν καὶ θελήσῃτε αὐτήν.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ὑλιστὴς σοφὸς ἐρωτᾷ τὸν πνευματολόγον ποῦ τὸ περίπνευμά σας, ποῦ ἡ ψυχὴ σας; ὁ πνευματολόγος δύναται νὰ τῷ ἀπαντήσῃ: Τὸ περίπνευμά μας εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ ἀναπλάσσει τὸ σῶμα χωρὶς νὰ μεταβάλληται, ἐνῶ τὰ κύτταρα τοῦ σώματος μεταβάλλονται· ψυχὴ μας δὲ τὸ διακατέχον τὴν διάνοιαν, τὴν μνήμην, τὴν βούλησιν καὶ διαμείνον ἀμετάβλητον, ἐνῶ τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου μεταβάλλονται. Καὶ ὄχι μόνον ταῦτα ν' ἀπαντήσῃ ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ τ' ἀποδείξῃ δι' ἀποδείξεων ἐπικυρουμένων καὶ παρ' αὐτῶν τῶν νῦν ἐπισήμων ἐπιστημῶν.

Ἐπικαλοῦμαι ἤδη τὴν ὑπομονὴν σας, φίλοι ἀναγνώσται, ἐπὶ παραβολικῆς τινος εἰκόνας, πρὸς κοινοτέραν κατανόησιν τοῦ ἔργου τῶν συστατικῶν στοιχείων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐὰν εἶπητε πρὸς ἑαυτὸν τινὰ ὅτι τὸ ψυχικὸν σῶμα ἢ τὸ ἀστρώων σῶμα ἢ τὸ περίπνευμα ἢ τὸ πλαστικὸν μεσάζον κλπ. ἐνεργεῖ τὴν κίνησιν τῶν σπλαγχνικῶν ὀργάνων θὰ σᾶς θεωρήσῃ ὡς ἕνα νόστιμον μωρόν· ἀλλ' ἂν ἀπεναντίας τῷ εἶπητε ὅτι ἡ ὀργανικὴ ζωὴ κινεῖ αὐτὰ τὰ ὄργανα, τότε θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἀμέσως: *parbleu!* τὸ ξεύρω δὲ τοῦτο. Ὑποδείξατε τῷ εἶτα ὅτι ἐκεῖνο ὅπερ αὐτὸς ἀποκαλεῖ *ζωὴν ὀργανικὴν* ὑμεῖς τὸ ἀποκαλεῖτε ἀστρώων ἢ ψυχικὸν σῶμα, περίπνευμα ἢ πλαστικὸν μεσάζον κλπ. καὶ τότε εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἀρχὴ συνεννοήσεως.

Ὅταν θέλωμεν νὰ μᾶς ἐννοήσῃ ἀλλόγλωσσος τις, περιττὸν βέβαια νὰ τῷ ὁμιλῶμεν εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ὅσῳ μεγαλοφώνως καὶ δυνάμεθα. Αὐτὸς ὁ στοιχειώδης κανὼν φαίνεται ἀπλούστατος· καὶ ὁμως ποσάκις παραγνωρίζεται παρὰ πλείστων ὄσων!

Ἴνα ἐξηγήσωμεν τὸ ἔργον τῶν τριῶν στοιχείων τοῦ ἀνθρώπου θὰ προσδράμωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀναλογίαν λαμβάνοντες ὡς παράδειγμα ἓν κοινοτάτον πρᾶγμα.

Θέλετε νὰ ἐννοήσῃτε τὴν σύστασιν τοῦ ἀνθρώπου; Παρατηρήσατε ἐκ τοῦ παραθύρου σας ἐν οἷονδήποτε ὄχημα διαβαῖνον τῆς ὁδοῦ. Θὰ ἐννοήσῃτε τότε πολλῶ καλλίον ἢ ἂν ἀναγινώσκετε ὅλας τὰς σχετικὰς συγγραφὰς τὰς παραγεμισμένας διὰ σαυτοκτικῶν ἢ ἐβραϊκῶν λέξεων.

Ἐν ὄχημα εἰς κίνησιν περιλαμβάνει τρία πρότιστα στοιχεῖα:

1ον Τὸ ὄχημα.

2ον Τὸν ἵππον τὸν ἐζευγμένον εἰς τὸ ὄχημα καὶ θέτοντα αὐτὸ εἰς κίνησιν.

3ον Τὸν ἡνίοχον τὸν διευθύνοντα τὸν ἵππον.

Τὸ ὄχημα αὐτὸ καθεαυτὸ εἶναι ἀδρανές· ἀδύνατον νὰ κινηθῇ ἄνευ ἐτέρου στοιχείου. Ἰδοὺ ὁ θεμελιώδης χαρακτήρ τοῦ ὑλικοῦ σώματος.

Ὁ ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἡνίοχος εἰς μάτην θὰ διαταράσσεται, θὰ ἐπατάγει τῇ μάστιγι, θὰ ἐφώνει, ὅσῳ δυνατὰ καὶ ἤθελε. ἂν δὲν ἔχη ἐζευγμένον ἵππον τινά, οὐδὲν θὰ ἔθετεν εἰς κίνησιν τὸ ὄχημα.

Ὁ ἡνίοχος εἶνε βέβαια τὸ διευθύνον στοιχεῖον· αὐτὸς θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ προτιθέμενον μέρος· ἀλλὰ δεῖται πρὸς τοῦτο ἐνὸς ἐτέρου ἀναποφεύκτου βοηθοῦ. Ὁ ἡνίοχος μᾶς δεικνύει καλῶς ἐξ ἀναλογίας τοὺς γενικὸς χαρακτήρας τοῦ ὑπερτέρου στοιχείου τοῦ ἀνθρώπου: τῆς ψυχῆς.

Τὸ περίπνευμα.

Ὁ ἵππος προσδεδεμένος ἀφ' ἐνὸς πρὸς τὸ ὄχημα διὰ τῶν ὑποκυφώνων, ἀφ' ἐτέρου δὲ πρὸς τὸν ἡνίοχον διὰ τῶν ἡνίων παρίστησι τὸ γενικὸν διαμέσον στοιχεῖον.

Ὁ ἵππος τυγχάνει φυσικῶς ἰσχυρότερος τοῦ ἡνιόχου, ἀλλ' οὐχ' ἦττον ὀδηγεῖται ἐκὼν ἄκων παρὰ τούτου. Εἰς τοὺς φιλοσόφους τοὺς ἐρωτῶντας πρὸς τί τὸ περίπνευμα δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν: πρὸς τὸ ἐνεργεῖν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ὡς ὁ ἵππος ἐνεργεῖ εἰς τὸ ὄχημα, δηλ. εἰς τὸ ὀδηγεῖν αὐτὸ παντοῦ σχεδὸν ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ ὑπερτέρου στοιχείου: τοῦ ἡνιόχου.

Τὰ πάθη.

Ὁ ἵππος παρίστησι τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, κέντρον τῶν παθῶν, ὡς θὰ ἴδωμεν προσωτέρω. Ὁ κοινὸς χαρακτήρ τῶν παθῶν εἶναι τὸ καταπνίγειν τοὺς ἀγῶνας τοῦ λογικοῦ καὶ παρασύρειν ὀλόκληρον τὸ ὄν εἰς τὴν ἀπώλειαν, παρὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς, κατὰ τὴν ἀνισχύρου.

Ὁ θυμὸς πρὸ πάντων εἶναι ἀξιοπαρατήρητος ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐπόψει.

Ἄμα τῇ ἐνάρξει αὐτοῦ, παρὰ τινι ἀδυνατῶ ὄντι, φαίνεται ὅτι ἡ αἱματώδης κυκλοφορία ἐντοπίζεται καθολοκληρίαν ἐν τῇ κεφαλῇ. Ἐξάψις θερμῆς ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ προσώπου· συμφορήσις αἵματος ἐπέρχεται εἰς τὰ ὄμματα· τὸ λογικὸν εἰς μάτην πειρᾶται νὰ δεσπόσῃ τῆς ὀργανικῆς ζωῆς, τῆς κατακτησάσης ἤδη τὸ ἔδαφος· ὁ ἄνθρωπος τότε βλέπει κόκκινα· δὲν γινώσκει τί πράττει, εἶνε ἐπιρρεπὴς εἰς ἅπαντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Τὸ περίπνευμα ἐνίκησε τὴν ψυχὴν.

Δὲν ὁμοιάζει τοῦτο ἐπακριβῶς πρὸς ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸ ὄχημα, ὅτε τὸ διάμεσον στοιχείον, ὁ ἵππος, μὴ ὑπέικων πλέον εἰς τοὺς πρὸς καταστολὴν αὐτοῦ ἀγῶνας τοῦ ἠνιόχου, παραφέρεται;

Ἡ φυσικὴ δύναμις κατέκλυσε ἅπαντα ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Ὁ ἠνιόχος μᾶλλον ἀνίσχυρος, καίτοι κάλλιον, ὠπλισμένος, ἠττήθη. Τὸ φέρον αὐτὸν ὄχημα κυλιέται μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ὅπου τὸ φέρει ὁ ἵππος, καταστάς ἤδη κύριος, μέγρις οὐ οὗτος, ἐν τῇ ἀποτυφλώσει αὐτοῦ, κατασυντριβῆ κατὰ τινος ἀνυπερβλήτου προσκόμματος, καταστρέφων συνάμα αὐτὸν τε, τὸ ὄχημα καὶ τὸν ἠνιόχον.

Ἡ διὰ τῆς ἀναλογικῆς μεθόδου τῶν ἀρχαίων παρεχομένη σαφήνεια ἐπὶ τῶν ὑπερφυσικῶν ζητημάτων τοιαύτη τις ἐστὶ, ὥστε αὕτη ἡ παραβολὴ τοῦ ὀχήματος, ἢ κατ' ἀρχὰς τόσῳ ἀπλοϊκῇ φαινομένη, δύναται νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν κατανόησιν διδομένων τινῶν τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης, σχετιζομένων πρὸς τὰς μυστηριώδεις ιδιότητας, τὰς εἰς τὸ περίπνευμα ἀποδιδόμενας.

Σημειωτέα ἐν παρόδῳ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἠνιόχου, ἐπενεργούντος ἐπὶ τοῦ ἵππου διὰ τῆς μαστίγος· τοῦτο εἶναι εἰκὼν ἐναργῆς τῆς ἐπενεργείας τῶν ἐρεθιστικῶν (οἶνοπνεύματος, καφέ, κλπ) ἐπὶ τοῦ περιπνεύματος. Γενναῖος ἵππος, μαστιγούμενος ὑπὲρ μέτρα, δυνατὸν νὰ παραφερθῇ· παρομοίως περίπνευμά τι ὑπὲρ τὸ δέον ὑποκινούμενον ὑπὸ τοῦ οἶνοπνεύματος δυνατὸν νὰ φέρῃ τὸν ὀργανισμόν εἰς ἀπώλειαν (1).

(1) «Ἡ μέθη μικρὰ μανία ἐστὶ» καὶ πρόσκαιρος· ἡ δὲ μανία ἔμμονος μέθη· καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δὲ προέρχονται ἐκ φωσφορικῆς τῶν ἐγκεφαλικῶν νεύρων ἐμφράξεως, καταστρεφούσης τὴν φωτεινὴν ἰσορροπίαν καὶ ἀποστερούσης τῆς ψυχῆς τοῦ ὀργάνου τῆς εὐρυθμίας, τῆς ἐξακριβώσεως.

Ἡ ψυχὴ ἢ ρευστὴ καὶ προσωπικὴ (fluidique et personnelle) παρασύρεται τότε παρὰ τῆς ψυχῆς τῆς ρευστῆς καὶ ὕλικῆς τοῦ κόσμου (ὡς ὁ Μωϋσῆς ἐπὶ τῶν ὑδάτων).

Ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου εἶνε δύναμις ῥέπουσα ἀείποτε πρὸς τὴν ἰσορροπίαν, δέον ἵνα ἡ βούλησις δεσπόσῃ αὐτῆς ἢ αὕτη νὰ δεσπόσῃ τῆς βουλήσεως.

Ὁ Μαγνητισμός.

Θέλετε νὰ μάθητε πῶς παράγονται τὰ φαινόμενα τοῦ μαγνητισμοῦ; Ἐνός τις παρεισακτος θέτει τὸν ἠνιόχον (τὴν ψυχὴν, δηλ., τὴν βούλησιν) εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ καταλαβεῖν τὰς ἡνίας (τοὺς δεσμούς δηλ. τοῦ ἐγκεφάλου πρὸς τὸ περίπνευμα).

Αὐτὸς ὁ (μαγνητιστῆς) καταλαμβάνει τὰς ἡνίας καὶ ὁ καυμένος ὁ ἠνιόχος παρίσταται ἐν παραζάλῃ εἰς τὴν διευθυνσιν τοῦ ὀχήματος ὑπὸ τινος βουλήσεως ἄλλοτρίας, καθ' ἧς ἀδυνατεῖ ν' ἀντιπαλαίσῃ.

Τὸ περίπνευμα (ὁ ἵππος) ὑπακούει ἀείποτε εἰς ὄντινα κρατεῖ τὰς ἡνίας, εἴτε οὗτος εἶναι ὁ πραγματικὸς κύριος τοῦ ὀχήματος εἴτε ἄλλος τις ξένος.

Ἐν τούτοις καίτοι τοῦ παραζαλισμένου (ligotté) ἠνιόχου ἐν ἀδυναμίᾳ διατελοῦντος τοῦ ἐνεργῆσαι τι ἀποτελεσματικῶς, ἢ φωνῆ του, οὐχ ἦττον, δυνατὸν ν' ἀκουσθῇ καὶ πάλιν παρὰ τοῦ ἵππου καὶ ν' ἀνασταλῇ οὗτος, καίτοι μὴ συγκρατούμενος παρὰ τῶν ἠνιῶν. Τοῦτο ἐξηγεῖ πῶς ἐνῶ εἰς τινὰς ὑποκειμένους (sujets) εἰσηγάγοντο κακοῦργοι εἰσηγήσεις, τὸ συνειδὸς τοῦ ὑποκειμένου ἀντιπαλαίει κατὰ τῆς ὑποβολῆς (suggestion) καὶ ὁ ὑποκείμενος λειποθυμεῖ τότε (ὁ ἵππος ὀρθοῦται καὶ πίπτει) μᾶλλον ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν διαταγὴν.

Ἐξόδος τοῦ περιπνεύματος. Μαγεία. Πνευματισμός.

Ἐτερον φαινόμενον, συνήθως ἀναφερόμενον παρὰ τῇ ἀποκρύφῳ ἐπιστήμῃ, ἐξηγεῖται δι' αὐτῆς τῆς ἀναλογίας.

Πρόκειται περὶ τῆς ἐκ τοῦ σώματος ἐξόδου τοῦ περιπνεύματος.

Πολλὰ συμβεβηκότα, κατ' ἐπιφάνειαν ὑπερφυσικά, ἐξηγούνται δι' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἰδιαζούσης τινὸς διαίτης καὶ τῆς λογικῆς χρήσεως ψυχικῶν (1) τινῶν ἐρεθιστικῶν, τὸ ἀνθρώπινον

(1) Μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλεχτέα καὶ ἡ κατὰ τὸν μαγικὸν τρόπον γινόμενη προσευχὴ (α).

(α) «Ἡ προσευχὴ δὲν εἶνε κρότος κρούων τὸ οὖς, ἀλλὰ σιγὴ διερχομένη τῆς καρδίας».

ὄν εἰσέρχεται εἰς μικτὴν τινα κατάστασιν, μετέχουσιν τῆς καταστάσεως τῆς ἐγρηγόρευσης καὶ τῆς ὑπνοβατικῆς καταστάσεως.

Τὸ περίπνευμα ἐγκαταλείπει πρὸς στιγμὴν τὸ σῶμα, ὡς ὁ ἵππος ἀποζευχθεὶς ἀφίνει τὸ ὄχημα. Τὸ σῶμα, ψυχρανθὲν, μένει ἀκίνητον, ἡ ψυχὴ ὁμῶς ἀγρυπνεῖ. Αὕτη διευθύνει τὸ περίπνευμα, πρὸς ὃ μέρος θελήσῃ νὰ μεταβῆ, διότι τότε χρόνος καὶ ἔκτασις δὲν ὑφίστανται πλέον δι' αὐτό.

Ὁ ἡνίοχος οὕτως δύνανται νὰ ἐπιμηκυνθῶσι κατὰ βούλησιν αἱ ἡνία ἀίτινες διευθύνουν οὕτω τὸν ἀπεζευγμένον ἵππον, παρέχει ἰδέαν ἀρκούντως πιστὴν τῆς ἐν συνειδήσει ἐξόδου τοῦ περιπνεύματος. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ σῶμα διακείται ἐντελῶς ἀκίνητον, τὸ δὲ περίπνευμα προσδεδεμένον πρὸς τὴν ψυχὴν μόνον.

Εἰς ἄλλην περίπτωσιν ὁ ἡνίοχος (ἡ ψυχὴ) ἀποκοιμᾶται. Ὁ ἵππος ἀπεζευγμένος (τὸ περίπνευμα ἐκτὸς τοῦ σώματος) περιπλανᾶται τυχαίως. Δὲν διακρατεῖται πλέον πρὸς τὴν συσκευὴν διὰ τῶν ἡνίων, ἀλλὰ διὰ τῶν δεσμῶν, τῶν συνδεόντων αὐτὸν πρὸς τὸ ὄχημα (τῶν δεσμῶν τοῦ περιπνεύματος πρὸς τὸ φυσικὸν σῶμα).

Κατὰ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην τοῦτο εἶναι τὸ πνευματικὸν φαινόμενον (ἡ ἀσυνειδήτος ἐξοδος τοῦ περιπνεύματος) (1). Τὸ περίπνευμα τότε διατελεῖ ὑπὸ τὴν διάθεσιν διαφόρων ἐπηρειῶν, αἷτινες δυνατὸν νὰ καταλάβωσιν αὐτό (δαιμόνια, ὑποβολαὶ suggestions κλπ) (2).

(1) Ἐν τῷ «Νοβόγιε Βρέμια» εὐρίσκομεν τὴν ἀκόλουθον ἀφήγησιν.

Ὁ νεαρὸς φοιτητὴς Ζηλιέρ τὴν νύκτα προτοῦ κοιμηθῆ ἔξηπλωμένος εἰς τὴν κλίνην του ἀνεγίνωσκε καὶ ἐπὶ τέλους ἔσβυσε τὸ φῶς. Μετὰ μίαν στιγμὴν κατελήφθη ὑπὸ φόβου διότι ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς του καλοῦσαν αὐτὸν εἰς βοήθειαν.

— Ἀλέξανδρε, βοήθα με μὲ φονεύουν.

Ἦναψε τὸ φῶς, ἀλλὰ εὗρε τὰ πάντα ἐν ἡσυχίᾳ· ὁ ὑπὸ τῆς ἐπιμέλειας του ἐκοιμᾶτο, ὁ δὲ πατὴρ του εὐρίσκειτο μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Μόσχαν. Ἦτο 1 ὥρα καὶ 30' τῆς νυκτός. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἔλαβε τηλεγράφημα ἐκ τῆς οἰκογενείας του, ἐξ οὗ τῷ ἀνηγγέλετο, ὅτι ὁ πατὴρ του ἐσφάγη ἐν τῷ δωματίῳ του παρ' ἀγνώστων ἀνθρώπων ληστευθεὶς κατὰ τὴν 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Τί μυστήρια τῆς φύσεως εἶναι ταῦτα!

(Ἐκ τῆς «Ἀκροπόλεως» 5 96p. 1890).

(2) Ἡ οὐσία τοῦ Πλαστικοῦ μεσάζοντος εἶναι φῶς τι ἐν μέρει ἀεριῶδες καὶ ἐν μέρει στερεόν.

Θάνατος.

Ἐπάρχει τέλος ἐν φαινόμενον ἐνδιαφέρον βεβαίως ἅπαντας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον: τὸ τοῦ θανάτου.

Τὸ ὄχημα (τὸ φυσικὸν σῶμα) συντρίβεται καὶ μένει κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡ ψυχὴ (ὁ ἡνίοχος) ἵππευει, τὸ δὲ περίπνευμα (ὁ ἵππος) ἄχετ' ἀποπτάμενον (μετὰ τοῦ ἵππέως ἐννοεῖται) πρὸς τὸ πέραν ταξείδιον, τὸ ὑπερτύμβιον.

Ἡ διὰ τοῦ παραδείγματος τούτου ἀναλογία τυγχάνει, ὡς νομίζομεν, εἰς μέγαν βαθμὸν ἀκριβῆς, δυνάμεθα δὲ νὰ τὴν ἐφαρμόσωμεν εἰς διάφορα φιλοσοφικὰ ζητήματα καθὼς καὶ εἰς διαφόρους φιλοσοφικὰς γνώμας.

Ὁ Ὑλισμὸς π. χ., ἐξαρτᾶ τὸν ἵππον ἐκ τῆς ἀμάξης, τὸν δ' ἡνίοχον ἐκ τοῦ ἵππου.

Ὁ δὲ Πανθεϊσμὸς ἐμβάλλει τὸν ἵππον ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὑπεθέτων αὐτὴν συρομένην παρὰ τοῦ ἡνίοχου.

Ὁ Καθολικισμὸς δὲ πάλιν, ὡς καὶ ἡ πνευματικὴ φιλοσοφία τοῦ Πανεπιστημίου, θέτει μόνον ἡνίοχον ἐπὶ τῆς ἀμάξης, μὴ παραδεχόμενος τὴν ὑπαρξίν ἵππου. Τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ δεῖον νὰ ἐπαρκέσουν εἰς ἅπαντα.

Δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ περίφημον στοιχεῖον, τὸ δῆθεν ἐπινοηθὲν παρὰ

Ἀεριῶδες μέρος—μαγνητικὸν ρευστόν.

Στερεὸν μέρος—σῶμα ρευστοειδὲς ἢ aromal

Τὸ Πλαστικὸν μεσάζον συνίσταται ἐξ ἀστρώου φωτός ἢ γήινου. μεταβιβάζει δ' ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τὸν διπλοῦν μαγνητισμόν.

Ἡ ψυχὴ, ἐπενεργούσα διὰ τοῦ βουλευτικοῦ τῆς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ φωτός, δύναται νὰ τὸ διαλύσῃ ἢ νὰ τὸ στερεοποιήσῃ, νὰ τὸ ἐξακοντίσῃ ἢ νὰ τὸ ἔλξῃ. Εἶναι τοῦτο τὸ κάτοπτρον τῆς φαντασίας καὶ τῶν ὀνείρων· ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ παράγει οὕτω τὰς κινήσεις τοῦ σώματος.

Τὸ φῶς τοῦτο δύναται νὰ διαστέλληται ἐπ' ἄπειρον καὶ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν εἰκόνα του εἰς μακρὰς ἀποστάσεις· αὐτὸ μαγνητίζει τὰ σώματα, τὰ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀνθρώπου διατελοῦντα, καὶ δύναται συστέλλομενον νὰ τὰ ἔλκῃ πρὸς ἑαυτὸ. Δύναται νὰ λαμβάνῃ διὰ τὰ σχήματα, τὰ παρὰ τῆς σκέψεως ἐπαγόμενα, καὶ ἐν ταῖς προσωριναῖς συμπυκνώσεσι τοῦ ἀκτινοβόλου αὐτῆς μέρους, νὰ ἐμφανίζηται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ παρουσιάζῃ μάλιστα ἐν εἶδος ἀντοχῆς εἰς τὴν ἀφῆν.

Eliphaz Lévi

τῶν ὀπαδῶν τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν γνωματευσέων των, ὁ ἴππος, εἶναι τόσῳ ἐπάναγκεζ πρᾶγμα, ὥστε οὐδὲν ἄνευ αὐτοῦ δύναται νὰ κινήται οὔτε ἐν τῇ Σορβόννῃ οὔτε ἐν τῇ κοινοτέρᾳ τῶν ὀδῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν καθηγητὴν, ἀκαδημαϊκὸν officier Papus M. S. L, S.: I.: κλπ., Διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ «L Initiation». Εἰς ἐτέρας δὲ μελέτας θ' ἀναγράφωμεν ἐτέρας ἀποδείξεις σχετικᾶς, ἐτέρας γνώμας ἐτέρων σχολῶν.

ΜΕΛΕΤΗ (1) ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝΥΠΝΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ ΑΥΤΩΝ

Ἴδου τί γνωματεύει περὶ τῶν ὀνείρων ὁ M. K. ERIKSEN du Morgendaenninger ἐκ Χριστιανίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζωὴ τοῦ πνεύματος ἐν ὥρᾳ ὕπνου καὶ Ἀμνημοσύνη», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Alice Bauvard (Journ, d' Etudes Psychologiques Aύγ 1890).

«Ὁ οὐσιώδης λόγος δι' ὃν ἀμφισβητοῦμεν ὅ,τι φαίνεται ἀληθὲς καὶ λογικὸν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου μὲν τοῦ σώματος, τῆς ζωῆς δὲ τοῦ πνεύματος, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὴν ἐξέργεσιν δὲν διατηροῦμεν ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἢ ἰδέας συγκεχυμένας καὶ ὀπτασίας δυσδιακρίτους. Ἀλλὰ, καθ' ἡμᾶς, αὐτὸς ὁ λόγος εἶνε ἀνεπαρκὴς διότι, κατὰ τὴν κατάστασιν ταύτην, μικρὸν μόνον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ πνεύματος διατελεῖ συγκεχυμένον καὶ ἀνακριβές, ἐνῶ τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος ὑπόκειται εἰς τὴν λήθην.

«Συνέβη εἰς πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν, αἰφνιδίως ἐξεγερθέντας, νὰ συνησθάνθησαν μὲν ὅτι ὀνείρωσαν κατὰ τι παράδοξον, ἀλλὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀναμνησθῶσιν αὐτοῦ. Θὰ εὐρέθησαν τότε εἰς παράδοξον

(1) Καὶ οἱ Νορβεργοὶ ἐκφράζονται, ὡς ἄλλοι τινες λαοὶ δυσνοήτως. Διὸ παρακαλεῖται ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐπαναλάβῃ δις καὶ τρίς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παρούσης μελέτης ἵνα κατανοήσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συγγραφέως.

διάθεσιν πνεύματος, ἀποτέλεσμα περιστάτικῶν, ἅτινα θὰ εἶδον ἴσως πρᾶγματι ἢ εἰς ἃ ἐπίστευον ὅτι παρέστησαν.

Ἴδου μία ἀποδείξις πειστικὴ, ὅτι ὀνειρεύεται τις, ἀλλ' οὐδὲν ἐνθυμεῖται.

«Δύο πρόσωπα κοιμῶνται ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ· τὸ ἐν ἀγρυπνεῖ ἐνίοτε καὶ ἀκούει τὸ ἄλλο ὀμιλοῦν, ἐνῶ κοιμᾶται. Ἐὰν τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτον πρόσωπον ἐρωτήσῃ τὸ δεῦτερον τί ὀνείρωσε, τοῦτο βεβαίῳ ὅτι οὐδὲν ὀνειρεύθη ἢ ὅτι οὐδὲν ἐνθυμεῖται.

«Οἱ ὕλισται, ἀποδίδοντες εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ἐν τῇ ὀνειρώττειν ζωὴν ὡς καὶ πᾶσαν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ὄρᾶν, παραδέχονται ἀπόνως, καὶ ἄνευ πολλῆς τῆς σκέψεως, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ὀνειρώττη τις, καί, μετ' ὀλίγον, νὰ μὴ ἀναμνησκηται πλέον τοῦ τοιοῦτου· ἢ, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅτι ὁ ἐγκεφαλός μας, κατὰ τὴν ἐν τῷ ὀνείρῳ ἐπίπλαστον ζωὴν, παράγει ἰδέας καὶ ὀπτασίας, ἃς δὲν δύναται ν' ἀναπαραγάγῃ ἐν καιρῷ ἐργηγόρσεως.

«Ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι τὸ λησμονεῖν ἀμέσως ἐν ὀνείρῳ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι, καθὸ ἀμυδρὸν τοῦτο, ἐλάχιστα ἐπαφῆκεν ἴχνη ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐὰν λ. χ. ὀμιλεῖτε ἢ περιπατεῖτε κοιμώμενος, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὀνειρεύεσθε πολὺ ζωηρά, ἐνῶ συμβαίνει ἐνίοτε, ὡς εἶπον ἤδη, νὰ ὀμιλῇ τις καθ' ὕπνον, ἀλλὰ νὰ μὴ ἐνθυμεῖται πλέον ὅ,τι ὀνειρεύθη.

«Ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν τοιοῦτων ὀνείρων ὁ ἐγκεφαλός ἤθελε τεθῆ εἰς ἐνέργειαν, οὐδεμία τότε θὰ ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀφύπνησιν δυσκολία πρὸς ἀνάμνησιν· ἢ ἀμνημοσύνη ἄρα προέρχεται ἕνεκα τῆς ἀδρανείας τοῦ ἐγκεφάλου.

«Ἀλλὰ τότε λοιπὸν ποῖον τὸ αἷτιον τῆς ἐνεργείας, ἂν μὴ τὸ ὑπὸ τῶν ὕλιστῶν ἀρνούμενον πνεῦμα;

«Τὸ πνεῦμα, ἐν καιρῷ ἐργηγόρσεως, χρῆσιν ποιεῖται τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ ἐν τῇ δράσει του δηλ. ἐργαλείου. Οὕτω λοιπὸν μιμνήσκεται· θέλον δὲ ν' ἀναπαραγάγῃ αὐτὸ τὸ ἔργον, καθ' ἕνα οἰονδήτινα τρόπον, δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ τὸ πράξῃ, ἢ χρῆσιν ποιούμενον τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ ἀποτυποῦντος, τοῦ κεκτημένου τὴν εἰκόνα τῶν πράξεων, πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ὅπερ ἐπιθυμεῖ ν' ἀναμνησθῇ ἔργου. Τ' ἀνάπαλιν δέ, τὸ πνεῦμα, καίτοι κεκτημένου τοῦ ἐγκεφάλου, δυνατόν νὰ μὴ ἀναμνησθῇ ἔργου τινός ἐπιτελεσθέντος ἐν καιρῷ τῆς ἐλευθέρως αὐτοῦ καταστάσεως—ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου, ἂν μὴ χρῆσιν ποιήσῃται τοῦ ἐγκεφάλου.

Τούτου δοθέντος καὶ παραδεχθέντος, ἡ ἐξήγησις τῆς τελείας ἀμνημοσύνης ἀποβαίνει εὐχερής, ἐνῶν διὰ τὸν ὑλιστὴν τὸ τοιοῦτο θά μὲν φαίνοντο ἀνεξήγητον, ἂν δὲν παραδεχθῆ «κάτι τι» ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, δυνάμενον, καὶ ἄνευ τῆς χρήσεως τῶν σωματικῶν ὀργάνων, νὰ σκέπτηται καὶ νὰ ἐργάζεται.

«Αὐτὴ ἡ ἀμνημοσύνη τοῦ ἐν καταστάσει ἐλευθέρα διενεργηθέντος παρὰ τοῦ πνεύματος ἔργου ἀπαντᾷ ἐν μείζονι βαθμῷ παρὰ τῷ ὑποκειμένῳ, τῷ ὑποβαλλομένῳ εἰς κατάστασιν ὑπνωτικὴν, ὑπνοβατικὴν, ἢ πνευματιστικὴν. Δυνατὸν νὰ μὴ ἀναμνησκώμεθα καὶ αὐτῶν τῶν μάλα ἐνδιαφερόντων καὶ σπουδαίων ἐνυπνίων μας· διότι, ἵνα γνωρίσωμεν αὐτὰ καλῶς, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἔχωμεν γνῶσιν τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματος ἐν τῇ ἐλευθέρα αὐτοῦ καταστάσει, καθὼς ὡσαύτως καὶ τῆς ἐν περιπλανήσει ζωῆς αὐτοῦ, τῆς μετὰ θάνατον δηλ. τοῦ ὅπερ ἐχρήσατο σώματος.

«Ἐνθυμεῖται τις τὰ ὄνειρα, ὅτε ὁ ἐγκέφαλος ὑπῆρξε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐνεργῶν κατὰ τὴν πράξιν ταύτην καθίστανται δὲ τὰ ὄνειρα συγκεχυμένα καὶ ἀσυνεπῆ, ὅτε ὁ ἐγκέφαλος περισπᾷ τὸ πνεῦμα ἐν τῇ ἐνεργητικῇ του καταστάσει· ὅτε δηλ. τὸ πνεῦμα, μὴ ἀποσπασθὲν ἐντελῶς τοῦ σώματος, ἐντυπῶται διὰ τῶν νεύρων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου τὰς ἀσυνειδήτους λειτουργίας τοῦ σώματος καὶ τὰ ἐξωτερικὰ συμβάντα, τὰ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων ἐπενεργοῦντα καὶ τὸ πνεῦμα ἐπηρεάζοντα.

«Τὸ πνεῦμα, μὴ ἀρκούντως ἀπηλλαγμένον τοῦ σώματος, τοῦ δὲ ἐγκεφάλου ἐπενεργούντος συνεπῶς εἰσέτι ἐπ' αὐτοῦ, κέκτηται ροπήν τινὰ παράδοξον πρὸς τὸ διαδραματίζειν ὅλας τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἐγκεφάλου, οὐτινος χρῆσιν ποιεῖται, αὐτὰς δὲ τὰς ἐντυπώσεις τὰς ἀναλογίζεται, τὰς φαντάζεται, τὰς ἀναπολεῖ κατὰ τὴν διατάξιν τῆς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ εἰσόδου των, ὡσεὶ νὰ παρίσταται ἐνώπιον τῶν συμβεβηκότων.

«Παράδειγμα : Ἐκοιμᾶτό τις φίλοι ἔρριψαν σταγόνας ὕδατος ἐπὶ τοῦ προσώπου του· ἐπειδὴ δὲ καθ' ὕπνον ὠμίλει συνήθως, ἀνεφώνησε : «Νὰ μοῦ φέρητε ὄχημα· βρέχει ραγδαίως.»

«Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ὁ ἐγκέφαλος ἀντελαμβάνετο διὰ τοῦ νευρικοῦ πλέγματος ἀκριβοῦς τινος ἐντυπώσεως· ἐπειδὴ δὲ τὸ πνεῦμα δὲν ἦτο ἀκόμη καθ' ὀλοκληρίαν ἀπεσπασμένον τοῦ σώματος ὑφίστατο καὶ αὐτὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνου ἐντύπωσιν.

«Τοῦ λογικοῦ, τῆς οὐσιώδους ταύτης ιδιότητος τοῦ πνεύματος, πειρωμένου ἀείποτε νὰ σχηματίσῃ μίαν ἀκριβῆ εἰκόνα, τὸ πνεῦμα ἀκουσίως πῶς συνεδύαζεν αὐτὰς τὰς ἐντυπώσεις πρὸς ἐκείνας, ἄς εἶχεν ἤδη ἀντιληφθῆ κατὰ τινὰς ἄλλας ὁμοίας περιπτώσεις. Ἐφαντάζετο δηλ. ὅτι ἐτύγχανεν ἐν τῇ ὁδῷ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν βαγδαίας βροχῆς. Ἐὰν ἤθελε νομίσει ἑαυτὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ, θὰ ἐφαντάζετο ἴσως τότε, ὅτι πρόσωπόν τι ἐρράντιζεν αὐτὸν διὰ ποτηρίου ὕδατος ἢ κλυστῆρος ἢ παρομοίου ἄλλου πράγματος.

Οὕτω λοιπὸν δέχεται ὁ ἐγκέφαλος ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἐντυπώσεις, ἄς τὸ πνεῦμα μεταποιεῖ ἀμέσως εἰς συμβάντα, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν τῶν ἐντυπώσεων. «Αὐτὴν τὴν πρὸς τὸ διαδραματίζειν ροπήν τοῦ πνεύματος» ἐπραγματεύθη λεπτομερῶς ὁ διδάκτωρ Carl de Prel ἐν τῷ συγγράμματι του Die Philosophie der Mystik.

«Ἐκ τούτου προέρχεται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἡ μεγάλη σύγχυσις καὶ ἡ ἀπιθανότης τῶν ὁνείρων, ὧν τὴν μνήμην τηροῦμεν· ἂν, ἐν ὁνείρῳ ἐνθυμώμεθα τεμαχίων τινῶν τῶν παρὰ τοῦ ἐν ἐλευθέρα καταστάσει πνεύματος ἐνεργηθειῶν πράξεων, αὐτὰ τὰ τεμαχία τῶν πράξεων θὰ λογισθῶσι παραλογα παρὰ τοῦ πνεύματος, ἀπηλλαγμένου τοῦ σώματος καὶ παρὰ τοῦ πνεύματος ἐν καταστάσει ἐργηγόσεως, ἐκτός ἂν αὐτὸ ἀνήκει εἰς πνευματιστὴν.

«Τὸ πνεῦμα ζῆ ἐν καταστάσει ἐλευθέρα, ταῖς αὐταῖς συνθήκαις, ὡς εἰ ἦτο ἐνσαρκωμένον· δύναται νὰ περιπλανᾶται, νὰ διέρχεται τῆς ὕλης· ἀλλ' ἂν ὁ κοιμώμενος ἀφυπνισθεὶς ἀναμνησθῆ ὅτι διῆλθε τοῦ χου τινος ἢ ὅτι ἵπτατο ἀνά τὸν ἀέρα, θὰ νομίση ἐν γένει τὸ τοιοῦτον ὡς ἄληθῆ ἐφιάλητην.

«Ὁ καθηγητὴς Lethesinger ἀναφέρει ἐν τοῖς «Psychlogiste Studien 1887» ὅτι τὸ ὄνειρον διατηρεῖ τὴν ἀκριβῆ ἐκφρασίαν τοῦ συνειδότης τοῦ πνεύματος δυνάμενον νὰ διέλθῃ τῆς ὕλης. Κατοικῶν εἰς τὸ τρίτον πάτωμα μιᾶς οἰκίας ὠνειρεύθη ὅτι οἱ ἄλλοι ἐνοικιασταὶ ἐχόρευον ὑπὸ τὸ δωμάτιόν του καὶ ὅτι ὁ κρότος τὸν ἀνησυχεῖ· ἐπέτυχεν τότε νὰ διαπεράσῃ τὸ δάπεδον διὰ τῆς χειρός, ἵνα συλλάβῃ ἕνα τῶν χορευτῶν ἐκ τῆς κόμης· ἐπειδὴ δὲ ἐξυπνήσας ἐνεθυμῆτο αὐτὸ τὸ ἐνυπνιον, ἐξήγησεν αὐτό, ὑποθέσας ὅτι μέρη τινὰ τοῦ ἐγκεφάλου του εἶχον ἐπενεργήσει ἀσυνειδήτως. Δι' αὐτὸν τὸ πρᾶγμα τοῦτο, τὸ νὰ ἐνθυμηθῆ δηλ. ὅτι πραγματικῶς διεπέρασε τὴν χεῖρά του διὰ τοῦ δα-

πέδου, ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ συνειδότης τοῦ πνεύματός του, ὅπερ ἐπί-
στευεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ διαπεράσῃ τὴν ὕλην.

« Καί ὅμως μεταξύ τῶν ὄνειρων ἀπερ ἐνθυμούμεθα, ὑπάρχει πλη-
θὺς πραγμάτων θεωρουμένων θαυμασῶν, ἀλλοκότων καὶ ὧν δὲν δυ-
νάμεθα νὰ δώσωμεν ἐξήγησιν ἰκανοποιητικὴν, ἐκτὸς ἂν ἀποδώσωμεν
αὐτὰ εἰς τὰ ἐλεύθερα πνεύματα, ὅτι δηλ. ταῦτα τὰ παράγουσιν ἐπη-
ρεάζοντα τὸν ἐγκέφαλον τοῦ κοιμωμένου, κατὰ τὸ διάστημα τῆς
ἡμιελευθέρας καταστάσεώς του. Αἱ προφητεῖαι κατέχουσι δεσπόζου-
σαν θέσιν κατὰ τὰ ὄνειρα ταῦτα, τὰ λεγόμενα τεράστια.

« Ἐνεκα πολλῶν λόγων καί, ἰδίως, ἔνεκα τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν
περιπνευματικῶν δεσμῶν ἢ τοῦ ἀστρώου σώματος, εἶνε δυνατὴ εἰς
τὰ ἐλεύθερα πνεύματα γνῶσις τις εὐρεία τοῦ μέλλοντος. Ὅταν δ' ἐν
αὐτοῖς κείται ν' ἀποδείξωσιν εἰς ἓνα τινὰ τὴν ὑπαρξίν μίας δυνά-
μεως ὑπερφυσικῆς λεγομένης, τότε ἐμφυσοῦσιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ
κοιμωμένου ιδέας καὶ ἐντυπώσεις, ἃς τὸ ὄνειρουόμενον πνεῦμα, ἔνεκα
τῆς πρὸς τὸ διαδραματίζειν κλίσεώς του, μετασχηματίζει εἰς πραγ-
ματικὰ συμβάντα, εἰς ἃ πιστεύει ὅτι ἀληθῶς παρίσταται: δι' αὐτὴν
τὴν αἰτίαν καὶ διότι εἰς τὸ ὄνειρουόμενον πνεῦμα τὸ μέλλον γίνε-
ται παρόν, νομίζει ὅτι παρίσταται εἰς συμβάντα, ἅτινα, πράγματι,
δὲν θὰ παραχθῶσιν ἢ ἀργότερα. Κατὰ τὴν τοιαύτην δὲ περίπτωσιν
τὸ πνεῦμα δὲν διαδραματίζει μόνον τὰς τοῦ ἰδίου του ἐγκεφάλου
ἐντυπώσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς παρὰ τῶν ἄλλων πνευμάτων εἰσηγουμένας.

« Τὰ πνεύματα δὲ ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ τοῦ ἐν ἡμιελευθέρα κατα-
στάσει δικτελοῦντος ἐγκεφάλου μας, διότι φυσικὰ θέλουσιν νὰ δυνη-
θῶμεν νὰ ἐνθυμηθῶμεν κατὰ τὴν ἐγγήγορσιν: τοῦτου ἔνεκα ἡ συν-
δρομὴ τοῦ ἐγκεφάλου καθίσταται ὅρος οὐσιώδης πρὸς τὸ δέχεσθαι
τὰς ἐντυπώσεις.

« Ἴδου ἓ παραδειγμα ἐνός προφητικῶ ὄνειρου ἀναγεγραμμένου
σὺν πολλοῖς ἄλλοις ἐν τῷ συγγράμματι Proceedings of Society
for phychical Research καὶ ἀναφερομένου παρὰ τοῦ κ. John
Williams.

« Ὁνειρεύθη τῆ 2 Μαΐου 1812 ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὸ Κοινοβού-
λιον ἐν τῇ γνωστῇ μοι αἰθούσῃ τῇ καλουμένῃ Ἀδιεξόδῳ. Εἰς μικροῦ
ἀναστήματος, φέρων ἑνδύμα κυκνοῦν καὶ ἐπενδύτην λευκὸν, εἰσῆλθε·
κατόπιν δ' αὐτοῦ ἕτερος, οὐτινος ἢ θεὰ μ' ἐξέπληξεν ἐκ πρώτης ὄψεως
καὶ ὅστις, ἐξαγαγὼν κάτωθεν τοῦ ἐνδύματος περιστροφον, τὸ διη-

θυνε κατὰ τοῦ πρώτου εἰσελθόντος: τὸ περιστροφον ἐξεπυροκρότησεν,
ἢ δὲ σφαῖρα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ στήθους. Εἶ-
δον τὸ αἷμα ρέον ἐκ τῆς πληγῆς καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου
μεταβληθεῖσαν: ὁ πληγωθεὶς ἔπεσε κατὰ γῆς. Ἠρώτησα τίς ἦτο ὁ
ἄνθρωπος οὗτος; Μοὶ ἀπήντησαν ὅτι ἦτο ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.
Εἶδον προσέτι ὅτι πολλοὶ τῶν παρευστώντων συνέλαβον τὸν
φονέα.

Ἄφυπνήσας διηγήθην τὸ ὄνειρόν μου εἰς τὴν σύζυγον, ἣτις, μηδε-
μίαν σπουδαιότητα ἀποδοῦσα εἰς τὸ πρᾶγμα καὶ ὡς ἀπλοῦν ὄνειρον
ὑεωρήσασα αὐτὸ, μ' ἐπαραινέσασα νὰ ἐπανακοιμηθῶ. Ἐπανακοιμηθεὶς
εἶδον ἀπαράλλακτα τὸ ἴδιον ὄνειρον καὶ τὰ αὐτὰ περιστατικὰ: ἐξυ-
πνήσας ἐκ δευτέρου διηγήθην παλιν τὸ ὄνειρον εἰς τὴν σύζυγον, ἣτις
μοὶ ἐσύστησε νὰ ἔλθω εἰς τὸν ἑαυτόν μου καὶ ν' ἀποδιώξω τὴν τοῦ
ὄνειρου εἰσηγηθεῖσαν ταύτην ιδέαν. Κοιμηθεὶς ἐκ τρίτου εἶδον καὶ
πάλιν τὸ αὐτὸ ὄνειρον ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀλλοιώσεως. Ἠγέρθην
λίαν συγκεκινημένος: τοιαύτην δ' ἐντύπωσιν ἐνεποίησέ μοι τὸ ὄνειρον
τοῦτο, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ εἰς Λονδίον καὶ ἀναφέρω τὸ
πρᾶγμα εἰς τὴν Αὐλήν. Συνεβουλευθὴν φίλους τινάς, ἀλλ' οὗτοι μὲ
ἀπέτρεψαν λέγοντες ὅτι θὰ ἐξετιθέμην εἰς τὸν περίγελων καὶ θὰ ἐλλο-
γιζομένην θεομανῆς τις. Ἐσιώπησα λοιπὸν ἔκτοτε, ἀλλ' ἀνέμενον ἀνυ-
πομονως τὴν ἐφημερίδα ἀνά πᾶν ταχυδρομεῖον: ἢ τῶν 13 Μαΐου δὲν
περιεῖχε νέον τι περὶ τοῦ θανάτου τοῦ κ. Περσιβάλ: μετὰ τὴν ἀνά-
γνωσιν ὅμως ὁ δευτερότοκος υἱός μου ἐπανερχόμενος ἐκ Τρουρὺ εἰσῆλ-
θεν ὀρμητικῶς ἐν τῷ θαλάμῳ ἀναφωνῶν:

« Πάτερ! τὸ ὄνειρόν σου ἐπληθύνθη, ὁ Περσιβάλ ἐδολοφονήθη
πυροβοληθεὶς ἐν τῇ ἀδιεξόδῳ αἰθούσῃ τοῦ Κοινοβουλίου: ἦλθε τηλε-
γράφημα εἰς Τρουρὺ ἀποσταλέν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς «Ἐφημερίδος».

« Τὸ πραγματικὸν εἶνε ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐδολοφο-
νήθη τὴν ἑσπέραν τῆς 11 Μαΐου.

« Κατὰ τὸ εἰς Λονδίον κατόπιν ταξιδιῶν του ὁ κ. Οὐίλλιαμ
εἶδε σχεδιαγράφημα τῆς ρηθείσεως αἰθούσης μετὰ τῶν περιστατικῶν
τοῦ φόνου τοῦ Περσιβάλ: λεπτομερῆς ἔρευνα τῷ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐκά-
στη λεπτομέρεια τοῦ ὄνειρου ἦτο ἀuthεντικὴ, μέχρι τοῦ κυανοῦ ἐνδύ-
ματος καὶ τοῦ λευκοῦ ἐπενδύτου.

« Αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸν ὄνειρον διετελέσεν ἐπὶ πολὺ τὸ κύριον θέμα
πασῶν τῶν συναναστροφῶν Λονδίνου Ἡ «Ἐταιρία τῶν ψυχικῶν

έρεινων» ἐξετύπωσε μετὰ εἴκοσιν ἔτη τὴν παρὰ τοῦ κ. Οὐίλλιαμ γραφεῖσαν ἔχθεισιν ταύτην.

« Παρατηροῦμεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ τὰ ἐξῆς :

1ον Αὐτὸ τὸ ὄνειρον δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα διαυγείας (clairvoyance) διότι, κατὰ τὴν διαύγειαν, ὁ ὑπνοβάτης βλέπει ταυτοχρόνως ἐν γεγονός συμβαῖνον ἄλλοθι, ἐνῶ ὁ κ. Οὐίλλιαμ ὠνειρεύετο τὴν 2 Μαΐου τὸ γεγονός, αὐτὸ δ' ἐξετελέσθη τὴν 11 Μαΐου.

2ον Ὁ Οὐίλλιαμ ἐνόμιζεν ἐν τῷ ὄνειρῳ του ὅτι παρέστη εἰς τὸ μετὰ τινὰς ἡμέρας συμβᾶν συμβεβηκός. Ἐδῶ λοιπὸν ἔχομεν ἐν παράδειγμα τῆς ροπῆς τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ μετασχηματίζειν εἰς πραγματικά συμβεβηκότα ἐκεῖνο ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἀνταύγασμά τι τῶν ιδεῶν, ἅς ἕτερον πνεῦμα, ἐλεύθερον τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης, μεταβίβασεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του κατὰ τὴν ἡμιελευθέραν αὐτοῦ κατάστασιν.

« Πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα ἐπίσης ἐκπληκτικὰ συμβαίνουσι καθεκάστην. . .

« Τὰ τοιαῦτα περιστατικὰ δύνανται νὰ μᾶς γνωρίσωσι τὰ πέραν τῆς ζωῆς συμβαινόμενα, δηλαδὴ τὰς φάσεις τῆς ζωῆς τοῦ πνεύματος μας.

« Ἐκ τῆς ἡμιελευθέρως φάσεως μεταβαίνει τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ἐλευθέραν φάσιν ἐν ταύτῃ δὲ ἢ πρὸς τὸ διαδραματίζειν ροπή, ἢ φανταστικὴ καὶ ἀπίθανος ζωὴ του παύουσιν ὑφιστάμεναι: ζῆ τότε τὸ πνεῦμα τὴν κανονικὴν ζωὴν, διότι ἀποκαθίσταται πάλιν ἢ λογικὴ σχέσις μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, συναισθάνεται δὲ τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις ὡς εἰ ἦσαν πραγματικαί.

« Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν παρατηροῦμεν παρὰ τοῖς ὑπνοβάταις τὸ πνεῦμα ἐνεργοῦν, ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει, ἐπακριβῶς, ὡσεὶ δηλ. ἐπέδρα τῇ συνεργείᾳ ἐνὸς σώματος, καὶ ὅπως ἐπενεργοῦσι τὰ ἐλεύθερα πνευματα ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν μεσαζόντων.

« Ἐπανελθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἀμνημοσύνην τῆς κυρίως πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

« Παρεδέχθημεν ὡς κανόνα ὅτι τὸ πνεῦμα ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως δὲν ἠδύνατο, καὶ διὰ τῆς βοηθείας ἐτι τοῦ ἐγκεφάλου, νὰ ἐνθυμηθῆ ὅ,τι ἐσκέφθη ἢ διενήργησεν, ὅτε δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψει αὐτὸ τὸ ὄργανον.

« Ἀλλὰ διατί δὲν δύναται, θὰ ἐρωτήσῃ τις ἴσως :

« Ἴνα ἐξηγήσωμεν: πῶς ὁ ἐγκέφαλος σκέπτεται, ἢ μᾶλλον διὰ νὰ ἀποφύγωμεν αὐτὴν τὴν ὑλιστικὴν ἔκφρασιν, ἅς εἴπωμεν: Ἴνα ἐξηγήσωμεν πῶς τὸ πνεῦμα σκέπτεται τῇ συνδρομῇ τοῦ ἐγκεφάλου, δὲν δυνάμεθα ἢ ὑποθέσεις νὰ ἐκφέρωμεν χωρὶς νὰ λύτωμεν ὀλοσχερῶς τὸ ζήτημα: μολοντούτο δύναται τις σοφῶς νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἕκαστον συμβᾶν περιέρχεται εἰς γνῶσιν μας διὰ τινος σειρᾶς ἀντικειμενικῶν ἐντυπώσεων, συναισθανομένων παρὰ τῶν αἰσθήσεων καὶ μεταβιβαζομένων εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὅστις ἀποδεχόμενος αὐτὰς τὰς ἐναποθηκείει ἀμέσως ἐν καταστάσει εἰδώλων (εἰκόνων).

« Τὸ ἔργον δὲ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ πνεύματος συνίσταται εἰς τὴν οἰονεὶ ἀναζήτησιν αὐτῶν τῶν εἰκόνων, ἵνα ὑποβάλλῃ αὐτὰς ἐνώπιον τῆς ὑποκειμενικῆς ἢ ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ἐνοράσεως.

« Ἀλλὰ πῶς νὰ δυνηθῆ τὸ πνεῦμα ν' ἀναπαραγάγῃ ἐντυπώσεις, ἅς ὁ ἐγκέφαλος οὐδέποτε ἐδέχθη ἢ ὅτε δὲν εὐρίσκει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, οὐτινος χρῆσιν ποιεῖται, ἑτέρας ἐντυπώσεις ἢ εἰκόνας, εἰμὴ ἐκεῖνας μόνον ἅς ἐναποθήκευσεν ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως τῇ συνδρομῇ συμβεβηκῶτων ὁραθέντων καὶ ζησάντων; Δὲν δύναται θεβαιῶς καὶ συνεπῶς νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὸ ἐπήρειαν ἀγνώστων εἰκόνων.

« Καταληπτόν ἀποβαίνει ὅτι μία ἰδέα λογικὴ, σκεφθεῖσα παρὰ τοῦ πνεύματος ἐν καταστάσει ἀπαλλαγῆς, καθ' ὃν χρόνον τὸ σῶμα κοιμᾶται, εἶνε δυνατόν γὰ ἀντανεκλασθῆ εἰς εἰκόνα ἀνεξίτηλον ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νὰ ἐγκολαφθῆ αὐτῷ, ὅτε τὸ πνεῦμα συνδέεται πρὸς τὸ σῶμα διὰ τοῦ περιπνεύματος ἢ ἀστρώου σώματος: νομίζομεν δὲ τότε ὅτι διασκεπτόμεθα τὴν ἰδέαν ταύτην διὰ πρώτην φοράν, διότι μᾶς φαίνεται αὕτη ὡς μὴ ἀποτελοῦσα σειράν τῶν ἀναμνήσεών μας: τὸ ἀναμνήσκεσθαι δὲ μίαν ἰδέαν σημαίνει διασκέπτεσθαι αὐτήν, σὺν τῇ πεποιθήσει ὅτι τὴν ἔχομεν ἤδη σκεφθῆ καὶ ἄλλοτε.

« Δύο λόγοι ἀποδεικνύουσιν ὅτι νομίζομεν μίαν ἰδέαν ἐπερχομένην ἡμῖν διὰ πρώτην φοράν ὁ πρῶτος λόγος, ὁ ὑλικός, εἶνε ὅτι ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως σκεπτόμεθα διὰ διαφορετικοῦ ὄργανου: δεύτερος δὲ, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, εἶναι ὅτι δὲν δυνάμεθα ν' ἀναμνησθῶμεν περιστατικὰ τῆς ἐλευθέρως ζωῆς τοῦ πνεύματος μας καὶ ἐπομένως οὐδὲ τὰς περιστάσεις ἐν αἷς τὸ πνεῦμα τὰς ἐσκέφθη διὰ πρώτην φοράν.

« Ἄν τὸ πνεῦμα ἐν καιρῷ ὕπνου ἀντελήφθη πολλῶν εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν ιδεῶν, θὰ τῷ εἶναι εὐχερὲς ν' ἀντιληφθῆ αὐτῶν ἐπίσης καὶ

ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως, διότι ἡ ἐν ὥρᾳ ὕπνου ἐργασία τοῦ πνεύματος δύναται καὶ δέον νὰ ἔχη ὡσαύτως καὶ τὴν ἐν τῇ πραγματικῇ ζωῇ σημασίαν.

« Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς εἶνε ὅτι τὸ ὑπὸ μελέτην φαινόμενον παρέχει ἡμῖν τὸ ἀληθές ἐπιχείρημα πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς μόνης σπουδαίας παρατηρήσεως, ἣν προτείνουσι κατὰ τοῦ νόμου τῆς μετενσαρκώσεως.

« Μᾶς ἐρωτῶσι συνήθως ἀναφορικῶς τῶν προϋπάρξεων, διατι νὰ μὴ δυνάμεθα ν' ἀναμνησθῶμεν αὐτῶν οὐδόλως;

« Ἀπαντῶμεν: Δὲν εἶνε δυνατόν ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως ν' ἀναμνησθῇ τις ἐκεῖνο ὅπερ ἔπραξεν ὅτε τὸ πνεῦμά του ἦτο καθολοκληρίαν ἀπηλλαγμένον τοῦ σώματός του. Ὁ ὕπνοβάτης, ὁ μεσάζων οὐδέποτε ἐνθυμοῦνται ὅ,τι εἶπον, καθὼς οὐδὲ τὰς ὑψηλὰς ιδέας, ἃς διεσκέφθησαν ἢ ἐξεφράσθησαν ἐν τῇ ἰδιαζούσῃ αὐτῶν ἀπαλλαγῇ. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ πνεῦμα δὲν δύναται τῇ συνδρομῇ τοῦ ἐγκεφάλου ν' ἀναμνησθῇ ὅ,τι ἂν ἔπραξεν ἢ διεσκέφθη ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει, ἔτι ὀλιγώτερον βεβαίως θὰ δυνηθῇ, τῇ συνδρομῇ πάντοτε τοῦ ἐγκεφάλου, ν' ἀναμνησθῇ ἐκεῖνου ὅπερ ἔπραξεν ἢ διεσκέφθη πρὶν ἢ διὰ τῆς μετενσαρκώσεως λάβῃ ἐκ νέου κατοχὴν ἐνὸς ἐτέρου σώματος, διὰ τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ὁποίου θὰ ἐναποθηκεύσῃ νέας εἰκόνας ἢ ιδέας. Ἄν ἠθέλομεν ἀνκμινῆσκεσθαι τῶν προτέρων μας ὑπάρξεων, θὰ ἦτο τὸ τοιοῦτο καθ' ἡμᾶς, ἀκυρωτικὸν πρόσκομμα τοῦ λογικοῦ καὶ μοιραίου νόμου τῆς διὰ τῆς μετενσαρκώσεως προόδου.

« Ἡ ἀμνημοσύνη ἀντὶ νὰ ἦ ἐπιχείρημα κατὰ τῆς μετενσαρκώσεως εἶναι ἀπεναντίας ἢ ἄφευκτος συνέπεια αὐτῆς. Ἀποδεικνύει, ἐπιβεβαιοῖ ἕνα νόμον μαθηματικόν, θρυμᾶσιον τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης τῆς διεπούσης τὴν παγκόσμιον ζωὴν.

« Ἐκπληττόμεθα ἐπὶ τὸ ὅτι τὰ οὐσιώδη ταῦτα ζητήματα παραμελοῦνται τόσῳ πολὺ πρὸς τῶν σοφῶν! »

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΛΟΓΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΖΟΝΤΟΣ

M. BRISSE ΤΩ 1881.

Τί ἐστὶ πνευματισμός;

Ἐρ. Τί ἐστὶ πνευματισμός;

Ἄπ. Πνευματισμός ἐστὶ τὸ σύνολον τῶν ἀποκαλυφθεισῶν γνώσεων πρὸς τοὺς ἐνσωματους, ἢ τὰ ὄντα τὰ ἔχοντα ὑλικὸν σῶμα καὶ κατοικοῦντα εἰς τὸν πλανήτην σας, παρ' ἄλλων ὄντων τῆς αὐτῆς μὲν φύσεως, ἀλλ' ἐγκαταλιπόντων τὴν ὑλικὴν ζωὴν καὶ ἐξακολουθούτων, κατὰ τοὺς ὀρισμένους παρὰ τοῦ Θεοῦ νόμους, νὰ ζῶσι πνευματικῶς ἐν τῷ διαστήματι, καὶ ἄτινα, πρὸς διάκρισιν τῶν ὑπὸ τὴν σωματικὴν ὕλην ὑποκειμένων, δηλοῦσι διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν πνευμάτων ἢ *dé-sincarnés* (ἀνεσάρκων).

Τὸν τρόπον δὲ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν πνευμάτων μετὰ τῶν ἐνσωμάτων θὰ σᾶς ὑποδείξῃ ἡ συνέχεια τῶν ὁδηγιῶν μας τούτων.

Ἐρ. Οἱ ἐνσαρκοὶ λοιπὸν τῆς σφαίρας μας θὰ ὡσι Πνεύματα ἅμα ὡς ἐγκαταλίπωσι τὸ ἐπίγειον αὐτῶν περιβάλλυμα;

Ἄπ. Ναι, ἀγαπητὸν τέκνον, διότι δὲν ὑπάρχει διαφορὰ τις ἄλλη μεταξὺ των ἢ τὸ ὑλικὸν αὐτὸ σῶμα, ὅπερ σᾶς κρατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐπεταὶ λοιπὸν ὅτι ἐν τῷ διαστήματι ἢ ἐν τῇ πλανητικῇ ζωῇ (*erraticité*)—λέξει χρωμένη πρὸς φανέρωσιν τῆς καταστάσεως τῶν ὄντων μετὰ τὸν θάνατον τῶν σωμάτων—ὑπάρχουσι Πνεύματα πάσης φύσεως, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σας, δηλαδή ἀγαθὰ καὶ κακὰ, σοφὰ καὶ ἀμαθῆ.

Ἐρ. Διατί μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος νὰ μὴ καθίστανται τὰ Πνεύματα ἴσα ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐπιστήμῃ;

Ἄπ. Διὰ τὸν λόγον ὅτι ὅλα τὰ παιδία τῆς αὐτῆς σχολῆς δὲν εἶνε ἰσοβάθμια ἐν τῇ μαθήσει, ἀλλὰ τὰ μὲν τυγχάνουσι μᾶλλον προηγ-

μένα τῶν δέ, εἴτε διότι εἰργάσθησαν τὰ μὲν πλεῖον, τὰ δὲ ἔλαττον, εἴτε διότι τὰ μὲν τυγχάνουσιν ἀρχαιότερα τῶν δὲ ἐν τῇ σχολῇ.

Ἐρ. Εἶπετε ὅτι ὁ πνευματισμὸς εἶνε τὸ σύστημα τῶν ἀποκαλυφθεισῶν γνώσεων εἰς τοὺς ἐνσάρκους παρὰ τῶν Πνευμάτων εἶνε λοιπὸν ἐπιστήμη ὅπως νέα; Καὶ πῶς γίνεται νὰ μὴ διαδοθῇ ἐνωρίτερα, ἀφοῦ κέλῃται νὰ διδάξῃ καὶ βελτιώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα;

Ἄπ. Θὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν διπλὴν σου ἐρώτησιν

Ὅχι ὁ πνευματισμὸς δὲν εἶνε ἐπιστήμη νέα· εἶνε τόσῳ ἀρχαία, ὅχι μόνον ὅσῳ ὁ κόσμος, ὃν κατοικεῖτε, ἀλλ' ὅσῳ καὶ αὐτὴ ἡ δημιουργία. Τφόντι, πᾶσα ἐπιστήμη εἶνε ἢ μᾶλλον δέον νὰ ᾔη ἐνὸν τὸν ἀληθειῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀλήθεια ἀπορρέει, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, δέον νὰ ᾔη, καὶ εἶνε, τράγματι, αἰώνιος καὶ ἀπόλυτος, ὡς Αὐτός. Ὁ πνευματισμὸς λοιπὸν, ὡς ἀλήθεια, ὑπῆρξεν ἀπ' αἰῶνων.

Ἄλλα, καθὼς καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀλήθειαν, δὲν ἠδυνήθησαν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸν γνωρίσωσι, πρὶν ἢ ἡ διάνοις τῶν καταστῆ ἰκανή, ὅπως καρπωθῇ τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς ἄλλας ἀναρίθμους ἀληθείας, ἃς οὐδ' ὑποπτεύονται τὴν σήμερον, καὶ ἃς ὅμως οἱ ἄνθρωποι τοῦ μέλλοντος θὰ ἀνακαλύψωσιν ἢ θὰ μαθῶσι καθ' ὅσον ἀναπτύσσονται αἱ διανοητικαὶ καὶ ἠθικαὶ αὐτῶν δυνάμεις.

Ἐννοεῖτε τώρα διατὶ ὁ πνευματισμὸς δὲν ἐπεξετάθη ἐγκαιρότερα εἰς τὰ πλήθη, καίτοι, ἀπ' αἰῶνων. γεγονότα ἀναγόμενα εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην, παρήχθησαν καὶ ἀνεγράφησαν ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ κόσμου σας, χωρὶς νὰ ἐξηγηθῶσι τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας, τὴν φυσικὴν, τὴν χημείαν, τὴν ἀστρονομίαν.

Κατ' ἀρχὰς ἐβεβαίωσαν τὰ ἀποτελέσματα χωρὶς νὰ δυνήθωσι νὰ ἀνεύρωσι τὰς αἰτίας· εἶτα διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἀγώνων ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν τινῶν τῶν διεπόντων τὰ πράγματα ταῦτα νόμων, συστήσαντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς βάσεις αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν, αἵτινες διατελοῦσιν ἐπεκτεινόμεναι καὶ προσεγγίζουσαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν, ἧτις εἰς μόνον τὸν Θεὸν ἀνήκει, καὶ ἧτις εἶνε ὁ ἀκτινοβολῶν φῶς, ὁ φωτίζων καὶ ὁδηγῶν τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν.

Ἐρ. Διατὶ ὁ πνευματισμὸς ἐδιδάχθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους παρὰ τῶν Πνευμάτων, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἐπιστήμαι τυγχάνουσιν ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας τῶν ἀνθρώπων;

Ἄπ. Ἡ ἀπάντησις, ἀγαπητὸν τέκνον, εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν συνε-

πάγεται ἐκτενεῖς ἀναπτύξεις, ἃς δὲν ἐπιδέχεται ἤδη τὸ μέρος τοῦτο τῆς πραγματείας μας. Μόλα ταῦτα θὰ σὰς δώσω ὀλίγας ἐξηγήσεις χάριν τῆς ἐπιθυμίας ἣν ἔχεις νὰ διδάχθῃς, κατόπιν δὲ θὰ ἐπανελέθωμεν εἰς λεπτομερεῖς ἀναπτύξεις.

Ἐν πρώτοις ἡ διαφορὰ ἦν διατυποῖς εἰς τὴν ἐρώτησίν σου εἶνε φαινομενικὴ· δέχθητι πρὸς τὸ παρὸν τὴν βεβαιώσιν μου ταύτην ὡς ἀληθῆ, καὶ κατωτέρω θ' ἀποδείξω τὸ τοιοῦτο.

Αἱ ἐπιστήμαι ἃς ἀνέφερον, καί, ἐν γένει, αἱ πρὸς τὰ φυσικὰ ἢ ὑλικά σχετιζόμεναι, δύνανται ἐν χρονικῷ τινι διαστήματι, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μακρόν, νὰ προαχθῶσι καὶ ἐξαπλωθῶσι διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἐνσάρκων ὄντων, διότι αὐταὶ εἶνε τῆς δικαιοδοσίας τῆς ὕλης, καί, συνεπῶς, ὑπὸ τὴν ἄμεσον δρᾶσιν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Ὁ δὲ πνευματισμὸς εἶνε ἐπιστήμη ὅπως διαφοροῦ τάξεως, διότι ἀνάγεται πρωτίστως εἰς ἠθικὰ πράγματα, δηλ. σχετικὰ πρὸς τὸ πνευματικὸν τοῦ ὄντος· οὕτω δὲ ταῦτα ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, τυγχάνουσι ἥττον προσιτὰ εἰς τὰς ἐξερευνήσεις τῶν ἐνσωμάτων.

Πρέπει δὲ νὰ γινώσκητε ὅτι ἡ ἀνθρωπότης προώρισται εἰς δύο εἶδη διαφορὰ προόδου, ὀφείλοντα μὲν νὰ βαδίζωσιν ἐκ παραλλήλου, μὴ τυγχάνοντα ὅμως πάντοτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, ἀλλ' ὑπερβαινόμενα ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀναλόγως τῆς ρυθμίσεως τῶν ἀγώνων τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον σκοπὸν.

Τοῦτου τεθέντος, καὶ τῆς διανοητικῆς προόδου προπορευομένης καὶ παρασυρούσης τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν πορείαν τῆς, ἐπισυμβαίνει, ὡς ἐπὶ παντὸς σφοδροῦ ἀγῶνος, στασιμότης τις εἰς αὐτήν, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἠθικὴ πρόοδος, καθυστερήσασα ἐπὶ στιγμὴν, σπεύδει τὴν πορείαν τῆς, ἵνα προφθάσῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς διανοητικὴν πρόοδον καὶ τὴν ὑπερβαλὴ μάλιστα ὑπήκουσα εἰς τὸν διέποντα τὴν δημιουργίαν νόμον τῆς ἁρμονίας.

Ἡ ἀνθρωπότης δὲν δύναται βεβαίως ἀφ' ἑαυτῆς νὰ ἐκπληρώσῃ μόνη τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ ἔργον τῆς πρὸς τὴν τελειοποίησιν προόδου, ἀλλ' ὁ Θεός, οὐτινος ἡ ἄπειρος σοφία δὲν σφαλῆται, ἔθετο, παρὰ πάσῃ ἀνθρωπότητι, ἀνώτερα πνεύματα, ὁδηγοῦντα αὐτήν καὶ διευθύνοντα τὰ βήματά τῆς. Τινὰ ἐκ τῶν πνευματικῶν τούτων ἐντέλλονται τὴν τελειοποίησιν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐπιστήμης, τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἀνακάλυψιν, ἐπιφέρουσαν ἀναμόρφωσιν τινὰ τῶν ὄρων τῆς ὑπάρξεως ἢ τοῦ εὖ εἶναι τῶν κατοίκων τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν πρόοδον. Εἶδετε κατὰ διαφορὰς αἰῶνας ἐπὶ τῆς γῆς σας ἀνθρώπους, οἵτινες, ἕνεκα τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, ἐφαίνοντο ἀνήκοντες εἰς ἄλλον κόσμον, καὶ ὧν τὰ διδάγματα μετεβάλλον ἐξ ὀλοκλήρου τὰς τῆς ἐποχῆς ιδέας, πρὸς βελτίωσιν καὶ προσέγγισιν πρὸς τὴν ἠθικὴν ἀλήθειαν. . .

Παρατηρεῖς, ἀγαπητέ, ὅτι ἢ τε διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ πρόοδος, καίτοι ἀναπτυσσόμενοι διὰ τῆς ἀτομικῆς ἐργασίας, προκαλοῦνται ὁμως, ἐν τῇ συλλήβδην ἀνθρωπότητι, διὰ τῆς λανθανούσης ἐπηρείας τῶν πνευμάτων, τῶν προωρισμένων εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον ἢ μᾶλλον εἰς αὐτὴν τὴν ἀποστολήν, καὶ ὅτι ἐδικαιούμην εἰπὼν σοι, ὅτι ἡ διαφορὰ, ἦν ὑπέθετες, ἦτο φαινομενικὴ.

*
*

Τὰ τρία συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐρ. Μᾶς ἐδίδαξαν ὅτι ὁ ἀνθρώπος σύγκεται ἐκ δύο πραγμάτων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· μᾶς λέγετε δὲ ὅτι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχουσι τρία στοιχεῖα· θέλετε νὰ μᾶς γνωρίσητε ταῦτα ;

Ἀπ. Εὐχαρίστως, ἀγαπητὸν τέκνον, διότι ἄνευ αὐτῶν τῶν τριῶν στοιχείων πολλὰ πράγματα τυγχάνουσιν ἀνεξήγητα.

Ὁ Θεὸς ἔγνω, ἐν τῇ δημιουργίᾳ τῶν πραγμάτων, οὕτω πως, ὥστε οὐδὲν νὰ ὑπόκειται εἰς τὴν τύχην.

Οἱ ὠρισμένοι νόμοι, οἱ τόσῳ θαυμαστοὶ, ἐν τῇ ἀπλότητι, ἐνέχουσι τὴν σφραγίδα τοσαύτης ἀγαθότητος, ὥστε θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ ὠρισμένος σκοπὸς τοῦ Θεοῦ τελεσφορεῖ ἄνευ ἀνάγκης οὐδενὸς καταναγκασμοῦ ἢ θείας προσωπικῆς δράσεως ἐφ' οὐδενὸς τῶν πνευμάτων, τῶν διὰ τὴν μακαριότητα πεπλασμένων.

Τὰς σκέψεις ταύτας, ἀγαπητὸν τέκνον, θὰ τὰς ἀναπτύξωμεν ἀκολούθως, ἵνα, ἐννοῶν αὐτάς, κατανοήσης τὴν πατρικὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.

Ναί, ὁ ἀνθρώπος σύγκεται ἐκ τριῶν στοιχείων, καλῶς διακεκριμένων.

1ον Τὸ ὑλικὸν σῶμα, ὅπερ γνωρίζετε.

2ον Τὸ περίπνευμα σῶμα ὑλικὸν ὡσαύτως, ἀλλὰ τόσῳ ρευστοειδὲς (fluidique), ὥστε διαφεύγει συνήθως τῶν αἰσθήσεών σας.

3ον Τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἀποκαλεῖται ψυχὴν· οὐσία πνευματώδης τοῦ ὄντος, ἐν ἣ ἐδρεύει ἡ διάνοια καὶ ἡ βούλησις, καὶ ἦτις εἶνε ἀθάνατος, διότι ἐπλάσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἵνα, σχετικῶς ἀείποτε πρὸς τὴν πρόοδόν της, μετέχη ἐκ τῆς μακαριότητος, ἣν ὁ Θεὸς ἔγνω πλάττων εὐδαιμόνας.

Ἐρ. Ἐκ τῶν λεγομένων σας εἰκαστέον ὅτι τὸ πνεῦμα μόνον εἶνε ἀθάνατον. Εἶνε λοιπὸν ἄλλης οὐσίας παρὰ τῆς τῶν δύο σωμάτων δι' ὧν περικαλύπτεται, καὶ ὧν τὸ ἔργον (rôle) δὲν ἐννοῶ ;

Ἀπ. Ναί, ἀγαπητὸν τέκνον, τὸ πνεῦμα εἶνε ἄλλης οὐσίας πολὺ διαφορῶν τῆς τῶν δύο σωμάτων, τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του διατελούντων, ὡς πιστοὶ θεράποντες.

Ναί, τὸ πνεῦμα εἶνε ἀνώτερον τοῦ σώματος, εἶνε μάλιστα, ἂν τολμῶ νὰ τὸ εἶπω, εἰς τὴν διάνοιάν σας, τὴν ἰσταμένην ἐτι εἰς τὰς θύρας αὐτῆς τῆς ὑπερόχου ἐπιστήμης τοῦ μέλλοντος τοῦ πνεύματος, τὸ μόνον ὑπάρχον ὄν, διότι αὐτὸ μόνον διανοεῖται, βούλεται, δρᾷ.

Τὸ τε σῶμα, ὅπερ γινώσκετε, καὶ τὸ ἕτερον ρευστοειδὲς σῶμα, καθὰ ἐξ ὕλης συγκείμενα, δὲν δύνανται νὰ ἔχουσιν ἡ ἰδιότητα τῆς ὕλης.

Οὐδεὶς βεβαίως ἐξ ὑμῶν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ὕλη διανοεῖται, διασκέπτεται, ἐκφέρει θέλησιν.

Ἐρ. Ἀφοῦ τὰ δύο σώματα τοῦ πνεύματος, τὸ περίπνευμα καὶ τὸ ὑλικὸν σῶμα εἶνε ἀδρανῆ καὶ ἄνευ βουλήσεως, ποῖον τὸ ἔργον αὐτῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ;

Ἀπ. Ἴνα ἐννοήσης, ἀγαπητὸν τέκνον, τὸ ἔργον αὐτῶν τῶν δύο σωμάτων τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ψυχῆς ἢ πνεύματος, δεόν νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὴν ιδέαν τοῦ Θεοῦ, καί, ἐξ ἐκείνου ὅπερ γινώσκομεν, νὰ ἐξαγάγωμεν τὸ ἔργον αὐτῶν τῶν δύο σωμάτων.

Ὁ Θεὸς ἔγνω, δημιουργῶν τοὺς κόσμους, νὰ οἰκήσῃ αὐτοὺς δι' ὄντων. . . (1)

Ἄλλ' ἵνα τὰ πλάσματα ταῦτα δυνηθῶσι νὰ συναισθανθῶσι τὸ πολῦτιμον αὐτὸ δῶρον (τῆς ἀγάπης) καὶ νὰ τὸ ἀνταποδώσωσιν, ἐδέησε :

Ἴον Νὰ ὦσιν ἐλεύθερα· διότι ὁ καταναγκασμὸς δὲν γεννᾷ ἢ ὑποχρῆσιν.

(1) Σ. Μ. Παραλείπομεν δέκα παραγράφους, καθὼ ἐνέχοντας ὑψηλὴν φιλοσοφίαν.

Νὰ καταστῶσιν ἰκανῶς νοήμονα, ἵνα ἐκτιμῆσωσιν αὐτὸ τὸ ἄφατον δῶρον, δια τῆς ἐπιμελείας τοῦ πνεύματός των εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως, καὶ δια τῆς ἀναζητήσεως καὶ ἐκτιμῆσεως ὄλων τῶν ἐνδείξεων τῆς πατρικῆς ἀγαθότητός του (τοῦ Θεοῦ).

Ἐκ τούτου ἡ ἀνάγκη τῆς ἐν αὐτοῖς ἀναπτύξεως τῆς νοημοσύνης ταύτης, ἄνευ τῆς ὑποίας ὁ σκοπός, ὃν ὁ Θεὸς προέθετο, δὲν ἤθελεν ἐπιτευχθῆ.

Οὐδεὶς θ' ἀμφισβητήσῃ ὅτι, ἵνα ἀναπτύξῃ τὴν νοημοσύνην των, ἔδει νὰ δοθῶσιν αὐτοῖς αἱ περιστάσεις ὅπως τὴν ἐξασκῆσωσι.

Τί ἔγνω λοιπὸν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ Θεός;

Δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐν σῶμα πρόσκαιρον, συνεπιφέρον μεθ' ἑαυτοῦ ἀνάγκας· οὕτω δὲ πως συνιστάμενον, ὥστε ὁ ἄνθρωπος (θεωρούμενος ἐνταῦθα ὡς Πνεῦμα) νὰ νομίζῃ αὐτὸ ὡς τὸ κυριώτερον τοῦ ὄντος του· νὰ νομίζῃ πρὸς δὲ ὅτι τὸ σῶμα φαίνεται παρέχον αὐτῷ τὴν ἡδονὴν ἢ τὴν ὀδύνην.

Σημειώσις.— Εἶπον φαίνεται ἐπὶ σκοπῷ, διότι θὰ ἴδῃτε κατωτέρω τὴν ἀποδείξιν τῆς πλάνης, εἰς ἣν διατελεῖ ὁ ἄνθρωπος, νομίζων ὅτι τὸ ὑλικὸν τοῦ σῶμα αἰσθάνεται τὴν ἡδονὴν ἢ τὸν πόνον.

Συνεπιεία τοῦ διπλοῦ τούτου συναισθήματος, τὸ Πνεῦμα ἢ ὁ ἄνθρωπος ὤφειλε νὰ τείνῃ ἀφεύκτως πρὸς τὴν ἀναζήτησιν τῆς μὲν καὶ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ ἑτέρου. Πρὸς τοῦτο, ἔδει ν' ἀναζητῆ, νὰ διασκέπτηται, ν' ἀσκῆ τὴν νοημοσύνην του, ἐπομένως νὰ τὴν ἀναπτύξῃ καὶ νὰ γεννήσῃ ἐν αὐτῇ, ἐνεκα τῶν ἰδίων αἰτιῶν, τὴν βούλησιν, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον μοχλόν, ὅστις θ' ἀποβῆ τόσῳ ὠφέλιμος ἀργότερα.

Ἄλλ' ἵνα ἡ θεία αὕτη ἰδέα τελεσφορήσῃ, ἐδέησε τὸ Πνεῦμα νὰ συνδεθῆ μετὰ τοῦ ὑλικοῦ σώματος διὰ τόσῳ στενοῦ τρόπου, ὥστε ὁ ἔνσαρκος νὰ διατελῆ ἐν πλάνῃ, ἀποδίδων εἰς τὸ σῶμα ὅ,τι συνηθάνετο τὸ Πνεῦμα.

Ἴνα, λοιπὸν, ἡ τόσῳ στενὴ σύνδεσις αὕτη δυνηθῆ νὰ παραχθῆ μεταξὺ τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ σώματος, ἐδέησε σύγκρασις τις ἐπιτρέπουσα αὐτὴν τὴν προσέγγισιν, τὸ συνδέσθαι πρᾶγμα ἀψηλάφητον, ἀνεπίδεκτον ἀναλύσεως, μετὰ μορίων ὑλικῶν, δύο πράγματα ἐκ τῶν μᾶλλον ἀντιθέτων.

Οὕτω ὁ Θεὸς ἔγνω τὴν πλάσιν ἐνὸς σώματος, μετέχοντος καὶ τοῦ Πνεύματος διὰ τῆς ἀεροποιήσεως, καὶ τῆς ὕλης, διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς φύσεως.

Τοῦτο τὸ ἀποκαλούμεν Περίπνευμα ὕλη ρευστοειδῆς, ἐπιδεικτικῆ ἀεροποιήσεως ἐν ὑπερτάτῳ καταληπτῷ βαθμῷ, καὶ συμπυκνώσεως ἐν τοιοῦτῳ βαθμῷ, ὥστε νὰ ἐμφορῆται τὰς ιδιότητας τῆς ψηλαφητῆς ὕλης.

Ἴδου λοιπὸν τὰ δύο βοηθητικὰ τοῦ Πνεύματος σώματα προσδιωρισμένα· μένει ἤδη νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ ἔργον αὐτῶν.

Τὸ ὑλικὸν σῶμα, ὡς σᾶς τὸ εἶπομεν, ὤφειλε νὰ φαίνεται εἰς τὸν ἐνσώματον ὡς νὰ ἦνε αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ τοῦτο εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἅπανα ἢ προκατάληψις αὐτοῦ νὰ τείνῃ πρὸς ἀποφυγὴν μὲν τῶν πόνων, πρὸς ἐπιζήτησιν δὲ τοῦ εὖ εἶναι, τῆς ἡδονῆς.

Ἴνα δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀναγκασθῆ νὰ διατηρῆ αὐτὸ τὸ σῶμα ἐν τελείᾳ ἀρμονίᾳ, ὁ Θεὸς ἔγνω τὰ πράγματα εἰς τρόπον ὥστε αἱ ἀναγκαῖαι πράξεις τῆς σωματικῆς ζωῆς νὰ φέρωσιν ἐν αὐταῖς στοιχεῖον ἡδονῆς.

Ἴδου λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ὑπόχρεως ν' ἀσκῆ τὴν διάνοιάν του, ὅπως προμηθευθῆ αὐτὰς τὰς ἀπολαύσεις, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὰς προκυφόμενας συνεπειὰς αὐτῶν τῶν διαφόρων πράξεων.

Μὴ λησμονῶμεν ἐν τούτοις ὅτι τὸ σῶμα εἶνε ἀδρανὲς καὶ δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῆ κανὲν συναισθημα εὐάρεστον ἢ ὀδυνηρόν. Τοῦτο θὰ προσπαθῆσωμεν ἤδη νὰ καταστήσωμεν καταληπτόν.

Πρὸς τοῦτο ἄς μελετήσωμεν τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος καὶ ἄς εἰσελθῶμεν ἀμέσως εἰς τὸ θέμα· κατωτέρω θ' ἀποδείξωμεν ὅ,τι θὰ σᾶς εἴπωμεν.

Τὸ Πνεῦμα σχηματίζει τὸ περίπνευμά του, τὸ πρῶτιστον περιλάλυμμά του ἐκ τῶν ρευστῶν (fluides), τῶν παρὰ τῆς φύσεως τῶν σκέψεων του διαπεπλασμένων.

Τὰ μόρια αὐτοῦ τοῦ σώματος, τοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον αἰθεριώδους, ἐλκυσθῶν, διὰ τινος φυσικῆς ιδιότητος, ὑλικά μόρια συντελοῦντα πρὸς σχηματισμὸν τοῦ ὑλικοῦ σώματος. Εἰς τρόπον ὥστε τὰ περιπνευματικὰ μόρια, συνηνωμένα πρὸς τὰ ὑλικά μόρια, ἀποδέχονται τὰ συναισθήματα, ἅτινα νομίζει ὅτι αἰσθάνεται τὸ ὑλικὸν σῶμα· συνεπιεία δὲ πάλιν τῆς συνενώσεώς των πρὸς τὸ πνεῦμα μεταδίδουσιν εἰς αὐτὸ τὸ τελευταῖον αὐτὰ τὰ ἴδια συναισθήματα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οὔτε τὸ ὑλικὸν σῶμα οὔτε τὸ περιπνευματικὸν σῶμα δύνανται νὰ σκεφθῶσι, νὰ γεννήσωσι θέλησιν τινα, καταλαμβάνομεν

ὅτι ὄλαι αἱ πράξεις τοῦ ὑλικοῦ σώματος δὲν εἶνε ἡ ἀποτέλεσμα τῆς βουλήσεως τοῦ πνεύματος.

Τὸ πνεῦμα ἀνακοινῶ εἰς τὸ περίπνευμα τὴν θέλησίν του, ἀσυναίσθητως κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τοῦ βίου, ἐκουσίως δὲ ἀργότερα.

Τὸ περίπνευμα, διὰ τῆς στενῆς συνδέσεώς του πρὸς τὸ πνεῦμα, παράγει τὴν κίνησιν καὶ σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ὑλικὸν σῶμα, ὅπερ εἶνε στενωῶς συνδεδεμένον πρὸς αὐτό.

Ἴδου λοιπὸν ἡ χρησιμότης αὐτῶν τῶν δύο σωμάτων.

Τὸ ὑλικὸν σῶμα, ἵνα ἐξαναγκάζη τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς διανοίας του, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀδύνης ἢ πρὸς ζήτησιν τῆς εὐπραγίας.

Τὸ περιπνευματικὸν σῶμα, ὅπερ δρᾷ ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ σώματος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἀπατηλῆς ἐμφάσεως, τῆς πρὸς τὸ πνεῦμα τόσῃ ἀναγκαίας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς υπάρξεώς του, ὅπως ἐξαναγκάζεται ἢ διάνοιά του πρὸς τὸ δρᾶν, ἵνα ἀποφεύγη ἢ ζητῇ ὅ,τι φοβεῖται ἢ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ.

Ἐρ. Καίτοι παραδεχόμενος ὅ,τι μοὶ εἶπετε, ἐπιτρέψατέ μοι μίαν παρατήρησιν.

Διατί τὸ πνεῦμα, τὸ προσκαίρως ἠνωμένον ὡς λέγετε, πρὸς τὸ σῶμα νὰ μὴ ἐξακολουθῇ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν τελειοποίησίν του; Τὸ πᾶν ἀποδεικνύει ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων θνήσκουσι, πρὶν ἢ ἀφίχθῶσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἀναγκαίαν τελειοποίησιν τῆς διανοίας των καὶ γίνωσι καταληπταὶ αἱ μεγάλα ἀλήθειαι, ἧς διδάσκει ἡ διδασκαλία σας.

Ἄπ. Χαίρω, ἀγαπητὸν τέκνον, διότι ἡ ἐρώτησίς σου προκαλεῖ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς τῶν μεγίστων ἀποδείξεων τῆς μερίμνης τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ πλάσματός του.

Θὰ παρετήρησες βεβαίως ὅτι, ἵνα τις ἀποβῇ ἐγκρατῆς τῶν ὄρων τῶν συνιστῶντων πᾶσαν ἐπιστήμην, δεόν ν' ἀνακεφαλαιώσῃ ἐν διασκέψει ὅλα τὰ στοιχεῖα αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης πολλάκις, ὅπως δυναθῇ νὰ ἐκμάθῃ ἅπαντα.

Λοιπὸν ὁ Θεὸς ὁ γνοὺς ὅτι αὐταὶ αἱ σκέψεις καὶ αὐταὶ αἱ συγκρίσεις ἦσαν ὠφέλιμοι εἰς τὸ πνεῦμα, ὅπως τοῦτο στενωῶς καὶ ἀσφαλῶς ἐνστερνισθῇ τὰς ἀληθείας, ἧς ἔδει νὰ γνωρίσῃ, ὁ Θεός, λέγω, ἔγνω νὰ διατάμῃ τὸν ἀρκοῦντα χρόνον εἰς τὰς ὑλικὰς τοῦ πνεύματος ἐνσαρκώσεις, διὰ προσκαίρων διαλειμμάτων, δυναμένων νὰ ὦσι μᾶλ-

λον ἢ ἥττον μακρὰ, καθόσον ἡ νοημοσύνη τοῦ ἐπὶ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνεπτυγμένου πνεύματος, ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ ἐξαγάγῃ τὰς συνεπείας τῶν παρατηρήσεων, ἧς ἠδυνήθη νὰ ἐπιτελέσῃ.

Αὐτὰ τὰ διαλειμματα, ἅτινα ἀποκαλεῖτε θάνατον, καὶ ἄπερ ἐγὼ θ' ἀποκαλέσω διακοπὰς (σχολικὰς) τοῦ πνεύματος, ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ ν' ἀναζητῇ τὰς εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς συνεπείας τῶν πράξεων τοῦ ἐπιγείου βίου του.

Ἴνα δὲ μηδὲν δυνήθῃ νὰ διαταράξῃ τὰς μελέτας του, ἔγνω νὰ τεθῇ τὸ πνεῦμα ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ὥστε νὰ μὴ ἐπηρεάζεται ἐκ τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῆς σωματικῆς υπάρξεως.

Οὕτω δὲ πως ὠρίσθησαν τὰ πράγματα, ὥστε νὰ δυνήθῃ πολλὰκις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, ἂν πάσχῃ, εἰς ἑαυτὸ μόνον πρέπει ν' ἀποδώσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ὀδύνης του, διότι, καθὸ ἐλεύθερον, δύναται νὰ δράσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Περὶ τὸν νὰ εἶπω ὅτι τὸ πνεῦμα δεόν θάττον ἢ βράδιον, καὶ ἀνελλιπῶς, ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν συμφερωτέραν ὁδόν, καὶ ὅτι, ἀναγνωρίσαν τὸ τοιοῦτο, ὀφείλει νὰ προσπαθῆσῃ ν' ἀκολουθήσῃ ταύτην τὴν ὁδόν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΟΙΚΤΗ

Πρὸς τὸν ἱατρὸν κ. Δ. Κ. Κόνσολα καθηγητὴν τοῦ ἐν Ἀθῆναις Πανεπιστημίου.

Ἐξοχώτατε,

Τελειόφροτος τις τῆς ἱατρικῆς, ἐρωτηθεὶς χθὲς περὶ τινος φυσιολογικοῦ ζητήματος, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ εὐκρινῶς καὶ ἠριστικῶς, προσθεὶς ὅτι ἡ ἀναζήτησις τοῦ τε ζητήματος τούτου καθὼς καὶ τῶν πλειοτέρων φυσιολογικῶν φαινομένων εἶνε στείρα καὶ παραπέμφας με εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σχῆμα ἐπὶ κεφαλῇ» κερ. τῆς «Πλή-

ρους Πραγματείας περί Μαιευτικῆς» τοῦ M. Joulin, τῆς παρ' ὑμῶν μεταφρασθεῖσης καὶ ἐκδοθεῖσης κατὰ τὸ 1876.

Ἀναγνούς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ φοιτηταὶ τῆς Ἱατρικῆς ἀντὶ νὰ διαφωτίζωνται εἰς τινὰ ζητήματα, μᾶλλον ἐπισκοπεῖται μὲ τὰς διαφορὰς εἰκασίας, τὰς διαφορὰς θεωρίας, τὰς διαφορὰς ὑποθέσεις, τὰς διαφορὰς ἐξηγήσεις, ἀνθυποθέσεις, ἐπεξηγήσεις τῶν διαφορῶν ἐπιστημόνων, καὶ ὅτι ἡ ἱατρικὴ καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα βαίνει ψηλαφοῦσα εἰς τὰ σκοτεινὰ, διότι δὲν θέλει νὰ ἐξέλθῃ τῆς τετριμμένης ὁδοῦ, τῆς σφαλερᾶς ὁδοῦ, εἰς ἣν ἀπὸ πολ-
λοῦ χάνεται.

«Ἐνὸς ἀτόπου δοθέντος μυρία ἔπονται» λέγει τὸ γνωμικόν. Ὅταν λοιπὸν καὶ ἡ ἱατρικὴ, ἐκ σφαλερᾶς ἀρχῆς ἀγομένη, ἀνάγει τὰ πάντα εἰς τὴν ὕλην, βεβαίως θὰ εἰσέλθῃ εἰς ἀδιέξοδον λαβύρινθον, ὡς καὶ εἰσῆλθε, μὲ τὰς σαθρὰς ὑποθέσεις τῶν μὲν καὶ τὰς ἔτι σαθρωτέρας ἀνθυποθέσεις τῶν δέ.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ἤρξαντο ἤδη ἀναφαινόμενα ἕτερα ἐν τῇ ἱατρικῇ πνεύματα, οἱ ψυχολόγοι ἱατροί, οἱ κεκτημένοι τὸν μίτον τῆς Ἀριάδνης, οἵτινες ὡς ἄλλοι Θεσεῖς, ὀδηγοῦσι τὴν Ἱατρικὴν εἰς τὴν ἀληθῆ ὁδόν, ἵνα καὶ ἡ τόσῳ καθυστεροῦσα καὶ καρκινωβατοῦσα ἐπιστήμη αὕτη προαχθῇ, ἐν τέλει, εἰς ἣν καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιστῆμαι γραμμὴν ἐν τῇ προόδῳ.

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Ὑποβιάζοντος τότε ἐμοῦ ἐτέραν θεωρίαν, ἐπεξηγοῦσαν καὶ τὸ ἐν λόγῳ φυσιολογικὸν ζήτημα, ὁ τελειόφοιτος ἠσπάσθη ἀσμένως τὴν θεωρίαν μου ταύτην, καθὼ ἐπεξηγοῦσαν εὐλογώτατα ὅχι μόνον τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα προβλήματα, ἀνεπίλυτα ὡσαύτως διατελοῦντα διὰ τῶν θεωριῶν καὶ ὑποθέσεων τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, οἷα τὰ τοῦ ὑστερισμοῦ, τῆς κληρονομικότητος, κλπ.

Ἀποτεινόμενος ἤδη πρὸς ὑμᾶς, κ. Καθηγητά, ὑποβάλλω εἰς ἐτέραν καὶ πάλιν ἀνάγνωσιν τὸ ἀνωτέρω μνησθὲν κεφάλαιον, παρακαλῶν ὑμᾶς συνάμα νὰ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀναγνώσητε καὶ τὴν τῶν ψυχολόγων ἱατρῶν θεωρίαν: τοῦ τρισυνθέτου τοῦ ἀνθρώπου, περὶ ἧς ἀκροθιγῶς, τό γε νῦν, πραγματεύονται τὰ δύο ἐκδοθέντα φυλλάδια τοῦ περιοδικοῦ μου ὁ «Νέος Πυθαγόρας».

Μετὰ δὲ τὴν ἐπισταμένην ἀνάγνωσιν, παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοι διακαινώσητε τὰ πορίσματα τῆς μελέτης σας,

ἵνα καὶ ἄλλοι καθηγηταὶ παρορμηθῶσι νὰ ἐκφέρωσι τὴν γνώμην των. Ταῦτα δὲ πάντα ἀν' οὐχὶ πρὸς ἄμεσον ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, πρὸς ἱγνηλάτησιν ὅμως τοῦλάχιστον αὐτῆς.

Ἴδου τὸ ἀπόσπασμα τοῦ κεφ. ὑπὸ τὸν τίτλον **Σχῆμα ἐπὶ κεφαλῇ.**

Ἄνωτέρω εἶρηται πόσον στεῖρα εἶνε ἡ ἀναζήτησις τῶν αἰτίων τῶν πλειοτέρων φυσιολογικῶν φαινομένων, καὶ ἕνεκα τούτου δὲν θὰ ἐπιμείνωμεν πολὺ ἐπὶ τῶν προταθέντων πρὸς ἐξήγησιν τῆς συχνότητος τοῦ ἐπὶ κεφαλῇ σχήματος. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι κατὰ τὸν ἑβδομον μῆνα τὸ ἔμβρυον, οὐτινος ἡ κεφαλὴ διευθύνεται ἀρχικῶς πρὸς τὸν πυθμένα τῆς μήτρας, ἐκτελεῖ ὀλικὴν στροφὴν δι' ἧς ἡ κεφαλὴ κατέρχεται πρὸς τὰ κάτω ἢ δοξασία ὅμως αὕτη πρὸ πολλοῦ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐντελῶς ἡμαρτημένη. Εἶτα ὑπέθεσαν ὅτι τὸ ἔμβρυον ἐπικρέμαται διὰ τοῦ ὀμφαλ. λώρου ἐν τῷ ἐναμνίῳ ὑγρῷ, ἔχον τὰς ἀνωτέρας τοῦ σώματος αὐτοῦ χώρας διευθυνομένας πρὸς τὸ κατώτερον μέρος τῆς μήτρας ἕνεκα τοῦ βάρους τῆς κεφαλῆς. Ἄλλ' ὁ Dubois ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἀνάρτησις δὲν εἶνε παραδεκτὴ ἰδίως εἰς προκεχωρημένην ἐποχὴν τῆς κηύσεως διὰ δὲ πειραμάτων ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ ἔμβρυον ἐμβυθιζόμενον εἰς λουτρὸν πίπτει ἀδιαφόρως εἰς τὸ βάθος τοῦ ἄγγειου μὲ τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἢ πλαγίως, καὶ ὅτι οὐδόλως ἐπιδρᾷ τὸ βάρος τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ἀντὶ δὲ τῆς δοξασίας ταύτης, βασιζομένης εἰς ἀπλὴν φυσικὴν ἐξήγησιν, ὁ Dubois παραδέχεται ἐτέραν ὑπὸ τοῦ Paré, Mauriceau καὶ Chamberlen προταθεῖσαν. «Νομίζομεν, λέγει ὁ Dubois, ὅτι τὰ αἷτια ταῦτα ἐδρεύουσιν εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἡ φύσις ἐνεφύσησεν εἰς τὸ ἔμβρυον τοῦ νὰ φυλάττῃ μέχρις ἐποχῆς τινος τῆς κηύσεως τὴν θέσιν εἰς ἣν κεῖται, καὶ εἰς ἔνστικτον ἢ κατὰ βούλησιν ἐνέργειαν αὐτοῦ δι' ἧς ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ὅταν τυχαίως ἀπομακρυνθῇ.

«Ἐὰν παραδεχθῶμεν ἔνστικτον βούλησιν εἰς τὸ ἔμβρυον, δὲν δυνάμεθα νὰ περιορίσωμεν αὐτὴν εἰς μίαν μόνον ἐκ τῶν πράξεων τῆς ἐνδομητρίου ζωῆς, καὶ μάλιστα οὐδὲ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ διὰ τὴν πράξιν ταύτην τὸ ἔνστικτον ἔχει ἐλλείψεις ὡς παρατηρεῖται εἰς τὰ ἀνώμαλα σχήματα.

«Ἄλλως δὲ πῶς δυνάμεθα μετὰ τὴν παραδοχὴν τοῦ ἐνστικτοῦ νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ ἐπὶ κορμῶν καὶ ἐπὶ πυέλου σχήματα, τὰς παραμενοῦσας ὀπισθίας ἱνικάς θέσεις, τοὺς κόμβους καὶ τοὺς βρόχους τοῦ ὁ-

φαλ. λώρου, ἅτινα κωλύουσι μάλλον ἢ ἦττον σπουδαίως τὴν εὐνοϊκὴν ἐκτελεσιν τοῦ τοκετοῦ;

«Τὸ ἔνστικτον εἶνε ἓν, ἐπομένως ἐὰν παραδεχθῶμεν τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ καθιστῶμεν ἀνεξηγήτους τὰς ἀνωμαλίας. Ἡ δὲ πρότασις τοῦ Dupois περὶ τοῦ ἐνστικτοῦ τῶν ζῶων ἅτινα ἐνεργοῦσιν ὑπὸ ἀκατάσχετον παρόρμησιν οἰκοδομοῦντα τὴν ἑαυτῶν φωλεάν καὶ ἐκτελοῦντα ἄλλας πράξεις ἅς οὐδ' ὅλως ἐμυήθησαν διὰ παραδειγμάτων, ὑπόκειται εἰς ἀντιρρήσεις, διότι αἱ πράξεις τῶν ἐκτελοῦνται ἄνευ ἐξαιρέσεως, διότι τὰ πτηνὰ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας οἰκοδομοῦσι τὴν ἑαυτῶν φωλεάν πάντοτε ὁμοιότροπως καὶ ἅμα αἰσθανθῶσι τὴν πρὸς τοῦτο ἀνάγκην ἕνεκα τῆς ὠτοκίας, ἐνῶ τὸ ἔμβρυον δὲν λαμβάνει πάντοτε τὴν θέσιν ἧτις εἶνε ἡ μᾶλλον εὐνοϊκὴ δι' αὐτὸ. Ἔτι δὲ οἱ νεώτεροι φυσιολόγοι δὲν παραδέχονται εἰς τὸ ἔμβρυον ἔνστικτον βούλησιν, ἀλλ' ἀποδίδουσι τὰς παρ' αὐτοῦ ἐκτελουμένας κινήσεις εἰς ἀντανεκλαστικὰς ἐνεργείας:

«Ὁ Dubois στηρίζει τὴν δοξασίαν αὐτοῦ εἰς τὸ ὅτι τὰ ἀνώμαλα σχήματα εἶνε συχνότερα κατὰ τὰς ἐκτρώσεις, δὲν ἔλαβεν ὅμως ὑπ' ὄψιν τὸ σχῆμα τῆς μήτρας κατὰ τὴν ἔποχὴν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφθονίαν τοῦ ἐναμνίου ὑγροῦ, πολὺ μεγαλειτέραν οὔσαν σχετικῶς πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ ἐμβρίου.

«Ὁ δὲ Limhson, παραδεχόμενος τὰς ἀντανεκλαστικὰς ἐνεργείας ὡς αἷτια τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν σχήματος, ἀνέπτυξε τὴν δοξασίαν αὐτοῦ εἰς ἐκτεταμένον ὑπόμνημα· οἱ προτεινόμενοι ὅμως ἐν αὐτῷ λόγοι δὲν ἀποδεικνύονται, ἐπομένως οὐδὲ καταπαίθουσι τινα.

«Ὁ δὲ Cazeux ἐξηγεῖ τὸ φαινόμενον διὰ τοῦ τρόπου τῆς ἀναπτύξεως τῆς μήτρας, ἧτις, κατὰ τοὺς ἐξ πρώτους μῆνας διευρυνομένη ἰδίως κατὰ τὸν πυθμένα, εἶνε πολὺ εὐρυτέρα κατὰ τὴν ἀνωτέραν αὐτῆς μοῖραν ἢ κατὰ τὸν τράχηλον, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ πυελικὸν ἄκρον τοῦ ἐμβρίου ὄγκωδέστερον ὢν τοῦ κεφαλικοῦ ἄκρου αὐτοῦ ἐφαρμύζεται εἰς τὸ εὐρύτερον μέρος τῆς μήτρας, κατὰ δὲ τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνας τῆς κυήσεως καὶ ἡ κατωτέρα μοῖρα τῆς μήτρας διευρύνεται κατ' ὀλίγον ὅσον καὶ ὁ πυθμὴν, τότε ὅμως ἡ καθετος τοῦ ἐμβρίου διάμετρος εἶνε ἄρκούντως μεγάλη ὥστε δὲν ἐπιτρέπει αὐτῷ τὴν μεταβολὴν τῆς θέσεως. Τὴν θεωρίαν ταύτην νομίζομεν πιθανωτέραν τῶν λοιπῶν. Ἐκτὸς δὲ τῶν δευτερευουσῶν τούτων σκέψεων ἕτερα σπουδαιότερα ἐξηγεῖ τὴν συχνότητα τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν σχήματος, δηλ.

ὅτι ὁ τοκετὸς εἶνε εὐκολώτερος εἰς τὸ σχῆμα τοῦτο, ἢ δὲ φύσις ἐκλέγει εἰς τὰς λειτουργικὰς αὐτῆς ἐνεργείας τὴν ἀσφαλεστέραν ὁδόν, ὥστε ἡ μὲν φυσιολογικὴ κατάστασις εἶνε ὁ κανὼν, ἢ δὲ παθολογικὴ ἢ ἐξαιρέσις.

«Ὁ δὲ Jeaucourt κατέγεινε νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς μητρὸς ἐπὶ τῆς στάσεως τοῦ ἐμβρίου κατὰ τὸ τέρμα τῆς κυήσεως· τὰς στατιστικὰς αὐτοῦ ἐρεῦνας περιλαμβανούσας 761 περιπτώσεις διηρῶσαν εἰς δύο σειράς, εἰς μὲν τὴν πρώτην τῶν ὁποίων κατέταξε τὰς γυναῖκας αἰτινες ἕνεκα τῶν ἐνεργητικῶν ἀσχολιῶν ὑποχρεοῦνται εἰς καθημερινὴν ἀσκήσιν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἐκείνας ὧν τὸ ἐπάγγελμα ἀπαιτεῖ καθεστηκυῖαν ζωὴν. Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα» . . .

Σὰς ἀποστέλλω, κ. Καθηγητά, ταχυδρομικῶς, τὰ ἐκδοθέντα δύο φυλλ. τοῦ «Νέου Πυθαγόρα», διὰ τὸν ἄνω εἰρημένον σκοπὸν.

Ἀθήνησιν 20)2)94

Ἐρωσθε

Θ. ΔΟΜΙΝΟΣ

Υ. Γ. Ἄν τυχὸν θεωρήσῃτε τὸν «Νέον Πυθαγόρα ἀκατάλληλον τῆς μελέτης ὑμῶν—ὅπερ ἀπεύχομαι—παρακαλῶ νὰ μοι ἐπιστρέψῃτε τὰ δύο φυλλαδία, ἄλλως θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν τιμὴν νὰ ἐγγράψω καὶ ὑμᾶς μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν, ἐπὶ ἓν ἔτος, ὡς καὶ ὅσους ἄλλους ἐκ τῶν συναδέλφων σας θελήσωσι νὰ ἐγγραφῶσι τοιοῦτοι, διὰ τῶν καλῶν ὑμῶν συστάσεων ὑπὲρ τοῦ ταπεινοῦ τούτου ἔργου μου.

•Ο ἔδ.

ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ
ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

«Τυχάνουσι πράγματά τινα, ἅτινα ὁ οἴηματίας, μεθ' οἰανδήποτε διαύγειαν πνεύματος πεπραιοκισμένος, ἀδυνατεῖ νὰ κατανοήσῃ».

(Τὰ Μυστήρια τοῦ Ἑρμοῦ).

«Ὁ σκεπτικισμός, ὁ πεφυσμημένως ἀπορρίπτων τὰ γεγονότα, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξερεύνησιν αὐτῶν, εἶνε ἐνίοτε ὀλεθριώτερος τῆς ἐλαφροτέρας εὐπιστίας.»
(Οὐμβόλδος).

Ἐκ τοῦ ἐπισυναπτομένου, ἐν μεταφράσει, ξένου ἔργου παρατηρεῖ πᾶς τις ὅτι τὰ φαινόμενα τῆς πνευματολογίας δὲν περιστρέφονται περὶ τὰ τραπεζάκια μόνον, ὡς τοιοῦτό τι φαίνεται ὑπονοοῦσα ἡ «Ἀκρόπολις» διὰ τοῦ φύλλ, τῆς 13 7βρίου 1890, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλα φαινόμενα, πολὺ ἐκπληκτικώτερα, πολὺ ὑπέρτερα.

Ἐν τούτοις καλὸν ν' ἀπαντήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν προοίμιῳ καὶ διὰ βραχέων εἰς τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα τῆς «Ἀκροπόλεως»:

«Εἰς ἡμᾶς πάντοτε δὲν εἰξεύρομεν διατὶ αὐτὰ τὰ τρίποδα τραπεζάκια ἦσαν ἡ βᾶσις τῆς δυσπιστίας μας πρὸς τὸν πνευματισμόν. Καὶ πρῶτον μὲν διατὶ τραπεζάκια; Τί σχέσιν ἔχουσιν αὐτὰ μὲ τὰ πνεύματα; Καὶ δεύτερον διατὶ τρίποδα; Διὰ νὰ μεταβάλλουν τοὺς περὶ αὐτὰ εἰς τετράποδα;»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν λοιπόν: «Καὶ πρῶτον διατὶ τραπεζάκια» ἀπαντᾷ ἐν μέρει ὁ Leon Denis ἐν τῷ βιβλίῳ του «Διατὶ ἡ Ζωή;» ὡς ἐξῆς: (1)

«Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ πειραματισμοὶ τῆς νεωτέρας πνευματολογίας ἐχλευάσθησαν ὡς καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς καταγινομένοι, θεωρηθέντες μωροί.

«Τοιοῦτο ἔκπαλαι τὸ μοιραῖον τῶν νέων ἰδεῶν, τῶν νέων ἀνακαλύψεων. Χυδαίαν ἐθεώρησαν τὴν χρῆσιν τῶν περιστρεφομένων τραπεζῶν. Ἄλλ' οἱ μέγιστοι νόμοι τοῦ σύμπαντος, αἱ ἰσχυρότεροι δυνάμεις τῆς φύσεως δὲν ἀπεκαλύφθησαν διὰ τρόπου μᾶλλον ἐπιβάλλοντος. Μήτοι ὁ ἠλεκτρισμός δὲν ἀνεκαλύφθη χάρις εἰς τοὺς ἐπὶ βατράχων πειραματισμούς (καὶ εἰς τὸ παίγιον, προσθέντομεν ἡμεῖς, ἐπὶ τῆς ἐλκτικῆς ιδιότητος τοῦ ἠλέκτρου παρ' ἄλλων πολλῶν, κυρίως δὲ παρὰ τοῦ Ἄγγλου ἱατροῦ Ζιλπέρ); Μήτοι ἡ πτώσις μήλου τινὸς δὲν ἀπέδειξε τὴν παγκόσμιον ἔλξιν, τὸ δὲ κόχλασμα τῆς χύτρας, τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀτμοῦ;

(1) Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐγράψαμεν καὶ εἰς τὸ ἕτερον πόνημά μας «Τὰ Μαγνητιστικὰ καὶ Πνευματιστικὰ Φαινόμενα», ἐν σελ. 226 καὶ ἐφεξῆς, σχετικὰ τινα πρὸς ὁμοίαν ἐρώτησιν τοῦ σεβ. διευθυντοῦ τῆς «Σιῶν» τῆς 23 Ἀπριλ. 1886.

Μήτοι οἱ δὲ-Καῦς, δ'-'Αρβέῦ καὶ τόσοι ἄλλοι μεγαλοφυεῖς ἄνδρες δὲν ἐθεωρήθησαν μωροί;

«Καὶ δεύτερον διατὶ τρίποδα; Διὰ νὰ μεταβάλλουν τοὺς περὶ αὐτὰ εἰς τετράποδα;

Ἡ ἀγνωστος καὶ ἀπόκρυφος δύναμις, φίλη «Ἀκρόπολις», ἐκδηλοῦται, ὡς θὰ ἴδωμεν, διὰ πολλαπλῶν μέσων· ἀλλὰ τὸ στοιχειοδέστερον, τὸ εὐχερέστερον, τὸ πειστικώτερον διὰ τοὺς ὑλιστάς, τοὺς ἀπιστοῦντας, τοὺς δοκίμους, τυγχάνει τὸ τραπεζάκι, καὶ μάλιστα τὸ τρίπου, καθὸ εὐκολώτερα, ἢ ἡ τετράπους βαρεῖα τράπεζα, μετακινούμενον, ἀνακινούμενον (διὰ τὴν τυπτολογίαν), αἰωρούμενον ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, ὅσακις ἡ τοῦ μεσαζόντος δυνάμεις τυγχάνει μετρία, ἀνίσχυρος.

Καὶ ὄντως· διὰ τῆς ἀπλῆς μετακινήσεως τῶν τραπεζῶν πείθεται ὁ μεσαζὼν ὅτι ὑφίσταται ἑτέρα δύναμις, ἐκτὸς τῆς ἑαυτοῦ, ἐπιενεργοῦσα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Διὰ τῆς ὑπὲρ τὸ ἔδαφος ἀνυψώσεως, αἰωρήσεως τῆς τραπέζης—ὅτε ἡ ἰσχύς τοῦ μεσαζόντος τυγχάνει ὑπερτέρα—πείθεται ὁ ἀπιστῶν ὅτι ὑπάρχει ὑπερτέρα ἀγνωστος δύναμις, διενεργοῦσα τὸ φαινόμενον ἀφυσικὸν τοῦτο διενέργημα.

Ὅτε δὲ ἡ τράπεζα μεταβαίνει ἔνθεν κακεῖθεν, σύμφωνα πρὸς τὴν ἐν διανοίᾳ θέλησιν τοῦ παρεστῶτος, τοῦ πειραματιζομένου, ἢ ὅτε διὰ τῆς τυπτολογίας ὑπαγορεύει πράγματα γνωστὰ εἰς ἓνα μόνον τῶν παριστώτων ἢ ἀπαντᾷ ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ἐν διανοίᾳ ἐρώτησιν ἢ πραγματεύεται περὶ ὑψηλῶν ζητημάτων, ἐνῶ ὁ μεσαζὼν τυγχάνει ἀγράμματος, τί ἄλλο ταῦτα πάντα δηλοῦσιν εἰμὴ ὅτι ἡ δύναμις αὕτη κέκμηται διάνοιαν;

Τὰ δὲ τρίποδα τραπεζάκια, φίλη «Ἀκρόπολις», δὲν μεταβάλλουσι τοὺς περὶ αὐτὰ εἰς τετράποδα, κατὰ τὴν ὑπερπλεονάζουσαν ἀττικὸν ἄλατος ἐκφρασίαν σας· τὸ τοιοῦτον ἐπιτελεῖ ὁ Ὑπνωτισμός, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐγράψατε ἐν τοῖς φυλλ. 29, 30 8βρ. κλπ. 1887, δι' οὗ ὑπνωτιζόμενός τις ἐγένετο γάτα, ἕτερος γαλῆ, κλπ. Ὁ Τρίπους ἀπεναντίας μεταβάλλει τὰ περὶ αὐτὸν καὶ τὰ τετράποδα καὶ τὰ δίποδα, μεταβάλλει λέγομεν, εἰς τρίποδα, δηλ. τοὺς παῖδας εἰς γέροντας, οὐχὶ καθ' ἡλικίαν, ἀλλ' ὡς ἐνδοῖ τοῦτο ὁ σοφὸς ἱερεὺς τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὸν Τιμαῖον τοῦ Πλάτωνος, ἢ εἰς Οἰδίποδας, δηλ. λυτὰς τοῦ ὑπὸ μελέτην αἰνίγματος τῆς ἀποκρύφου Σφιγγός.

Παραχωρούμεν ἤδη λόγον εἰς τὸν δημοσιογράφον καὶ συγγραφέα
R. Caillié.

« Ἐχλεύασα κἀγὼ ἐπὶ πολὺ, ὡς ὁ κόσμος ὅλος, τὰ τοῦ μαγνητισμοῦ. Ἄλλὰ—
τὸ ἐξομολογοῦμαι ταπεινῶς—ὅ,τι ἐξελάμβανον ὡς γέλωτα τοῦ Βολταίρ, δὲν
ἦτο ἢ γέλωσ μωροῦ, συνηθέστερος τοῦ πρώτου. Περιστάσεις ἰδιαιτεροὶ με
προέτρεψαν νὰ σπουδάσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς μίαν φυσικὴν ὑποβάτιδα, ἐκ-
στατικὴν, αὐτομαγνητιζομένην (περιεχομένην εἰς transe, ὡς λέγουσιν οἱ
Ἄμερικανοί), καὶ κτῶσαν τότε δυνάμεις ἐκτάκτους. Ἐγραφεν ἀσυναίσθη-
τως, ἀκουσίως ἐν διαστήματι πέντε ἢ ἕξ πρωῶν συνεγραφε ἐν μυθιστό-
ρημα, ὡς ἐκεῖνα, ἅτινα ἐδημοσίευσα ὑπὸ τὸ ὄνομά μου μὲν, ἀλλὰ κατ' ἐν-
τολήν της: «Τὸ Μυθιστόρημα τοῦ Μέλλοντος», «Ὁ Λουὶ Οὐβέρτ», «Οἱ
Ἀπόκληροί», κλπ »

Eug. Bonnemère (ὁ ἱστορικός).

« Δὲν λέγω ὅτι ταῦτα εἶναι πιθανά· λέγω ὅτι ὑφίστανται πραγματικῶς. »

Κρούξ.

« Ὑπὸ τὸν τίτλον «Μαρτυρίαι τῶν γεγονότων» ἀρχόμεθα σειρᾶς
σπουδῶν, σκοποῦσῶν τὴν ἀπόδειξιν τῆς πραγματικότητος τῶν ἐπι-
κοινωνιῶν τῶν ζῶντων μετὰ τῶν τεθνεώτων, κατὰ συνέπειαν δὲ τὴν
ἀναμφίρρηστον ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυ-
χῆς. Προτιθέμεθα νὰ παρασχωμεν καὶ ἡμεῖς ἐξ αὐτῶν ὀλίγον ὕλι-
κὸν διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς κοινωνικῆς ἀναγεννήσεως, ἧς τόσαι ἐφη-
μερίδες ἐξυπηρετοῦσιν ἤδη τὰς προθέσεις. Τὸ φιλοσοφικὸν καὶ θρησκευ-
τικὸν σύστημα, ὅπερ, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, τείνει μετ' ἀξιοση-
μειώτου ζήσεως νὰ ἐνθρονισθῇ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, εἶναι ἀληθῆς Μάθη-
σις, δηλ. γενναία καὶ εὐθετος ἐνωσις τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς
Θρησκείας. Δὲν εἶνε οὔτε χριστιανικὸν οὔτε καθολικόν, κατὰ τὴν
παραδεχθεῖσαν σημασίαν τῶν λέξεων, ἀλλ' εἶνε χριστιανικὸν καὶ κα-
θολικόν κατὰ τὴν ἀρχικὴν καὶ ἀληθῆ ἐννοίαν αὐτῶν τῶν λέξεων.
Διεκδικεῖ τὸ κληρονομικόν, τὸ νόμιμον δικαίωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ
κατὰ τῶν σφετερισθέντων αὐτὸν τὸν τίτλον, δι' ἐσφαλμένης, ψευδοῦς,
δαισιδαίμονος, εἰδωλοάτριδος διερμηνεύσεως τῆς ἀρχικῆς δι-
δασκαλίας. Αὐτὸ τὸ σύστημα, τὸ καθολικὸν οὐχὶ δ' ἐθνικόν,
κατὰ τὴν κυριολεκτικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, παραδέχεται ὅτι ὁ
Θεὸς ἐκφάνεται διηλεκῶς, ὅτι ἡ Θρησκεία εἶναι ἀκμαία τις κατά-
στασις, ἀείποτε παρούσα καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς, ἀείποτε εὐπρόσι-

τος, μία καὶ ἡ αὐτὴ δι' ἅπαντας, ἀλλὰ δὲν δύναται ἕκαστος νὰ
τὴν κατανοήσῃ ἐναργῶς, δὲν δύναται νὰ τὴν ἐννοήσῃ ἢ κατὰ τὴν
ιδίαν αὐτοῦ ἰδιοσυγκρασίαν.

Μόνη δὲ ἡ Μάθησις ἐκεκτῆτο τὴν δύναμιν, τὴν ἰσχὺν τοῦ ὑπερνικῶν
τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ παρὰ τῆς ἀθέου ἐπιστήμης παρεισαχθέντα κατα-
στρεπτικὰ στοιχεῖα. Ὁ Θεὸς οἶδε εἰς ποίας ἀβύσσους ἄγει ἡμᾶς ἡ
ἐπιστήμη αὕτη, ἡ παρασύρουσα ἡμᾶς πρὸς τὴν κατωφέρειαν τοῦ κα-
κοῦ! Ἀκούσατε τί γράφει ὁ ἐθνικός ἡμῶν ποιητής:

Ecoutez, Je suis Jean. J'ai vu des choses sombres
J'ai vu l'ombre infinie où se perdent les nombres
J'ai vu les visions que les réprouvés font,
Les engloutissements de l'abîme sans fond ;
J'ai vu le ciel, le chaos, l'espace.
Vivants! puisqu' j'en viens, j'esais ce qui s'y passe.
Jè vous affirme à tous, écoutez bien ma voix,
J'affirme même à ceux qui vivent dans les bois,
Que le seigneur, le Dieu des esprits, des prophètes,
Voit ce que vous pensez et sait ce que vous faites.
C' est bien, continuez, grands, petits, jeunes, vieux !
Que l'avare soit tout à l'or, que l' envieux
Rampe et morde en rampant, que le glouton dévore,
Que celui qui faisait le mal le fasse encore
Que celui qui fut lâche et vil le soit toujours !
Voyant vos passions, vos fureurs, vos amours,
J'aidit à Dieu: Seigneur, jugez où nous en sommes,
Considérez la terre et regardez les hommes,
Ils brisent tous les nœuds qui devaient les unir.
Et Dieu m' a répondu: CERTES, JE VAIS VENIR.

Καὶ ὄντως ἰδοὺ ὅτι ἔρχεται. Ἡ μεγάλη ἤδη θρησκευτικὴ κίνησις
μαρτυρεῖ τοῦτο. Ἡ γήινος ἀνθρωπότης ἀφίκετο, ἐν τοῖς περιόδοις
αὐτῆς, εἰς μεγάλην μεταμόρφωσιν, καθ' ἣν θὰ προαχθῇ εἰς ὑπέρμε-
τρον βῆμα πρὸς τὴν πρόσδον. Κέκληται δὲ ὁ πνευματισμὸς νὰ δια-
δραματίσῃ μέγα πρόσωπον ἐν τῇ μεγαλοπρεπεστάτῃ ἐξελίξει ταύτη.
Ὁ πνευματισμὸς, τὸ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ πλημμυρήσαντος

τὴν ἐποχὴν μας ὕλισμου ὄπλον τοῦτο, τυγχάνει ἐξερευνητικὴ ἅμα ἐπιστῆμη καὶ φιλοσοφία. Τὰ πνεύματα, κατὰ τὸν Ἀλλὰν Καρδέκ, εἶναι αἱ ψυχὰι τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ εἰς ἄλλους πλανήτας διαβιῶσαντων. Δὲν εἶναι ὄντα ἀμφίβολα, ἀόριστα, οὔτε φλόγες, ὡς αἱ φωσφόροι ἀτμίδες, οὐδὲ φαντάσματα, ὡς τὰ τῶν μύθων εἶναι ὄντα ὁμοία ἡμῖν, ἔχοντα σῶμα, ὡς τὸ ἡμέτερον, ρευστοειδῆς ὅμως καὶ ἀόρατον ἐν τῇ κανονικῇ κατάστασει.

«Ἡ ψυχὴ, προσεπιλέγει ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ, ἠνωμένη κατὰ τὴν ζωὴν πρὸς τὸ σῶμα, κέκταιται διπλοῦν περικάλυμμα: τὸ ἐν βαρῦ, χονδροειδῆς, φθαρτόν, δηλ. τὸ Σῶμα, τὸ ἕτερον ρευστοειδῆς, ἀβαρές, ἀφθαρτόν, τὸ ὀνομαζόμενον *Περίπνευμα*. Τὸ περίπνευμα εἶνε ὁ δεσμὸς ὁ συνδέων τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ σῶμα διὰ τοῦ δεσμοῦ τούτου ἐπιδραῖ ἡ ψυχὴ ἐπὶ τοῦ σώματος, διὰ τοῦτου δὲ πάλιν ἀντιλαμβάνεται τῶν συναισθημάτων».

Οἱ καθαλισταὶ καὶ ὅλοι οἱ Occultistes, (1) συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς τῆς τριάδος τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, διαφωνοῦσιν ὅμως ὡς πρὸς τὸ ἀφθαρτόν τοῦ περιπνεύματος, μὴ παραδεχόμενοι τὸ τοιοῦτο. Τὸ σῶμα εἶνε τὸ *caput mortuum*, προωρισμένον εἰς φθοράν, ὁ δὲ θάνατος δὲν εἶνε ἢ ἡ καταστροφὴ αὐτοῦ τοῦ χονδροειδοῦς περικαλύμματος. Ἡ ψυχὴ ἐγκαταλείπει αὐτὸ τὸ περίπνευμα, τὸ βαρῦ καὶ φορτικόν, ὡς ἀφίνει τις φόρεμα μεταχειρισμένον ἢ ὡς ἡ πεταλούδα ἀφίνει τὴν χρυσαλλίδα τῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἐξέρχεται βεβαίως τοῦ σώματός του ὡς Πνεῦμα, δηλ. εἰς κατάστασιν ψυχῆς περικεκαλυμμένης ὑπὸ τοῦ περιπνεύματος του· ἀλλὰ λέγουσιν οἱ Occultistes, αὐτὸ τὸ περικάλυμμα διαλύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέχρι οὗ ἡ ψυχὴ καταστῆ ἐλευθέρη.

Τὸ ρευστόν, τὸ συνιστῶν τὸ περίπνευμα, διέρχεται ὅλων τῶν σωμάτων, ὡς τὸ φῶς διὰ τῶν διαφανῶν σωμάτων· οὐδεμίαν ὕλη δύναται νὰ τὸ παρεμποδίση. Τούτου ἕνεκα τὰ πνεύματα εἰσέρχονται καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἐρμητικῶς κεκλεισμένα μέρη.

Τὰ πνεύματα δύνανται νὰ ἐκδηλωθῶσι κατὰ μυρίους διαφόρους τρόπους: διὰ τῆς διανοίας, τῆς ὁράσεως, τῆς ἀκοῆς, τῆς ἀφῆς, τῶν

κρότων, τῆς κινήσεως τῶν σωμάτων, τῆς γραφῆς, τῆς ἰχνογραφίας, τῆς μουσικῆς, κλπ.

Ἐκδηλοῦνται δὲ διὰ τοῦ διαμέσου προσώπων κεκτημένων εἰδικὰς ἐπιδεικτικότητας δι' αὐτὰ τὰ εἶδη τῶν ἐκδηλώσεων, ἀποκαλουμένων *Μεσαζόντων*. Διακρίνονται δ' οὗτοι εἰς μεσαζόντας λαλοῦντας, βλέποντας, ἀκούοντας, ἰχνογράφους, γράφοντας, τυπτολόγους, κλπ. Τὰ πνεύματα χρησιμοποιοῦσι τὸ σῶμα τοῦ μεσαζόντος ἀπαράλλακτα ὡς ὁ μουσικὸς τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου ἢ τὰς χορδὰς τοῦ τετραχόρδου, πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἰδέας του.

Σημειοῦμεν ἐν παρόδῳ καὶ τοῦτο: ὅτι δηλ. πρόσωπόν τι ζῶν δύναται *se doubler*, νὰ ἐγκαταλείψῃ δηλ. (προσωρινῶς) τὸ σῶμά του καὶ νὰ περιπλανᾶται ἐν κατάστασει Πνεύματος. Οἱ Μαχατμὰ ἐπιδίδονται πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν πράξιν. Οἱ Yogis τῶν Ἰνδιῶν διὰ τινος ἐπαγωγῆς, καὶ αὐτῆς ἐπιστήμης τυγχανούσης, κατορθοῦσι ν' ἀναπτύξωσι παραδόξους ψυχικὰς δυνάμεις.

Ἴδου παραδείγματά τινα: Ὁ κινέζος ἅγιος Tieh-Kwai-sieng-shen, ἐγκαταλείπων τὸ σῶμά του κοιμώμενον ἐν τινι δωματίῳ, ἀνῆρχετο διὰ τῆς δυάδος, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, εἰς τὰς οὐρανιας σφαίρας, ὅπως λάβῃ τὰς διδασκαλίας τοῦ πρὸ πολλοῦ ἐξαφανισθέντος τῆς Γῆς διδασκάλου του Λαο-τζέου (Κομφυκίου). Κατὰ τὰς τοιαύτας ἀναλήψεις ἐνεπιστεύετο τὴν διαφύλαξιν τοῦ σώματός του εἰς ἓνα τῶν μαθητῶν του. Ἡμέραν τινὰ, ὡς διηγοῦνται, τοῦ φύλακος προσκληθέντος παρὰ τῆς κλίνης τῆς ἀποθησκούσης μητρὸς του, τὸ Πνεῦμα τοῦ σοφοῦ, ἐπανελθὼν τὴν ἐσπέραν τῆς ἐβδόμης ἡμέρας καὶ μὴ δυνηθὲν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σωματικὴν διαμονὴν του, καθὼ φθάρεισαν ὑπὸ τῶν σκωλήκων, κατέφυγεν εἰς τὸ χωλὸν καὶ κυφὸν σῶμα ἐπαίτου τινός, ἄρτι θανόντος, καὶ ἠδυνήθη οὕτω, ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν, νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀποστολὴν του ὁ Tieh-Kwai-sieng-shen, ὑποστηρίζων διὰ τῆς ραβδοῦ τὸ ἀδέξιον βᾶδισμά του.

Πολλὰ τοιαῦτα παρόμοια ἐκπληκτικὰ πράγματα διηγοῦνται περὶ αὐτῶν τῶν Yogis. Ἄλλος τις ἀπόστολος βουδδιστής, ζήσας πρὸ 600 ἐτῶν π. X. Wang-pa καλούμενος, ἦτο ἀλχημιστής· παρῆγε δὲ χρυσὸν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς πτωχοὺς.

(Ἐπεταί συνέχεια)

(1) Σ. Μ. Occulte σημαίνει τὸ διαφεύγον τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀνάλυσιν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τοῦ α'. φυλλαδίου.

	Σελ.
Ἀγγελία καὶ Πρόλογος.....	1
Χειρομαντεία.....	9
Τὸ τρισύνθετον τοῦ Ἀνθρώπου.....	21
Ἀπόδειξις φυσιολογικῶς τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς.....	»
Μαγνητικὴ καὶ Μαγνητιστικὴ θεραπεία.....	33
Δελτίον Τεκτονικόν.....	36
Σολομονική.....	38
Νοσηγνωμοσύνη τοῦ Πίχμανν.....	44
Οἱ 200 σαρκοφάγοι τῶν Ἱερέων τοῦ Ἄμμωνος-Ρᾶ.....	47
Ἀπάντησις εἰς τὴν «Ἀκροπολιν» (περὶ ὑπνωτισμοῦ).....	49
Ἑρμηνεῖα τῆς Π. Γραφῆς παρὰ τῶν Καθβαλιστῶν.....	51
Ἐπιστήμη καὶ Πνευματολογία.....	55
Συμμαχία τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἐπιστήμης.....	58
Μία ἀνακάλυψις τοῦ δρος Burq.....	59
Τὸ ἐλιξήριον τῆς Ζωῆς.....	61
Τί σκέπτεται ἡ κεφαλὴ τοῦ κατατομουμένου.....	67
Τὰ παρὰ τῷ ἐκδότῃ πρὸς πώλησιν βιβλία.....	

Τοῦ β'. φυλλαδίου.

Αἱ Ἀπόκρυφοὶ Δυνάμεις (ὑπὸ τοῦ Μασ. Oswald Wirth . .)	80
Ἡ παραβολὴ τῶν λίθων (ὑπὸ τοῦ δρος Paul Gibier) ..	85
Ἱατρική. Φαρμακευτική, Ὑπνοβασία.....	87
Μουνα-Σεχερη, θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ Παμαί, καὶ ὁ ἐν τῇ χειρὶ τῆς μομίας εὑρεθεὶς πάπυρος.....	89
Συμπέρασμα Θ. Δ.....	104
Μαγεία Κοινωνιστικὴ.....	105
Τὸ Τρισύνθετον τοῦ Ἀνθρώπου.....	109
Μελέτη ἐπὶ τῶν Ὀνείρων.....	116
Ἀνακοινώσεις ἐκ τοῦ ἀοράτου κόσμου.—Τί ἐστὶ Πνευματι- σμός.—Τὰ τρία συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου..	125
Ἐπιστολὴ ἀνοιχτὴ πρὸς τὸν Ἱατρὸν κ. Δ. Κ. Κόνσολα, Κα- θηγητὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.....	133
Πνευματολογία Πειραματικὴ· Μαρτυρία τῶν γεγονότων..	137